Catherine Spencer – Az Ikrek jegyében

(Romana 416.)

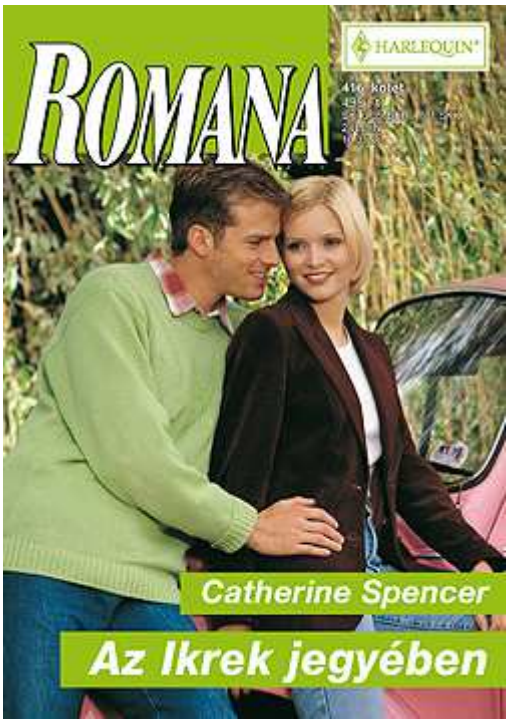

Caroline évekkel ezelőtt nagyot hibázott. Beleszeretett a jóképű Paolóba, eltöltött vele egy szerelmes éjszakát, de a férfi soha többé nem jelentkezett. A csalódott lány örökre el akarja felejteni a ballépését, ám a sors másként határoz. Az egykori szeretőket nevezik ki egy elárvult ikerpár gyámjaivá. Keserédes emlékek ébrednek Caroline-ban, amikor viszontlátja Paolót. Úgy döntenek, hogy a gyerek kedvéért összeházasodnak, de Caroline előbb megvallja a férfinak féltve őrzött titkát…

Eredeti cím: The Italian's Convenient Wife 2005

Megjelent: 2008. november 20.

1. FEJEZET

Callie utoljára tizennyolc éves korában hallotta ezt a dús, mediterrán hangot. Akkor egy csapásra elfeledte az anyja intelmeit, hogy tartogassa magát egy „érdemes” fiatalembernek, aki majd értékeli az oltárnál a hófehér ruha és a fátyol jelentőségét. Aki a nászéjszakán gyengéd szeretettel veszi majd el féltve őrzött szüzességét.

Tizennyolc évesen.

Kilenc évvel és egy élettel ezelőtt.

Mély álomból ébredt, de hajnali négykor is azonnal felismerte a hangot. Mintha egy vasmarok szorította volna össze a szívét.

– Paolo Rainero vagyok. Ermanno öccse. A nővéred sógora.

Meg az első szerelmem. Az első szeretőm. Az egyetlen. Callie megköszörülte a torkát.

– Buon giorno! – felelte.

A lámpa kapcsolóját kereste. Bárcsak az ő száját is olyan könnyedséggel hagynák el az olasz szavak, ahogyan a férfi angolra váltott!

– Paolo, micsoda meglepetés, annyi idő után! Hogy vagy?

Egy végtelen percig a férfi nem szólt semmit. A bimbózó remény, hogy az Államokban van, az ő társaságára vágyik, és fel szeretné újítani az ismeretségüket, lassan semmivé foszlott. Félelem kúszott végig Callie gerincén, és kiverte a hideg veríték. Hirtelen dermesztő bizonyossággal tudta, hogy rossz hírt fog hallani.

Mintha kivédhetne a közelgő csapást, vidáman folytatta: – Honnan hívsz?

– Rómából. Caroline…

– Tényleg? Olyan közeli a hangod. Mintha a szomszéd szobában lennél. Hihetetlen…

A férfi pontosan tudta, hogy Callie a mellébeszéléssel csak időt akar nyerni.

– Attól tartok, rossz hírt kell közölnöm.

A gyerekek! Valami történt velük!

Callie szája kiszáradt. A gyomra görcsbe rándult.

– Nagyon rossz?

– Nagyon, cara. Baleset történt a vitorlással. A tengeren. Felrobbant. – Újabb beszédes csönd. – Ermanno és Vanessa a fedélzeten volt.

– A gyerekekkel?

– Nem. Négy vendégükkel és a hatfőnyi legénységgel. A gyerekeket a szüleimnél hagyták.

Callie szemernyit fellélegzett.

– És? Ne játssz tovább az idegeimmel! Milyen súlyos a nővérem sérülése?

– Nagyon sajnálom. Senki nem élte túl a balesetet.

A homályban derengő szoba összefolyt Caroline szemei előtt. Az ő gyönyörű, nagylelkű, szerető nővére meghalt? A teste darabokra szakadt? A felismerhetetlenségig eltorzult? Callie lehunyta a szemét, mintha kizárhatná az agyába tolakodó, szörnyű képeket.

– Ez egészen biztos?

– A robbanás kilométerekről látszott. Több másik vitorlás is odasietett segíteni. A kereső- és mentőhajók azonnal munkához láttak, de semmit nem találtak. Kizárt dolog, hogy valaki túlélte volna a szerencsétlenséget.

– És ha a vízbe estek, és máshol sodródtak partra? És ha túl hamar feladtátok? Vanessa nagyon remek úszó.

– Nem, Caroline. Lehetetlen. Túl nagy volt a pusztítás, a bizonyítékok pedig túl… látványosak. Egyértelmű a helyzet.

A férfi még soha nem beszélt hozzá ilyen kedves, részvétteljes hangon. Callie majdnem belepusztult. A torka összeszorult, a füle zúgott. Alig fogta fel, hogy belőle tör fel a primitív, éles hang. Paolo szavai átszűrődtek a fekete, zsibbasztó ködön.

– Van melletted valaki?

Miféle kérdés ez? És éppen ő honnan veszi a bátorságot hozzá?

– Kora hajnal van. Ágyban vagyok. Egyedül.

A férfi hangja szinte simogatta.

– Nem lenne szabad. Most főleg nem.

Ágyban lennie? Vagy egyedül?

– Sokkos állapotban vagy, mint mindannyian. Nincs senki, akit felhívhatnál, és odamenne? Amíg előkészítjük az utazásodat?

– Milyen utazást?

– Rómába, a temetésre. A hét végén lesz. Nyilván idejössz, nem? Nyilván. Ettől függetlenül feldühítette Paolo hanghordozása. Nyilván nem szokott hozzá, hogy nemet mondjanak neki. Van, ami sohasem változik.

– Ott leszek. A gyerekek hogy viselik?

– Nem jól. Már elég nagyok, tudják, mit jelent a halál. Tudják, hogy soha többé nem látják viszont a szüleiket. Gina sokat sír. Clemente ugyan próbál uralkodni magán, de tudom, titokban ő is sírdogál.

– Kérlek, mondd meg nekik, hogy szeretem őket, és… a néniéjük nemsokára ott lesz velük.

– Persze… már ha ez számít valamit.

Callie tekintete haragosan fellángolt.

– Kételkedsz az őszinteségemben, Paolo?

– A legkevésbé sem. Csak a tényeket közlöm. Az ikrek persze számon tartják az amerikai nagynénit, de nem ismernek. Csak egy fénykép vagy nekik. Aki soha nem feledkezik meg a karácsonyról és a születésnapjukról, és ajándékokat küld nekik. De csak egyszer tudtál időt szakítani egy látogatásra is, még csecsemőkorukban. Nem emlékezhetnek rád. A szüleikre bíztad, hányszor viszik el őket hozzád. Talán kétszer vagy háromszor láttak. – Együtt érzően felsóhajtott. – Caroline, szinte idegenek vagytok egymásnak. Akivel nem találkozol, az nincs is.

Legalábbis Paolo szerint. Callie másképp látta. Egyetlen nap sem telt el anélkül, hogy ne gondolt volna a két imádni való csemetére. Órákig lapozgatta a vastag fényképalbumokat, amelyek néhány órás koruktól az életük minden fontos percét megörökítették. A lépcsőházban is a bekeretezett képeik lógtak. A legfrissebbek pedig kitüntetett helyeken: az ágya mellett, az íróasztalán és a kandallópárkányon díszelegtek. Több száz barna hajú és szemű kisgyerek közül is teljes biztonsággal kiválasztaná őket, olyan jól ismeri minden apró vonásukat.

Idegenek, Paolo? Azt már nem!

– Akkor is a nagynénjük vagyok, és számíthatnak rám. Holnap indulok, holnaputánra mindenképpen ott vagyok velük.

– Akkor még ma helyet foglaltatok neked.

– Ne fáradj! – felelte hűvösen Callie. – Ki tudom fizetni a jegyet, és mindent elintézek.

– Nem a pénzről van szó, Caroline. A családtagoknak gondoskodniuk kell egymásról, ez minden. Mindegy, te hogyan fogod fel – visszavonhatatlanul összeköt minket a testvéreink házassága.

Ó, igen, Paolo, gondolta Callie. Idegességében majdnem felnevetett. Sőt ennél még sokkal több is! A férfi félreértette a hallgatását.

– Nem ez a legmegfelelőbb alkalom, hogy a kapcsolatunk jellegét boncolgassuk. Akárhogy is: van egy közös unokaöcsénk és egy unokahúgunk. Az ő érdekükben össze kell fognunk.

Micsoda gyomorforgató álszentség! Ha nem ismerné, most bedőlne neki, és becsületes, felelősségteljes embernek vélné.

– Teljesen egyetértek. Eszemben sincs magukra hagyni az ikreket, amikor minden támogatásra szükségük van. Legkésőbb keddre Rómában vagyok.

– Akkor intézhetem a foglalást?

Miért ne? A mostani tragikus helyzetben nincs helye büszkeségnek. Callie-nak így is épp elég nehéz volt uralkodnia magán. Komolyabb csatákra kell tartalékolnia az erejét. Édes mindegy, sikerül-e legyőznie Paolo Rainerót egy lényegtelen kérdésben. Később kifizeti neki az utat, amikor minden mást elrendeztek.

– Ha ragaszkodsz hozzá.

– Eccellente! Köszönöm a megértésed.

Nem sokáig leszel hálás, Paolo. Főleg, ha megtudod, hogy amikor hazaindulok, a gyerekeket is magammal viszem…

A tizennyolcadik századi palazzóból kialakított lakóház körül, amelynek felső szintjét a szülei lakása foglalta el, a hétköznapok Rómájára jellemzően nyüzsögtek az emberek és az autók. Apja bőrrel tapétázott könyvtárszobájában azonban gyászos csend uralkodott. Paolo letette a kagylót, és a hosszú hallon keresztül átment a szalonba, ahol a szülei várták.

Édesanyja az elmúlt két napban tíz évet öregedett. A sírástól és a kialvatlanságtól karikák árnyékolták szép szemét. A szája szünet nélkül reszketett. Fekete hajában ezüst csíkok fénylettek. Egy hete még nem voltak ott. Szinte görcsösen szorította a férje kezét, mintha attól tartana, hogy elveszíti a józan eszét.

– Nos? Hogyan fogadta? Eljön a temetésre?

A művelt, tisztes vagyonnal rendelkező és a nemzetközi pénzvilágban elismert Salvatore Rainerót nem volt könnyű megtörni. Most mégis ez történt. Paolo hallotta a csüggedtséget a hangjában; látta, hogy erős, széles válla meggörnyedt.

– Eljön – felelte egy vállrándítással. A fájdalomtól összeszorult a gyomra. – Sokkolta és lesújtotta a hír, mint mindnyájunkat.

Anyja egy finom zsebkendővel megdörzsölte a szemét.

– Szóba hozta a gyerekeket?

– Igen, de nem kell aggódnod. Megkért, adjam át nekik az üdvözletét. –Van sejtése a…

– Nincs. Eszébe sem jutott. De váratlanul érte a hívásom. Nyilván nem tudott tisztán gondolkodni. Az elkövetkező napokban valószínűleg eltűnődik rajta, hogyan tovább. De ha mégsem, a végrendelet felolvasáskor minden kiderül.

Az anyja halkan felnyögött.

– És ki tudja, hogyan fogadja majd!

– Az már az ő dolga – felelte sötéten Paolo apja. – De nem fogja feldúlni az unokáink életét, mert azt nem engedem. Az elmúlt nyolc évben nem volt részese a mindennapjaiknak. Ezért nincs joga beleszólni a jövőjükbe sem. Nehéz volt meggyőzni, hogy a mi költségünkön utazzon?

– Nem különösebben.

– Jó. – A győzelem szikrája egy pillanatra enyhítette a fájdalmat az öreg szempárban. – Akkor megvehető.

– Ó, Salvatore, ez kegyetlenség! – ellenkezett a felesége. – Caroline-t túlságosan lesújtotta a hír. Nem törődött vele, ki fizeti a repülőt.

– Én is úgy látom – jegyezte meg kelletlenül Paolo. – A mostani állapotában bármiről meg tudtam volna győzni. De amint túljut az első sokkon, még meggondolhatja magát. Csak futólag találkoztam vele, ráadásul kilenc éve, de rendkívül büszke és független ifjú hölgyként maradt meg bennem.

– Mindketten tévedtek. – Az apja felpattant a kanapéról, és járkálni kezdett. – Minden volt, csak nem büszke, úgy rád mászott az esküvő után. Ha csak egy kicsit is bátorítod, egykettőre az oltár előtt találod magad, mint a bátyád.

Ismét az anyja szólalt meg. Paolónak úgy tetszett, indokolatlanul erélyesen áll ki a számára idegen nő mellett.

– Igazságtalan vagy. Elbeszélgettem vele, amikor itt járt. Alig várta a szeptembert és az egyetemet. Nem hinném, hogy feladta volna a terveit, még ha Paolo bátorította volna is.

Pedig nem volt ott semmi ha, gondolta a férfi. Hirtelen elszégyellte magát. Akkoriban nem élt valami önmegtartóztató életet, de nem kedvelte az alkoholt. Ám a bátyja esküvőjén túl sok pezsgőt ivott. Nem is emlékezett másra, csak hogy a menyasszony bájos húga milyen fiatal, kedves és készséges – bár korántsem annyira tapasztalt, mint amilyennek mutatta magát.

Mélységesen megbánta, hogy elcsábította a még érintetlen lányt. Nem volt hozzászokva az ilyen nagylelkű és odaadóan naiv nőkhöz. Caroline tágra nyílt szemű ártatlansága és egyszerű jósága elbizonytalanította. Őt, Paolo Giovanni Vittorio Rainerót. És amikor kénytelen-kelletlen magába nézett, nem tetszett neki, amit látott.

Ősi, nemesi családdal büszkélkedhetett, a lány mellett mégis érdemtelennek érezte magát; egy lelki nincstelennek, aki vajmi kevés értéket tudott felajánlani egy kislánynak, aki hercegnő lehetett volna. Többet érdemelt, mint amit Paolo adhatott neki.

Aztán a másnap reggeli találkozás… nos, az nem történt meg. Képtelen volt rá. A lány lesütött szeme, a helyes ajkát elcsúfító csalódottság. És tudni, hogy mindezt ő okozta. Nem tudta volna elviselni. Bármennyire másnapos volt is, gyorsan lelépett.

Nem számított rá, hogy újra összefut vele, amikor az esküvő után néhány nappal megállt a szülei háza előtt. Azonnal érezte, hogy a lány rajongása utálatnak és megvetésnek adta át a helyét. Egy hét bőven elégnek bizonyult, hogy rájöjjön, Paolo Rainero egyáltalán nem hozzá való.

Az előbbi telefonbeszélgetésből ítélve Callie kilenc év elteltével sincs jobb véleménnyel róla. Ha szeretne segíteni a szüleinek a tervük megvalósításában, akkor kemény munka vár rá. Minden eszközt meg kell ragadnia, hogy kezes báránytt faragjon Caroline-ból.

A felismerés kellemetlenül érintette. Igazából kevéssé fűlt hozzá a foga. Az önmagáért való hódítás rég elvesztette a vonzerejét. Különösen, ha hátsó szándékkal történt.

– Hol vannak az ikrek?

– Tulliával a parkban – felelte az apja. – Gondoltuk, a környezetváltozás jót tesz majd nekik.

Paolo is így látta. A baleset óta naponta hatalmas csokrok érkeztek a család barátaitól és ismerőseitől együttérzésük jeleként. A mindent elnyomó liliomillat gyászos ünnepélyességgel töltötte meg a lakást. Elég lenne abból szombaton a templomban, meg aztán hétfőn, amikor a szűk család egy zártkörű szertartáson búcsút vesz az elhunytaktól.

Az anyja a hátsó udvarra néző erkélyhez lépett.

– Nem tudom, a gyerekek hogyan vészelnék át ezt az időszakot Tullia nélkül. Kisbaba koruk óta velük van. Ragaszkodnak hozzá. Talán nálunk is nagyobb szükségük van rá.

– Ránk mindenesetre inkább szükségük van, mint egy nagynénire, akit még csak nem is ismernek – vágott közbe Salvatore. Átkarolta a felesége derekát, és kivezette a szobából. – Gyere, kedvesem. Ne aggódj Caroline Leighton miatt. Jobban kellene vigyáznod magadra. Alig hunytad le a szemed, amióta meghallottuk a szörnyű hírt. Pihenj le.

Az idős asszony nem ellenkezett, de az ajtóból még visszafordult.

– Maradsz még, fiam?

– Igen. – Paolo tekintete összetalálkozott az apjáéval, és könyörgést olvasott ki belőle. – Itt leszek, amíg szükségetek van rám. Mindent megteszek, amit csak kell, hogy együtt tartsuk a családot Feltétlen be akarta ugyan tartani az ígéretét, és csak remélni tudta, hogy a terv végrehajtása után is képes lesz tükörbe nézni.

Az Air France Boeing 777-200-asa kedd délelőtt tizenegykor ért földet a párizsi Charles de Gaulle reptéren. Callie tehát túl volt az út első felén. Éppen tíz órája indult San Franciscóból. Nem volt különösebben fáradt, főleg mivel végig hátradöntött széken pihent az üzleti osztály kényelmes székein. Csakhogy az Egyesült Államok nyugati partvidékének zónaideje szerint hajnali kettő volt, és ez felborította belső óráját. Ráadásul úgy érezte, hogy szörnyen néz ki.

Nem tudott szép maradni sírás közben, ahogyan más nők. A szeme megduzzadt, az orra kipirosodott. A hátralévő két órában, mielőtt felszáll a római gépre, minden ügyességére szüksége lesz, hogy egy kicsit rendbe hozza magát. Mire találkozik Paolóval, addigra vissza kell nyernie az önuralmát…

Talán ha kevésbé foglalja le a taktikai tervezgetés, hamarabb észreveszi a férfit, így azonban szó szerint elment volna mellette. Ám Paolo az útját állta, és Callie kis híján felbukott benne.

– Ciao, Caroline!

Mielőtt Callie felocsúdott volna, a férfi már el is kapta a vállát, és európai szokás szerint jobbról-balról megpuszilta.

Callie a hosszú repülőút során azon tűnődött, felismeri-e majd. Vajon sokat változott az eltelt kilenc év alatt? A kicsapongó életmód megtette a hatását, és a szívdöglesztő pasasnak csak szánalmas árnyéka maradt? Vajon az arisztokratikus vonások megereszkedtek, olajos bőrét pedig az elpattant hajszálerek hálózata csúfítja el? Pocakot eresztett és kopaszodik?

Imádkozott, hogy így legyen. Nagyon megkönnyítette volna a viszontlátást. De a vele szemben álló Paolo semmit nem veszített férfias szépségéből. Sőt mintha még vonzóbb lett volna.

Érettebb lett, kiszélesedett a válla és a mellkasa, de egy gramm zsír sem látszott rajta. Kemény, hibátlan ívű állkapcsa és szájának határozott körvonala céltudatosságról árulkodott. A tartása méltóságot és erőt, barna szeme pedig tekintélyt sugárzott.

Az a fajta dús, fekete, selymes haja volt, amelybe minden nő szeretne beletúrni. A szeme sarkában pedig csak halványan látszott néhány ránc. Ha lett volna benne egy kis jóérzés, legalább itt-ott meglátszott volna rajta a kor.

Callie kábán bámulta. Minden reménye szertefoszlott. Villámcsapásként érte a felismerés: ez a férfi más, mint a többi. Nem fog rajta az idő. Tragédia ide vagy oda, észbontóan vonzó. Callie pontosan érezte, milyen szánalmasan sebezhető testileg és lelkileg is. Csak dadogni tudott.

– Mit keresel te itt?

A férfi széles mosolya láttatni engedte hibátlan fogsorát. Csoda, hogy egy felbőszült férj nem vert már ki egy-kettőt. Paolónak meglehetős étvágya volt mások felesége iránt, amikor épp nem szűzlányokat csábított el.

– Érted jöttem, Caroline. Mi másért lennék itt?

Szinte elszívta az oxigént a légtérből, legalábbis Callie alig kapott levegőt.

– Ha elfelejtetted volna, egészen Rómáig lefoglaltad a jegyemet, és még nem vagyok Olaszországban.

– Kicsit változott a terv. Az út hátralévő részét velem teszed meg, a családi magángépen.

A férfi dallamosan pergette az r betűket.

– Erre semmi szükség. A menetrend szerinti gépre szól a jegyem. És egyébként is, mi lenne a poggyászommal?

– Emiatt ne izgasd magad. Már mindent elintéztem. Tehát felesleges akadékoskodnod.

Még egy dolog, ami nem változott. Paolo éppolyan szemtelen, mint régen.

– Téged nehéz kizökkenteni a nyugalmadból, igaz?

A férfi szelíd türelemmel mérte végig, épp úgy, ahogyan Caroline tette volna egy nyűgös, kétéves kisgyerekkel.

– Fáradt vagy, és szomorú, cara. Ettől, lehetsz olyan capricciosa – szólt csitítóan.

Közben elvette Callie-tól a kézipoggyászát, és karon fogta. Még hogy szeszélyes! Nevetséges.

– Ha jobban belegondolsz, nincs ebben semmi meglepő.

– Nincs. Ezért akarlak megkímélni a zsúfolt reptéren való várakozástól, ha már egyszer megtehetem.

– Nem gond a várakozás. – Callie megkísérelte kiszabadítani a kezét. –Alig vártam már, hogy felfrissíthessem magam a tízórás út után.

– Hidd el, a cégünk gépén kifogástalanok a körülmények. Csak gyere már! Hadd kényeztesselek egy kicsit. Most igazán rád fér.

Paolo tökéletesen biztos volt benne, hogy Callie maradék ellenállását is legyőzte. Kiterelte a lányt a repülőtér épületéből, és egyenesen egy ott várakozó limuzinhoz vezette. Váltott néhány szót az egyenruhás sofőrrel, majd besegítette Callie-t a hátsó ülésre, és ő maga is helyet foglalt közvetlen mellette. Caroline bátortalanul a sarokba araszolt, miközben a kocsi besorolt a városközpont felé tartó forgalomba.

– Próbálj meg lazítani, cara. Nem foglak elrabolni, sem bántani. Mellettem tökéletes biztonságban vagy.

Biztonságban, vele? Ha még hasonlít kilenc évvel ezelőtti önmagához, akkor semmiképp. Bár a gondoskodása őszintének tűnt. Most mintha jobban tekintettel lenne az én érzéseimre, gondolta Callie. Talán rosszul ítélte meg, és mégis megváltozott?

Bármi megtörténhet. Hiszen ő sem az a kislány már, akit annak idején elcsábítottak és eldobtak. Talán mindketten felnőttek.

– Mindjárt ott vagyunk a Le Bourget-n. A legtöbb magángép ezt használja, – jegyezte meg a férfi. A válla súrolta Callie-ét, ahogy kinézett az ablakon. A lány még messzebb húzódott.

Csakugyan nemsokára megérkeztek. Villámgyorsan átestek a biztonsági ellenőrzésen, és máris kinn voltak a felszállópályáknál. A Learjet járó motorral várta őket. Erősen, szinte viharosan fújt a szél. Callie felsietett a lépcsőn a fedélzetre, és alig maradt ideje bekapcsolni a biztonsági övet, már meg is kapták a felszállási engedélyt.

„Vajon őrültség volt engednie?” – tűnődött, miközben Párizs egyre zsugorodott alattuk, és a gép orra délkelet felé fordult. Kell hátsó szándékot keresnie a dologban? Vagy csak rémeket lát?

– Nagyon csendes vagy, Caroline.

– Épp most veszítettem el a nővéremet. Talán érthető, ha nem vagyok vidám.

– Nem is mondtam, hogy annak kellene lenned. De valami azt súgja nekem, szeretnéd megbeszélni a temetés részleteit… – Paolo egy pillanatra elhallgatott, és szórakozottan végigsimította az ásványvizes poharát. – Vagy a gyerekek ügyét.

– Nem – felelte Callie. Elfordult, és a végtelen kék eget bámulta. – Egyelőre nem. Egyelőre próbálom feldolgozni, hogy nem látom többé Vanessát. Folyton azt remélem, felébredek, és rájövök, hogy mindez csak szörnyű álom volt. Talán ha már találkoztam a gyerekekkel meg a szüleiddel… Ők egyébként hogy viselik ezt a rettenetes tragédiát? Mármint a szüleid.

– Le vannak sújtva. Jobban, mint ahogy azt te állítod magadról.

Biztosan nem jól hallotta. Callie egyenesen a férfi szemébe nézett, aki átható, fagyos pillantással mérte végig.

– Azt akarod mondani, hogy megjátszom magam?

Paolo felemelte a poharát, majd egy kört írt le vele. A fény megcsillant a kristály metszésén, és elvakította a lányt.

– Nos, nem ez lenne az első alkalom, igaz, Caroline!

Most semmi kedvesség, semmi részvét nem volt a hangjában, még színleg sem. Abban a pillanatban Caroline már tudta, hallgatnia kellett volna az ösztöneire. Végzetes hibát követett el, amikor felszállt a Rainero család magángépére.

Kiszolgáltatta magát valakinek, aki az elmúlt kilenc évben semmit sem változott. Ugyanaz az érzéketlen tuskó, aki egyszer már tönkretette az életét. És nagy valószínűséggel újra meg fogja próbálni.

2. FEJEZET

– Nem tiltakozol? Nem sért, hogy képmutatással vádollak?

Callie önmagára épp olyan dühös volt, mint a férfira. Haragosan felcsattant: – Egyszerűen csak nem találok szavakat az arcátlanságodra, az aljas vádaskodásra.

– De nem tagadod, hogy igaz?

– Hogyne tagadnám. Sohasem hazudtam neked!

– Véletlenül sem?

Callie-nak ismét torkán akadt a szó, de ezúttal a félelemtől. Nem tudhatja az igazat – hacsak Vanessa és Ermanno el nem mondták neki. De biztosan nem. Semmit nem nyertek volna vele, viszont elveszítették volna a legdrágább kincsüket.

– Nagyon elsápadtál. – Paolo lelkiismeret-furdalás nélkül gyötörte tovább a lányt. – Talán csak nem ugrott be mégis valami?

Callie még jobban elbizonytalanodott, de igyekezett megőrizni a nyugalmát.

– Pontosan mi is?

– A nap, amikor a nővéred hozzáment a bátyámhoz… pontosabban az utána következő éjszaka.

Tehát nem derült fény a titkára. Callie fellélegzett, ugyanakkor egyre jobban zavarba jött.

– Ó! – motyogta, és érezte, hogy elpirul. – Az!

– Az bizony! Nézzük csak, pontosan emlékszem-e? – Paolo egykedvűen dobolt a pohara szélén. – A hold Sütött, és ott volt az a rengeteg csillag. Meg a finom homokos tengerpart. A lassan görgő, langymeleg hullámok. És az a kis kunyhó, ahol elbújhattunk. És végül te, abban a ruhádban, szinte könyörgött, hogy vegyem le rólad… és én…

– Rendben! – csattant fel Callie – Ennyi elég. Már emlékszem.

Mintha elfelejthetné. Pedig isten a tudója, milyen keményen próbálta. Azon az éjszakán Paolónak adta a szüzességét, az ártatlanságát, a szívét. Még kilenc év sem tudta elhomályosítani annak az estének az emlékét.

– Hát nem ő a legfantasztikusabb férfi, akit valaha láttál? A kristálygyöngyökkel kirakott esküvői ruhában tündöklő Vanessa kikukucskált a menyasszony számára fenntartott lakosztály erkélyének a függönye mögül. Lent a kertben a vőlegénye és a háromszáz fős

vendégsereg, akiket délelőtt egy flottára való jacht hozott ide. Most mindenki ott nyüzsgött a teraszon.

Amennyire meg tudta ítélni, Callie-nak úgy tűnt, ez az esküvő közelíti meg a legjobban azt a mindenki által vágyott, tündérmesébe illőt. Az Isola di Gemma, a Rainerók saját szigete nem hazudtolta meg a nevét: valóságos ékszerként csillogott az Adriai-tengerben, Olaszország partjaitól negyven kilométerre.

A nővéréhez hasonlóan azonban Callie is alig vett tudomást az egzotikus virágokkal megrakott hatalmas cserepekről, csakúgy, mint az elegáns kovácsoltvas székek soráról. Kióvakodott a keskeny Júlia-erkélyre, és a vőlegény magas, sötét hajú öccsét igyekezett meglesni, aki éppen a virágot igazgatta a gomblyukában.

Előző éjjel érkezett a szigetre helikopterrel, épp vacsoraidőben. Callie szája kiszáradt, amikor megpillantotta a fiatalembert. Minden srác, akivel korábban randizott, esetlen kisfiúnak tűnt mellette.

Azóta csak rá tudott gondolni. Még álmodott is vele. Vanessa esküvője leginkább azért volt mesebeli, mert a vőlegény tanúja hercegnek is beillett.

– Igen. Valóban… fantasztikus.

Mintha csak megérezte volna, a fiatalember felpillantott. Leplezetlenül legeltette tekintetét a lányon, és cinkos mosolyt villantott rá. Mintha valami izgalmas, bűnös titkot dédelgetnének ők ketten, amelyet senki másnak nem árulhatnak el. Ismeretlen és édes érzés futott végig a lány testén, és kiszállt a lábából minden erő. Sietve behúzta a függönyt.

– El onnan, mind a ketten! – dörrent rájuk az anyjuk. – Balszerencsét jelent, ha a vőlegény meglátja a menyasszonyt a szertartás előtt. Ha pedig a koszorúslány lebukfencezne az erkélyről, sokan jól mulatnának rajta, de a jövendőbeli apósodat nem nyűgözné le, Vanessa.

Milyen igaz! Salvatore Rainero nem is titkolta, hogy fenntartásai vannak a fia amerikai menyasszonyát illetően. Audrey Leightont és két lányát rangon alulinak, és minden valószínűség szerint hozományvadásznak tekintette. Ez kezdettől nyilvánvaló volt. Ermanno azonban hajthatatlan maradt. Feleségül akarta venni Vanessát – az apja beleegyezésével vagy akár anélkül is.

Szerencsére az anyja, Lidia nem osztotta a férje feltételezését, és áldását adta a frigyre. Salvatore a hibái ellenére odaadó férj volt, imádta a feleségét, tehát félretette a kétségeit, és párja kívánságára pazar esküvőt rendezett.

Bizony, pazar lakodalmat. Patakokban folyt a pezsgő, egy csónakot is meg lehetett volna tölteni vele. Királyi ünnepség készült. Szó szerint, hiszen a Rainerók az egyik legősibb nemesi család sarjai voltak. Ami magyarázattal szolgált Salvatore gőgjére – meg a fél méter

magas tortára, amelyet Róma legkiválóbb cukrászainak hada készített. Callie számára mégis az volt az ünnepség fénypontja, amikor a vőlegény tanúja a táncparkettre vezette, és magához ölelte.

Szinte elolvadt a sötét szempár tüzében. Aztán a fiú merészen lejjebb csúsztatta a kezét a derekán, és közelebb húzta magához. A nyers férfierő és – illat elkábította Caroline-t, és a fiatalemberhez simult. Egy cseppet sem izgatta, hogy az örömapa mogorván figyeli őket.

– Egy ilyen gyönyörű damigella d'onore mellett még a menyasszony is elbújhat – mormolta Paolo a fülébe. – Hálát adok a sorsnak, hogy Ermanno a nővéredet választotta, és nekem megmaradt a főnyeremény.

Caroline egyetlen fiúja sem udvarolt ilyen lírai hangon. Ilyen közel sem került még egyikükhöz sem. Mert a méretre készült fekete nadrágon és a selyemruhán keresztül is érezte a feltámadt szenvedélyt. Hát ez a különbség a kisfiú és a férfi között, jegyezte meg magában kótyagosan.

Később Paolo felkérte a saját anyját, aztán a menyasszonyét, a négy másik koszorúslányt és egy özvegy nagynénit. Megpörgette a teraszon a virágszóró kislányokat, akik sikongattak örömükben. Néhány férjes asszonnyal is lejtett egyet, aztán visszakísérte őket a férjük oldalára.

Végül, amikor a sok nevetés, zene és bor következtében a hangulat a tetőfokára hágott, ismét megkereste Callie-t.

– Gyere velem, la mia bella. – Kézen fogta a lányt, és a terasz fényözönéből a kert árnyas rejtekébe vezette. – Hadd mutassam meg a szigetünket! Holdfényben a legszebb.

– Szerintem maradnunk kellene, amíg az ifjú pár el nem búcsúzik.

– Még soká búcsúznak el – nyugtatta meg a fiatalember, és nagyot húzott a pezsgősüvegből. –Az olasz esküvők nem naplementekor érnek véget, cara mia. Hajnalig tart a mulatság. Visszajövünk, mielőtt bárki észrevenné az eltűnésünket.

Callie egy kicsit küzdött még a lelkiismeretével, de aztán beadta a derekát. Tudta, az anyja nem helyeselné, hogy koszorúslány létére megszökik a vőlegény öccsével, ám Paolo varázsos lénye erősebbnek bizonyult az illemszabályoknál.

Kéz a kézben átvágtak a kertet a parttól elválasztó bozótoson. A hold ezüstös fénybe vonta a tengert, a partot fekete tollpehelyként szegélyezték a fűcsomók.

– Lélegzetelállító – suttogta a lány.

Paolo elmosolyodott. A foga fehéren villant meg olajos bőre sötétjében. Egyre távolabb vonta a lányt a mulatság fényeitől.

– Még semmit nem láttál, bella. Kövess!

Caroline érezte, hogy kezd inába szállni a bátorsága. Mit is tud erről a fiúról? A fiatalember mintha észrevette volna az elbizonytalanodását, megfogta az állát, és felemelte.

– Mi az, Caroline? Mégsem az a nő vagy, akinek hittelek, hanem egy félénk, tudatlan kislány? Ha így van, csak szólj, és visszaviszlek a madre oldalára.

– Nem – felelte Callie merészen, mert bántotta a férfi hangjából kicsendülő fitymálás. – Veled akarok lenni, Paolo.

Még sohasem csókolták ilyen lángoló szenvedéllyel. Sohasem ízlelte a szenvedélytől felhevült férfi ízeit. Sohasem tapasztalta, micsoda elemi vágy ébredhet egy nőben, amikor egy férfi nyelve felfedezőútra indul a szájában.

Ezzel a tompa, édes fájdalommal az ölében lépkedett tovább. Megkerültek egy sziklát, és egy elhagyott öbölhöz értek. Egy kunyhó állt az alacsony szirt oltalmában. Meghitt, biztonságos zug, eszményi hely egy titkos légyottra.

Callie szó nélkül bement a fiú után. Hagyta, hogy az odahúzza maga mellé egy hosszú, párnás padra. Nevetett, és ő is az üvegből itta a pezsgőt, mintha ez megszokott dolog lenne.

Az italtól felhevült, a gátlásai oldódtak. Érezte, hogy a fiú ujjai a ruhája kapcsain matatnak, majd a hűvös éjszakai levegő megsimogatta csupasz mellét.

Agya egy hátsó szegletében derengett, hogy tiltakoznia kellene. De Paolo a fülcimpáját harapdálta, és szerelmes szavakat suttogott olaszul. Nincs az a nő, aki ellen tudott volna állni. Tesoro… bella… ti amo.

Majd a fiú szája a mellére siklott, és Callie elragadtatott örömében a hajába túrt. Még többet akart, és nem is csalódott. Halk káromkodást hallott, majd a finom ruha szétnyílt. Paolo a padhoz a testével a padhoz nyomta a lányt, tenyere a szoknya alá csusszant. Fel a lábán, a combja közé.

Callie megdermedt. Nem is annyira a félelemtől, inkább szégyenében. Mi lesz, ha a fiú észreveszi, milyen nedves a szaténbugyi… ott, azon a helyen?

Paolo szünetet tartott, és a lány szemébe nézett. A hold átszűrődött az ablakrácsokon, de a fiatalember arca árnyékba borult. Az igéző hangban kétség bujkált.

– Abbahagyjam, cara mia! Talán mégsem vagy annyira lelkes?

– Dehogynem – súgta Callie elszántan és rettegve. Elszántan a folytatásra, ugyanakkor rettegve tőle.

– Biztos?

– Biztos – kiáltotta Callie, mintha a hang elnyomhatná háborgó lelkiismeretét. – Szeress engem!

Végképp meg akarta győzni kedvesét, ezért még egyet húzott a pezsgősüvegből. Aztán az alkoholból merített bátorságában megtette az elképzelhetetlent: összezárta a combját, foglyul ejtve a fiatalember kezét. Közben saját kezével egyre lejjebb óvakodott, és végül megérintette Paolót.

A nadrág kidudorodott az ágyékán, és kemény volt. Callie-t teljességgel lenyűgözte. Finoman végigfuttatta ujjait az ágaskodó hímvesszőn. Érezte, ahogy lüktet. Méghozzá miatta.

Paolo fojtottan felnyögött, és Callie először érezte meg, mekkora hatalma van. Több mint száznyolcvan centi magas férfitest, ruganyos izmok, hajlékony erő. Egy verekedésben biztosan félelmetes ellenfélnek bizonyulna. Callie a maga százhatvanöt centijével és ötvenkét kilójával most mégis rabul ejtette tenyerének szorításában. A foglya volt, a rabszolgája.

Felbátorodott hát, kigombolta a nadrágot, és szétnyitotta. Paolo férfiassága azonnal a tenyerébe siklott forrón, nehezen és simán, mint a selyem.

Kábult volt, bár nem érte teljesen váratlanul az érzés. Tudott egyet s mást a férfiakról. Az előkelő lányiskola szobáinak rejtekében a barátnőivel olykor tiltott magazinok felett kuncogtak, a képzeletre oly keveset hagyó illusztrációkon. De a most érzett nyers erőre és szépségre semmi nem tudta volna felkészíteni.

Egy kiáltás szakadt fel a torkából, majd a keze körkörös mozdulatokkal megindult felfelé a hímvesszőn.

Aztán szertefoszlott minden illúzió, hogy ura a helyzetnek. Paolo mormolt valamit, felhajtotta a szoknyáját, lerántotta a bugyiját, és a padlóra hajította. A lány fölé magasodott, szétnyitotta a combját, és belé hatolt.

Az alkohol mámorán keresztül mintha törött üveg hasított volna Callie húsába. A fiú vállába harapott, nehogy felkiáltson. Nem így kellett volna történnie, hanem lassan, édesen és gyengéden. Paolónak magához kellett volna húznia, és a fülébe súgnia, mennyire szereti. Nem pedig elhúzódnia, és felkiáltania: – Dio! Vergine? Szűz vagy?

Callie vadul átkarolta a nyakát.

– Nem – suttogta. – Ne aggódj, nem vagyok szűz.

És nem is hazudott. Már nem volt.

– De igen! – A fiú felkönyökölt, és remegő ujjakkal megsimogatta az arcát. Bűntudat csengett a hangjában. – Tesoro, másképp bántam volna veled… nem hoztalak volna ide…

– Pszt – hallgattatta el a lány.

Nem hagyta, hogy elhúzódjon. Továbbra is combjai fogságában tartotta a lüktető húst. Meglepő módon a kellemetlen érzés eltűnt, és vele a félelem is.

– Kellesz nekem, Paolo!

A fiatalember azonban továbbra is habozott. Félt, hogy a lány ismerkedése a szerelemmel véget ér, mielőtt elkezdődött volna. Callie az ösztöneire hagyatkozott, felfelé billentette a csípőjét, és hívogatóan mozgatni kezdte.

A fiú válasza elemi és mindent elsöprő volt. Démoni erők mozgatták, amelyek felett nem volt hatalma. Újra és újra belehatolt. Mintha meg akarna feledkezni annak az iszonyatáról, amit akarata ellenére kezdett el és nem volt ereje megállítani.

Callie ismeretlen területre tévedt. Igyekezett megfelelni a feltételezett elvárásoknak. Nem tudta, mit kell ilyenkor tenni, és mi lesz belőle. Csak egyet tudott: nem akart csalódást okozni a kedvesének.

Különben nem is bizonyult olyan nehéznek felvenni a ritmust, és közben vágyakozón Paolo nevét mormolni. Ahogy a tempó gyorsult, önkéntelenül törtek fel belőle a kis sikolyok. A körmeit is igazi élvezettel és várakozással mélyesztette a fiú vállába, aki sürgetően megszólalt: – Si? –Belemarkolt a lány fenekébe. – Ne tartsd vissza, tesoro! Hagyd megtörténni. Hadd érezzem, ahogy elmész!

Ekkor Callie megdermedt.

Elmenni? Fogalma sincs, hogy kell elmenni. Pedig meg kell tennie, különben mégis csalódást okoz majd. Épp elég filmben látta már, volt hát fogalma, miről szól az orgazmus. Mit számít még egy kis színlelés, ha már idáig jutottak a játékban? Dobálni kezdte a fejét, le-föl rángatózott a padon, és egy elnyújtott, klasszikus „Óóó, Paolo, igen!” kiáltással fejezte be a mutatványt.

Úgy tűnt, hatásos volt az alakítása, mert egy leheletnyi szünet után Paolo mozdulatlanná dermedt, megrázkódott, majd zihálva összerogyott.

Vége volt. Átesett a tűzkeresztségen, és alig égette meg magát. Legalábbis azt hitte. Aztán a fiú elhúzódott, és megszólalt: – Pihenünk egy kicsit, aztán megint megpróbáljuk. Akkor majd összejön. Callie azt kívánta, bárcsak megnyílna a föld, és elnyelné. De már nem volt visszaút. Tovább játszott hát: – Nem tudom, mire gondolsz.

– Nem? – Felháborodással vegyes jókedv bujkált a fiú hangjában. – Gyönyörűség lesz téged a szerelem művészetére tanítani. És „mire befejezzük a leckéket, cara, soha többé nem kell színlelned az orgazmust – legalábbis velem nem.

– Egyre sápadtabb vagy. Nyilván nem érzed jól magad. A repülés miatt? Hozassak valamit?

Túlságosan hevesen rohanta meg a múlt. Eltartott egy ideig, mire Callie visszatért a jelenbe, és eljutott az agyáig: a vele szemben ülő férfi nem más, mint aki kilenc évvel ezelőtt olyan mélységesen megalázta. Ettől émelygett a gyomra.

– Nem. Remekül vagyok.

– Nem hinném. Talán érzékeny pontra tapintottam? Megszólalt a lelkiismereted?

– Csak eszembe jutott, milyen érzéketlen alak vagy. Hogy is felejthettem el? Csak egy bugris bunkó képes egy jelentéktelen, múltbéli éjszakán lovagolni, amikor a testvére éppen meghalt, és két árvát hagyott hátra.

– Azért nem árvák – felelte higgadtan a férfi. – Vannak gondoskodó nagyszüleik és egy nagybátyjuk is.

– És egy nagynénjük.

– Igen? Ha nem tévedek, és általában nem tévedek, ezt a beszélgetést már lefolytattuk. Nem teljesen tisztázott okokból csak jelképesen kívántál nagynéni lenni. Nehéz lenne szó nélkül hagyni a te állítólagos kötődésedet.

Na tessék. Végre kiderül, honnan fúj a szél.

Callie próbált uralkodni a rettegésén, nehogy a hangja elárulja.

– Ha nem lenne olyan nevetséges ez a megjegyzés, igen bántónak találnám. De így csak mulatok rajta. Fogalmad sincs, milyen szoros kapcsolat fűz hozzájuk.

A férfi elegáns hanyagsággal vállat vont.

– Ismétlem, ha tekintetbe vesszük, milyen keveset találkoztatok, nehéz elképzelni, hogy bármilyen módon is kötődnél hozzájuk.

– Egy fél világ választott el tőlük. Nem ugorhattam be hozzájuk, amikor csak kedvem tartotta.

– A repülőgépnek köszönhetően a világ napról napra zsugorodik.

– Nagyon sűrű az életem, és a nővéremé is az volt.

– Tényleg. Állandóan úton volt a bátyámmal, aki családi vállalkozása külföldi érdekeltségeivel tartotta a kapcsolatot.

– Tudok róla. Vanessával rendszeresen leveleztünk.

– Akkor nyilván azt is tudod, hogy amikor Clemente és Gina iskolások lettek, nem tudták már mindenhová elkísérni a szüleiket. Olyankor a nagyszülőknél laktak.

– Hová akarsz kilyukadni?

Szükségtelen kérdés volt.

– A szüleim rengeteg időt és energiát áldoztak rájuk. Hát ezért akartam eléd menni Párizsba. Mert ha esetleg megfordult volna a fejedben, hogy felborítsd az életüket, feltett

szándékom kiverni az ötletet a fejedből, mielőtt Rómába érünk. Nem hagyom, hogy még több bánatot okozz a szüleimnek.

Pedig sajnos ez elkerülhetetlen. Callie azonban úgy döntött, nem ez a megfelelő pillanat, hogy kifejtse.

– Kedvtelésből nem szoktam fájdalmat okozni másoknak, Paolo. Az nem az én stílusom.

– Az apám örömmel hallja majd. Senkitől sem tűrné el, hogy elvegye az anyámtól az unokáit.

Ó, igen! A kifinomult, visszafogott, gyanakvó signor Rainero azt hiszi, csak csettintenie kell, és az történik, amit akar.

Hát Ermanno nem engedelmeskedett. És Callie sem akart. Persze nem szívesen okozott még több szenvedést a családnak. De nem csak nekik vannak jogaik.

– Csak hogy értsük egymást, Paolo. Nem tudsz megfélemlíteni. Sem te, sem az apád. Éppen most veszítettem el a nővéremet…

– Én pedig a bátyámat. Ettől még nem kell ellenségekké válnunk.

– Úgy tűnik, barátok sem leszünk. Az „egy család vagyunk” szónoklatod ellenére sem.

– Család és család között is van különbség. Én csak vigasztalni akartalak, és biztosítani az együttérzésemről. Elkötelezett hűséggel csak a vérrokonaimnak tartozom most és mindörökké.

– Ahogyan én is. Ha tetszik, ha nem, az ikrek éppúgy vérrokonaim, mint nektek. És nem leszek másodhegedűs, csak mert ti ezt várjátok. Felejtsd el! Nagyon is komoly szerepet kívánok játszani a gyerekek jövőjében.

A férfi állkapcsa vészjóslóan megfeszült. Callie megremegett a pillantásától.

– Tehát tévedtem. Mégiscsak ellenségek leszünk – és tudnod kell, rettenetes ellenség vagyok, drágám. Kérdezz meg bárkit, aki valaha ujjat húzott velem. Ők megmondhatják: nem ejtek foglyokat.

3. FEJEZET

A kinti ragyogó napsütés dacára a Rainero család kriptájában sötét volt, és csontig hatoló hideg. Halotti hideg.

Callie a temetésnek ezt az utolsó szakaszát viselte a legnehezebben. A templomot megtöltötték az emberek, a melegségük és az érzelmeik. Az orgona hangjai, a füstölő illata, a virágok és az imák – mind reményről és örökkévalóságról beszéltek. Itt azonban, az Isola di Gemmán, ahol csak a szűk család és a pap volt jelen, vad erővel tört rá a halál véglegessége.

A gyászolók kis félkört formáltak. Callie mellett fekete öltönyben és nyakkendőben, összekulcsolt kézzel Paolo állt. Mellette az anyja halkan szipogott, könnyek csorogtak az arcán. A keze unokái vállán nyugodott. Éreztetni akarta velük, hogy nincsenek egyedül. Salvatore Rainero zárta a sort. Arca kifürkészhetetlen volt, de Callie tudta, ha rajta állt volna, ő most nem lenne itt. Amióta csak megérkezett Rómába, udvariasan, de távolságtartóan viselkedett.

Nem ő volt az egyetlen. A gyerekek fájdalmas arccal és lesütött szemmel üdvözölték.

– Szervusztok! Emlékeztek rám? – motyogta elszorult szívvel.

– Te vagy az amerikai nénikénk – felelte Gina udvariasan.

– Így van. Hároméves korotokban jártatok is nálam, aztán meg ötévesen. – Letérdelt, és magához ölelte a kicsiket. – Drágáim! Annyira sajnálom, ami történt. Nem gondoltam volna, hogy a következő találkozásunkkor…

Elcsuklott a hangja, a könnyeivel küszködött.

– Még itt van nektek a nagypapi meg a nagymami. Meg Paolo bácsi. De szeretném, ha tudnátok, hogy itt vagyok én is, és nagyon szeretlek benneteket.

Mintha karót nyeltek volna, úgy álltak előtte a gyerekek. Jól neveltek voltak, ezért tűrték az ölelését, de érezhetően közönyösek maradtak, és ez fájt. Nagyon fájt.

A nagymamájuk viszont tárt karokkal fogadta Callie-t. A gyásztól megtört Lidia kedvessége bűntudatot ébresztett a lányban. Nem is csoda, ha Paolo ennyire védeni akarja. Az a fajta asszony, aki először mindig másokra gondol. Le fogja sújtani, ha megtudja, hogy egy vadidegen elveszi tőle az unokáit.

Persze Callie-nak nem állt szándékában eltiltani tőlük a nagyszülőket, sőt Paolót sem. Nem rosszindulatból vagy bosszúvágyból veszi magához a gyerekeket. Sokkal inkább egy nyolc évvel ezelőtt tett ígéret miatt. A Rainerók viszont hamarosan rá fognak döbbenni arra, amit

Callie már nagyon jól tudott: minden jó szándék ellenére is nehéz szoros kapcsolatot ápolni a világ másik végéről.

Az ő esetében természetesen nem csak a kilométerek számítottak. Tizenkilenc évesen csak úgy tudta rendbe hozni az életét, ha elég távol kerül a gyerekeitől.

Amikor Vanessáék először vetették fel az örökbefogadás ötletét, az tűnt a legjobb megoldásnak. A gyerekek szempontjából legalábbis. Mert mit nyújthatott volna nekik Callie a szerető szíven kívül?

A nővére és a sógora viszont megadhatta nekik azt az életet, amely minden gyereknek kijár: a kényelmes otthont, a legjobb iskolákat, és ami még fontosabb: két szülő szeretetét. Hát nem minden gyerek elvitathatatlan joga, hogy anyja és apja is legyen?

Legalábbis tizenöt hetes terhesen, túl rengeteg aggodalmon és bánaton, Callie így gondolta. Ahogy azonban múlt az idő, egyre kevésbé volt benne biztos. Az ő kisbabái voltak. Benne fogantak meg, és ő hordozta őket a méhében.

Hiányzott mellőle a szerető férj, amikor hosszas vajúdás után megszülte őket. Aztán meghallotta az erőtlen sírásukat. A karjába fogta a kicsiket, és rögtön kitöltötték mindazt az űrt, amit egy férfi hagyott maga után, aki soha nem fogja megtudni, hogy ő nemzette a két leggyönyörűbb, legtökéletesebb gyereket a világon. Ezek után lemondani róluk? Azt már nem, az utolsó leheletéig gondoskodik róluk, fogadta meg a kórházban.

Végül bár majd beleszakadt a szíve, mégis meghozta az áldozatot. Mert a kicsik jobbat érdemeltek, mint amit tőle kaphattak volna. Tizenkilenc évesen egy gyerek felneveléséhez sem volt biztos háttere, nemhogy kettőéhez. Mert így szerető családban nőhetnek fel. Mert, mert…

Ki láthatta előre a tragédiát, amely lehetőséget teremt, hogy elfoglalja jogos helyét a gyerekek életében? Mert ehhez joga van, nem? Ő a szülőanyjuk.

A pillantása a gyerekekre siklott. Hozzásimultak a nagyanyjukhoz, kis arcuk vöröslött a hidegtől. Gina múlt éjjel álomba sírta magát, és nem engedte, hogy Callie vigasztalja. A nonnát akarta, a nagymamiját. Ez csak természetes, látta be Callie. Mégis rosszulesett a visszautasítás.

Clemente tartózkodóbb volt szomorúságában. Alig szólt, de a veszteség sugárzott a szeméből – néma bizonytalanság áradt belőle, ahogyan két hete még a szülők halhatatlanságába vetett hit. Az ő gyermekvilágában az idősek talán meghalnak, de a szülők soha.

Hirtelen zokogás tört fel Callie torkából. Annyi veszteség és bánat érte mindannyiukat. Főleg a gyerekeket. Hogyan szakíthatná el őket mindenkitől, aki számukra kedves? Hogyan várhatná el, hogy új életet kezdjenek egy idegen helyen, egy számukra szinte idegen nővel?

Mégis hogyan hagyhatná itt őket újra, amikor Vanessától tudja, a férjével közösen fogalmazott végrendeletben őt nevezték meg az ikrek kizárólagos gyámjaként. Vegye semmibe halott nővére akaratát?

Ígérd meg, ha valami történik velünk, magadhoz veszed őket! Lidia és Salvatore már túl idősek, sok lenne nekik két izgága gyerekkel bajlódni. Paolóra pedig egy kiskutyát sem lehetne rábízni. De te, Callie, tökéletes vagy… az egyetlen.

Az lenne? Annyi év után? Már semmiben sem volt biztos, csak a veszteségben. A tenyerébe temette arcát.

Érezte, hogy valaki megsimogatja a hátát.

– Nehéz, tudom. Bízd rám magad, cara Mindjárt vége – suttogta Paolo.

Tévedett. Sohasem lesz vége. Akárhogy is alakulnak a dolgok, valaki a végén iszonyatosan szenvedni fog.

Paolo tiszta szívéből szánta Callie-t, és a legszívesebben magához ölelte volna. Noha tudta, hogy neki elsősorban a szüleit kell megvédelmeznie, és pontosan Caroline ellen.

A párizsi találkozás óta tudta, hogy kemény ellenféllel van dolga. Látta az elszántságot előreszegett állában és a szép kék szemében. Kihallotta a burkolt fenyegetést a szavaiból.

A bizonytalan, édes, készséges koszorúslány acélos-tüskés nővé érett. Az érkezése óta a kedvesebb oldalát mutatta, főleg amikor az anyjával vagy az ikrekkel volt. Paolo erről igyekezett tudomást sem venni. Callie nyilván elég okos, és nem akarja az esetleges szövetségeseit elidegeníteni magától.

Mindamellett az elfojtott zokogás nagyon megindította a férfit. Hirtelen nem úgy tekintett Callie-ra, mint egy egyszemélyes hadseregre, hanem mint egy reménytelen túlerő ellen küzdő nőre, akinek védelemre van szüksége. A reszkető ajak, az arcán patakzó könnyek veszélytelennek mutatták.

A kriptához vezető úton egyedül, emelt fővel lépkedett. Ám amikor a szertartásnak vége lett, Paolo, mit sem törődve az apja rosszalló pillantásával, karon fogta, és úgy vezette vissza a villába. Callie egy pillanatra megállt a mészkő ösvényen.

– Amikor legutóbb itt jártam… Nem gondoltam, hogy legközelebb a nővérem temetésére jövök.

– Senki nem gondolta, Caroline – felelte gyengéden a férfi.

– Rettenetesen hiányzik. Hiába éltünk olyan távol egymástól, mindig magam mellett tudhattam, amikor szükségem volt rá.

– Nagyon szeretett téged.

– Igen. Jobban is, mint gondolnád.

Az éles, indulatos megjegyzés újra bizalmatlanságot szült Paolóban együttérzés helyett. Az elmúlt hat évben egyre nagyobb szerepet vállalt a családi üzletben, és elég jól kiismerte az embereket. Az ösztönei most azt súgták, hogy Caroline valamilyen titkot rejteget. Súlyos titkot, amelynek még az említése is annyira elszomorítja, amit nem lehet csak a nővére halálával magyarázni.

Paolo minden jobb érzése ellenére tudta, fényt kell derítenie erre a titokra, mielőtt a gyerekek felügyeleti jogáért folytatott csatában váratlanul fegyverként játszana ki ellenük. Nem akarta felkelteni Callie gyanúját, ezért egykedvűen mondta: – Dominic atya marad még egy áldomásra, mielőtt visszavinnék a szárazföldre. Nem tudom, te hogy vagy vele, de nekem már elég volt az örök életről szóló prédikációkból. Most csak azt tudom, hogy elveszítettem a bátyámat. Te érted meg a legjobban, hogy min megyek keresztül. Sétálunk egyet a kertben naplemente előtt?

– Inkább a gyerekekkel lennék.

– Jolanda, a házvezetőnőnk majd megvacsoráztatja őket. Inkább a fektetésnél legyél velük.

Callie vállat vont. Paolo csak most vette észre, milyen kecses a válla a fekete selyemkabátban.

– A friss levegő nem árthat. A liliomillatnál minden jobb. Eddig a kedvencem volt, de most már csak erre emlékeztet majd…

– Engem is. Ermanno sem szerette.

– Közel álltatok egymáshoz?

– Igen, főleg az elmúlt években. Ő volt a tanárom. A példaképem. Nélküle mindössze egy gazdag ember léha fia lennék, aki csak a saját alantas élvezeteivel törődik. Talán már nem is élnék.

Hirtelen elhallgatott. Az utolsó szavak igazsága belehasított a lelkébe. Most még jobban ránehezedett a veszteség súlya. Látta az undort Ermanno arcán. Mintha csak tegnap történt volna. A bátyja megragadta a gallérjánál fogva, és megrázta, mint egy kutya a patkányt, aztán ellökte a porba.

Szégyellem, hogy az öcsém vagy! Meggyalázod a Rainero nevet. Mindent és mindenkit, amihez csak hozzáérsz. Nem viselkednél végre felnőtt ember módjára, s nem pedig mint egy

elkényeztetett kölyök? Meg akarod ölni az anyánkat? Nem tudom, meddig bírja elviselni, amit művelsz. Hány összetört autó és szív kell még, Paolo? Hány felbőszült apa és férj?

Hát ezúttal a név meg a pénz nem menti meg a bőrödet. Elnyered méltó büntetésed. Kezdheted rögtön azzal, hogy apánk elé állsz. Tudtad, hogy szívrohamot kapott, amikor megjelentek a rendőrök, és elmondták, hogy letartóztattak verekedés miatt? Most is kórházban fekszik, és egyáltalán nem biztos, hogy túléli. Érdekel egyáltalán?

Akkor Paolo nem tudott mit felelni. Nem talált kifogást, nem lehetett kibújni a felelősség alól. A római söpredék társaságában eltöltött, börtönbeli éjszaka után Ermanno szemével látta magát. Hánynia kellett.

– Hogy érted azt, hogy magad is halott lennél?

– Nem voltam egy mintagyerek. Csak akkor döbbentem rá, milyen elhibázott életet élek, amikor láttam apámat életveszélyes állapotban a kórházban, és tudtam, hogy miattam került oda.

– Most, hogy mondod, Vanessa említette, hogy beteg volt. Valami szívroham, ugye?

– Igen. Szerencsére az akaratereje erősebbnek bizonyult, mint a szíve. Csodával határos módon felépült.

– Igen, az a fajta.

Callie őszintesége szórakoztatta Paolót, még megsértődni is elfelejtett.

– Nem szereted túlságosan.

– Nem. Soha nem tartotta méltónak a Leighton családot a Rainerókhoz.

– De aztán jobban megismerte a nővéredet, és megváltozott a véleménye. A végén már a saját lányaként tekintett Vanessára.

– Gondolom, nem is nagyon volt más választása. De a nővérem legalább nem tört az életére, ahogyan te. Egyébként hogy történt?

– Kínos helyzetbe hoztam a nyilvánosság előtt. Nagyon büszke ember. De mindig is szerető apa volt, és rettenetesen megbántottam, amikor érdemtelennek bizonyultam a szeretetére.

– De most már jól kijöttök, ugye? Hogyan sikerült mindent jóvátenned?

– Felelősséget vállaltam a tetteimért. Elkezdtem megdolgozni a kiváltságokért, és már nem tekintettem őket magától értetődőnek. Elfoglaltam a helyemet a családi vállalkozásban.

– Egy puccos íróasztal mögött?

– Nem, a ranglétra alján kezdtem. Mások dirigáltak nekem, és sokat tanultam a nálam fiatalabbaktól is. Csak akkor léptem előre, amikor már kiérdemeltem az embereim elismerését. Benőtt a fejem lágya.

– Jobb későn, mint soha.

Ezúttal a férfi elértette a célzást.

– Hát igen. Csak kerülgetjük a témát. Természetesen az esküvő utáni éjszakára gondolok.

– Tényleg nem akarok beszélni róla.

– Pedig kénytelenek leszünk. Legalább hadd kérjek bocsánatot. Mélyen megbántam, ahogyan viselkedtem. Nagyon igazságtalanul bántam veled akkor.

– Ha még csak erről lenne szó! – csúszott ki meggondolatlanul Callie száján.

– Hogy érted ezt? – kapott a szón a férfi. Nem számít.

– Ha ennyire megvisel még évek múltán is, akkor nyilván számít. – Paolo maga felé fordította Callie-t. – Milyen bűnt követtem még el?

– Olyan nagyra vagy az eszeddel, hogy magadtól is kitalálhatnád. Nem csak az az éjszaka volt. Hanem a másnap, meg az utána következő hét.

Folytatni akarta, de aztán mégis meggondolta magát.

– Mea culpa! Nincs mentség a viselkedésemre. – Paolo megfogta Callie állát, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen. – Nem akarok kibújni a felelősség alól, de te sem voltál éppen vétlen. Elhitetted velem, hogy tapasztalt nő vagy, pedig korántsem voltál az.

– Meglep, hogy ilyen jól emlékszel.

– Túlzás ez a nagy keserűség annyi idő után. Mit titkolsz előlem? Mi emészt azóta is, hogy még ilyen dühös vagy rám?

Callie megdermedt, az arcából kifutott minden vér.

– Semmit. A viszontlátás mindent felkavart bennem. Ennyi.

– Mindent?

– Te… kinevettél. Mintha reménytelen eset lennék.

– Korbácsot érdemeltem volna. Szűz voltál, igen, de igéző is. Vakítóan tiszta, és abban a fátyolszerű ruhában igazi hercegnő!

És a bőröd finom, mint a legtisztább selyem… belül meg olyan feszes, hogy csak az tudta volna fékezni a szenvedélyét, aki fából van.

– Ennyi idő után felesleges hízelegned. Bolondot csináltam magamból.

Paolo érezte, hogy ismét fellobban benne a vágy.

– Honnan veszed, hogy csupán hízelgek? Mi van, ha ez egy megkésett vallomás? Gyönyörű nő vagy, Caroline. És nem hinném, hogy ezt tőlem hallod először.

Callie elpirult, és a nyelve hegyével végigsimította az alsó ajkát. A mozdulat mágnesként vonzotta a férfi tekintetét. Paolo eltűnődött, hány férfi ízlelhette meg az elmúlt kilenc évben ezt a szájat. Callie nem egyszerűen egy gyönyörű nő, hanem lélegzetelállító. Finom a

csontozata, nemesek a vonásai… és csábítóan nőies, noha nem hivalkodó. Annak idején hogyan kerülhette el ez a figyelmét?

– Inkább bemennék már. Fázom.

– Zavarba hoz az őszinteségem?

– Csak meglep. Párizs óta fagyos köztünk a hangulat. Az elmúlt négy napban alig szóltál hozzám, most meg hirtelen ki sem fogysz a bókokból. Ne haragudj, ha ez gyanúsnak tűnik.

– Talán meggondoltam magam veled kapcsolatban. Talán félreismertelek.

Olyan lehetetlen ez?

– Lehetséges, de nem valószínű.

– Akkor talán te ismersz félre engem.

– Ez is lehetséges.

– De éppoly kevéssé valószínű!

– Nem foglalnék állást ebben a kérdésben.

Paolo érthetetlen módon megkönnyebbülést érzett, amely mintha enyhítette volna bánatát.

– Köthetnénk fegyverszünetet, legalábbis egy időre?

Callie elgondolkodott, és egy picit oldalra billentette a fejét. Szőke, selymes haja a vállára hullott. A férfi csak nagy nehezen tudta megállni, hogy ne simogassa meg.

– Nem árt, ha megpróbáljuk.

Paolo ezt nem vette volna olyan biztosra. Mintha szilárdnak és megingathatatlannak érzett világa egyszeriben a feje tetejére állt volna.

– Úgy döntöttem, még egy hétig maradunk – jelentette be Salvatore, amikor vacsora után átmentek kávézni a szalonba. – Itt minden olyan békés. Gyorsabban gyógyulnak a sebek.

– Még egy hétig?

Callie Lídiáról Paolóra nézett.

Egyikük sem látszott megkérdőjelezni a családfő döntését. Jellemző. A főnök szól, a többiek meg ugranak.

– Addigra én már haza akartam érni. Az öreg leereszkedően végigmérte.

– Nem kívánjuk tartóztatni, ha siet.

– Nem sietek, signor Rainero. Hálás vagyok a vendégszeretetükért, de vannak kötelezettségeim.

– És ezek elsőbbséget élveznek, ugyebár?

Milyen bámulatosan sikerült félremagyaráznia a szavait!

– Egyáltalán nem. Csak sietve távoztam, és kénytelen voltam másokra hagyni a teendőimet. Nem szeretnék tovább visszaélni a jóindulatukkal, mint ameddig feltétlenül szükséges.

– Értem. Karrierista. Bevallóm, elfelejtettem. Az én családomban, tudja, a nőket kielégíti, hogy anyák és feleségek lehetnek. Ez az ő karrierjük.

– És mi lesz azokkal, akik nem akarnak megházasodni és gyereket szülni?

– Ilyen csodabogár nincs köztünk. Egy magára valamit is adó olasz nő nem utasítana vissza ekkora tisztességet.

Callie nem hagyhatta szó nélkül a vérlázító, idejétmúlt megjegyzést.

– Ha tényleg így látja, akkor még a sötét középkorban él.

Paolo az apjára nézett, és elmosolyodott. Pillanatnyi csend után Salvatore vonásai is megenyhültek.

Inkább úgy mondanám, hogy nem érintett meg az idő. Mondja csak, kedvesem, mivel is foglalkozik? Építész vagyok.

– Hatalmas tudást igényel. A szakterülete?

– Viktoriánus házakat újítok fel.

– Csodálatra méltó vállalkozás – bólintott Salvatore. – Végső soron nem is különbözünk annyira. Mindketten fontosnak tartjuk a múlt értékeinek megőrzését. Biztosan hosszú évekbe tellett megszerezni ezt a szaktudást. Hol is járt egyetemre?

– Az Államokban – felelte ködösen Callie.

Kezdte kínosan érezni magát. Bólogathat akárhogy az öreg, de az agya közben jár, és próbálja valahogy megfogni. Paolo sem érte be a válasszal.

– Túl szerény vagy. Ha jól emlékszem, Amerika egyik leghíresebb egyetemére nyertél ösztöndíjat. Talán a Smith-re?

– A Smith-re? Akkor nem csoda, ha nincs ideje családalapításra. Vétek lenne ilyen képzettséggel. Meddig tanult ott?

– Egy szóval sem mondtam…

– Mármint végül nem mentél el a Smith-re? De miért?

– Mit számít? – vágott vissza dühösen Callie. – Azt próbálom elmagyarázni, ha hagynák, hogy egyáltalán nem állítottam, miszerint nem akarok gyereket. Reményeim szerint hamarosan családanya leszek, és már alig várom.

– Férjhez megy?

– Terhes vagy?

A két férfi szinte egyszerre szólalt meg.

– Egyik sem.

Callie tudta, hogy sarokba szorították. Már nem volt menekvés. Egyébként is, mi értelme lenne elodázni az elkerülhetetlent? Összefonta a karját a mellkasa előtt, és a lehető legtapintatosabban folytatta: – Gináról és Clementéről beszélek. Tudom, talán váratlanul ér mindenkit, és higgyék el, nem szeretnék senkinek fájdalmat okozni, de megfelelő otthont tudok biztosítani az ikreknek az Államokban. Azt hiszem, jót tenne nekik, ha velem élnének, legalább egy ideig.

Lidia erőtlen ujjai közül kicsúszott a csésze.

– Ó, Caroline, hogy mondhatsz ilyet? Úgy látod, nem szeretjük őket eléggé? Vagy nálunk elfelejtenék az anyjukat?

– Nem, Lidia. Tudom, hogy őszintén szeretitek őket. De én is. És szerénytelenség nélkül állíthatom, át tudom venni az anyjuk helyét.

– Még mit nem! – menny dörögte Salvatore, és hatalmasat csapott a dohányzóasztalra. – Mit képzel? Azt hiszi, tétlenül nézzük, hogy elszakítsa tőlünk az unokáinkat? A tetejébe még olyasvalakivel kellene élniük, aki a munkáját a család elé helyezi.

– Ezt csak maga látja így, signor Rainero. Sosem utasítanám a gyerekeket a második helyre. Ellenkezőleg. Hosszú szabadságra mennék, és egy darabig csak nekik szentelném magam. És eszem ágában sincs elszakítani őket maguktól. Remélem, gyakran meglátogatnak majd minket. Ám úgy vélem, a jelen helyzetben a teljes környezetváltozás jót tenne nekik. Arról nem is beszélve, ha megismerik az anyjuk szülőházáját – a szokásokat, a várost, ahol felnőtt –, akkor élénkebben megőrzik majd őt az emlékezetükben.

– Vajmi keveset számít a maga véleménye, kisasszony.

– Apa! – szólt közbe Paolo, és figyelmeztetően megrázta a fejét. – Csillapodj le, mielőtt megárt a szívednek. Momma, te se pityeregj. Caroline csak a legjobb meggyőződésének adott hangot. És nem is teljesen elvetendő a javaslata. Valóban ő tudja a leginkább átvenni Vanessa helyét, bármilyen nehéz is belátnotok.

Az apja azonban korántsem csillapodott le. Kivörösödött dühében.

– Az ő pártját fogod ellenünk? Hát elfelejted, hová tartozol?

– Ahová mindig is tartoztam. Hozzátok és a gyerekekhez. De már eleget szenvedtek. Felesleges egy csúnya perpatvarnak kitennünk őket. Az energiáinkat arra kellene fordítanunk, hogy megoldást találjunk.

Salvatore vészjóslóan halkan beszélt. Callie ereiben megfagyott a vér.

– Már megvan a megoldás. Pontosan tudom, ahogyan te is, hogy a gyerekek hozzánk tartoznak. Semmilyen jöttment nagynéni semmilyen követelése nem állhat meg ezzel szemben.

– És ha én be tudom bizonyítani, hogy téved? Mi van, ha bírósághoz fordulok, és megdönthetetlen érveket hozok fel az igazam mellett?

Salvatore sápadtan, de eltökélten nézett rá.

– Akkor hosszú és eredménytelen küzdelemre rendezkedjen be, kedvesem, mert nincs az a bíróság ebben az országban, amely elismerné egy külföldi gyámságát egy olasz állampolgár felett.

– Azok a gyerekek az Államokban születtek, és félig amerikaiak – mondta Callie elszoruló szívvel.

Salvatore káromkodott egyet, felpattant a kanapéról, megkerülte az asztalt, és megállt a vendég előtt. Tajtékzott a dühtől.

– Semmi nem köti őket Amerikához. Olaszok ízig-vérig.

Paolo közbelépett. Nem éppen gyengéden félrelökte az apját.

– Elég lesz, mio padre! Nem mégy semmire, ha megfélemlíted a vendégünket. Túllőttél a célon.

Épp ideje volt, gondolta Callie. Most rádöbbent, hogy ő is túl lőtt a célon. Nem csak Salvatore a hibás. Éppen ezt akarta elkerülni. Nem akarta magát provokálni, pedig el akarta kerülni, hogy fájdalmat okozzon másoknak.

Paolónak igaza van, tűnődött. A megoldás nem lehet fekete vagy fehér. Úgy kell megegyezniük, hogy ne sérüljön senkinek a joga, legfőképp az ikreké ne.

Amikor Vanessának ígéretet tett, akkor is a gyerekek jóléte lebegett a szeme előtt. Ám nincs értelme minden áron keresztülvinni a szándékait. Vanessa sem várná tőle.

A dolgok sokat változtak a nyolc év alatt. Az emberek is. Meg Paolo, akit ugyanannyira érint az egész, mint őt magát. Már nem az a férfi, aki szerette, majd gondolkodás nélkül elhajította.

– Caroline. Jól esne egy kis friss levegő, és szerintem neked is.

– Igen – felelte Callie hálásan.

Egy hete még mindenre megvolt a válasza. Most pedig azon kapja magát, hogy újragondolja, mi a legjobb a gyerekeknek. Micsoda megrázó és felkavaró felismerés!

4. FEJEZET

– Hová megyünk?

– Minél messzebb, annál jobb.

Callie józan esze azt súgta, hogy ne higgye el Paolo minden szavát, és ne kövesse vakon. Talán tisztességesebb, mint annak idején, de mégiscsak egy Rainero, és természetesen a családjához húz. De most nagyon jólesett, hogy fogta a kezét. A gyűlölködéssel teli házban ő maradt az egyetlen barátja.

Egy oldalsó bejáraton hagyták el az épületet, majd elindultak. Egy kicsiny, kétszintes villa felé tartottak.

– Ki lakik itt?

– Jolanda és a férje. Nem hozzájuk megyünk. Autózunk egy kicsit a szigeten.

– Nem is tudtam, hogy vannak itt utak is.

– Útnak nem mondanám – felelte Paolo, és elhúzta a garázs nehéz vasajtaját. Egy veterán dzsip állt odabenn.

– Inkább poros ösvények. Csak ilyen négykerék-meghajtású járművel lehet közlekedni rajtuk. Eléggé puritán, de jobbat nem tudok – tette hozzá szárazon, és besegítette az autóba Callie-t.

A puritán enyhe kifejezés volt. A villa gondosan művelt kertjét elhagyva sziklás terepen zötykölődtek tovább. Néha egészen vészesen közel kerültek egy-egy szakadék széléhez. Callie azonban itt nagyobb biztonságban érezte magát, mint a fényűző villában. Meglehet, hogy Paolo fiatalabb korában számos autót összetört, mára azonban megnyugtató biztonsággal vezetett. Callie lassan megnyugodott.

– Köszönöm, hogy megmentettél az apád haragjától. Egy pillanatig azt hittem, megüt.

– Az apám sohasem ütne meg egy nőt.

– Mondhatsz bármit, teljesen kikelt magából.

– Sajnos igazad van. Nem önmaga a baleset óta. De akkor is megakadályoztam volna, hogy bántson.

– Szembeszálltál volna az apáddal? Miattam?

– Bárkivel, aki kezet emel egy nőre – felelte Paolo határozottan. – Persze nem lett volna könnyű, ezt elhiheted. Csak a legvégső esetben helyezkednék szembe az apámmal. Sokkal jobb megoldásnak tűnt elhozni téged onnan.

– Mert olyat merészeltem mondani, ami nem tetszett neki?

– Mert nem jó, ha ennyire felzaklatja magát. A szíve nem bírja. Ráadásul az is megviseli, ha az anyámat szenvedni látja.

– Őszintén sajnálom Lidiát. Nem mindennapi nő, és fáj, hogy megbántottam. De apád más. Dúvaddá válik, ha valaki szembe mer szállni vele. Főleg ha nő, hát meg ha Leighton!

– Bocsánatot kérek a viselkedése miatt. Nem lett volna szabad így viselkednie veled.

– Nincs szükségem bocsánatkérésre. Csak azt szeretném, hogy ismerjétek el a gyerekekkel kapcsolatos jogaimat.

– Szavamat adom, hogy senki nem fogja megtagadni tőled ezeket a jogokat. Mindenki jól fog járni. Megtalálom a módját.

Callie szerette volna megkérdezni, Paolo hogyan kívánja elérni a lehetetlent. Közben azonban lefordult az útról, és egy keskeny ösvényre kormányozta a dzsipet, amely az Adria fölé nyúló szirtfokban ért véget. Megálltak.

– Mindenki a maga módján igyekszik úrrá lenni a bánatán. Nem csoda, ha olyasmit is mondunk, amit azonnal megbánunk. Apám is ebbe a hibába esett.

– Csakúgy, mint én. Nem akartam fenyegetni senkit.

– Úgy érted, nem gondoltad komolyan, hogy elvinnéd magaddal a gyerekeket? Az igazság pillanata váratlanul érte Callie-t. Érezte, hogy könnyes lesz a szeme.

– Ó, Paolo, nem tagadom, hogy a szándékaim komolyak voltak. De minél többet vagyok a gyerekekkel, annál jobban érzem, nem az számít, mit akarok én, hanem hogy mi a legjobb nekik. És nagyon elbizonytalanodtam.

– Talán mindnyájan így vagyunk ezzel. Ezért is hoztalak ide. Egy kis kocsikázás a friss levegőn segíthet, hogy megtaláljuk a megoldást.

– Bárcsak én is olyan bizakodó lennék, mint te!

– Miért ne lehetnél? Kérlek, cara, egy kis időre próbálj meg ne gondolni a jövőre, és egyszerűen élvezd a pillanatot! Mondd meg, láttál már ilyen csodás éjszakát?

Valóban lenyűgöző volt. A villa kertjében buján zöldellő trópusi fák és virágok a gondos kertész kezét dicsérték. A telihold fényénél felsejlő csupasz és zord vidék szinte kísértetiesnek hatott.

Paolo a tengert kémlelte.

– Mesélj nekem az utóbbi kilenc évről. Anyám említette, milyen izgatottan vártad, hogy a Smith College-ban tanulhass. Sokat beszéltél róla az esküvőn. Miért döntöttél másképp?

Miattad. Minden álmom rémálommá lett…

– Akár le is vehetnéd – jegyezte meg a fiú, és felemelte a koszorúslányruha tépett szegélyét. – Menthetetlen.

Az ezüstös holdfény igazolta az állítást: A leheletvékony szoknya végképp leszakadt a derékról, a szegélyén pedig vérfolt éktelenkedett. Az árulkodó jelekből mindenki tudhatja, hogy egy nem ártatlan kis kerti sétáról tér vissza.

– És akkor mi lesz rajtam?

A lány megrettent. Hogyan fog elszámolni a vagyont érő ruhával, a többiről nem is beszélve?

– Hát semmi. Úszunk egyet.

– Meztelenül? Megláthatnak.

– Kétlem. De mi van, ha mégis? Engem nem zavar.

Paolo magától értetődő természetességgel bújt ki a ruháiból, Callie pedig várakozóan nézte.

– Akkor jössz? Vagy visszasomfordálsz a lagziba, mint akit most mosott partra a víz?

Az arányos férfitest látványa ismét bizsergető izgalommal töltötte el Callie-t! Szívesen vetkezett volna újra. Csak holnap kell az anyja szemébe néznie. A ma éjjel az első szerelemé.

Fehér cipője, szaténbugyija és a finom csipkeharisnya már a földön hevert. Amíg volt bátorsága, ledobta a többi ruháját is.

– Máris megyek.

A vetkőző lány látványa ismét felébresztette Paolo szenvedélyét. Pillantásai Callie kicsiny, feszes mellére tapadt, majd a combok rejtekében húzódó árnyékra. Közelebb lépett, férfiassága finoman súrolta a lány bőrét.

– így már jobb – duruzsolta, és gyengéden morzsolgatni kezdte a rózsás mellbimbókat az ujjai között.

A lány belereszketett, és a teste jobban sajgott az után a megfoghatatlan valami után, mint valaha. Ám Paolo csalfa mosollyal kézen fogta, és a vízhez futott vele.

Felkacagott, és magával húzta a hullámok közé. Aztán újra átölelte, a kezét belemerítette a hajába, és megcsókolta. Az ajka forró, a nyelve merész volt, csakúgy, mint ágaskodó hímvesszője. Callie lelkesen viszonozta a közeledést.

Átkarolta a fiú nyakát, lábát a dereka köré fonta. Paolo a feneke alá csúsztatta a kezét, és az egyik ujjával megtalálta a csiklóját. Callie érezte a fellobbanó vágyat, és tudta, hogy azt csak Paolo tudja csillapítani. Nem kellett csalódnia. A fiatalember gyakorlott ujjai tudták a dolgukat.

– Ó! – zihálta Callie, és arcát Paolo nyakába temette.

– Si, bella… most kezdődik.

Paolo simogatni kezdte a lányt. Callie úgy érezte, nem bírja sokáig. Önkéntelenül felnyögött.

– E ancora…

Megint az édes kín. Aztán negyedszer, ötödször… végül egy szunnyadó vulkán ereje szakadt fel Callie belsejében. Megmerevedett, behunyta a szemét, miközben levegő után kapkodott. Kéjes remegés futott végig a testén. Aztán halkan felsikoltott, és a világ atomjaira robbant.

Nem is tudtam… fogalmam sem volt…

Hát most már tudod – hangzott a válasz. – Tovább is léphetünk a következő fejezetre.

Szóba se került, hogy vissza kellene menniük a villához. Ott, a csillagok alatt, az Adria meleg hullámai között szenvedélyesen szerették egymást.

Nemcsak testük, de tudatuk és lelkűk is eggyé vált. Mennyei érzés volt!

– Ó, Paolo! – suttogta Callie, miközben a partra botladoztak. – Csodás tanár vagy.

– Te pedig mintadiák.

– Nem akarok visszamenni ma este.

– Nem is fogsz. A kunyhóban van zuhanyzó. Ott maradunk, amíg mindenki nyugovóra nem tér. Majd hajnalban beosonunk a házba, mielőtt felkelnek.

Együtt fürödtek. Játékos, önfeledt percek voltak, tele meghittséggel. Később, amikor Callie egy halom törölközőn hevert, Paolo odalépett hozzá, szétnyitotta a combját, és ajkával megérintette. Az első ijedtség után a lány ellazult. Megdöbbentő volt ez a soha nem tapasztalt érzékiség. Ha az első együttlétük zavarba ejtő volt, a második lenyűgöző, akkor ez maga volt az éden.

– Szeretlek, Paolo!

Csak ezek a szavak írhatták le a Callie lelkében kavargó érzéseket. A fiú sokáig nem válaszolt. Kerülte a lány tekintetét. Végül szándékos közönnyel szólalt meg: – Későre jár, fáradt vagy. Aludjunk most egy kicsit. Ha visszanyertük az erőnket, még lesz időnk a gyönyörökre.

Azonban amikor felébredtek, és a nap felbukkant a láthatáron, Paolo a legkevésbé sem vágyott a szeretkezésre. Sőt a szigetről is mielőbb menekülni akart.

– Jót szórakoztunk – mondta öltözés közben –, de a lakodalomnak vége. Minden visszazökken a normális kerékvágásba. Te visszamész Amerikába, a kiváló egyetemedre.

– Nem hiszel a házasságban?

– Néhány embernek talán bejöhet – felelte Paolo beszédes vállrándítással.

– De nem neked.

– A világ tele van gyönyörű nőkkel, Caroline. Hogyan is választhatnék ki egyet közülük?

– Hiszel egyáltalán a szerelemben?

– Hogyne! Szerelmes vagyok a nőkbe – minden nőbe. – Vagány mosollyal hozzátette: – Olasz vagyok. Imádom a szerelmet.

A lány próbált visszamosolyogni, helyette azonban sírva fakadt. – Azt hittem, különleges vagyok. Pedig csak egy voltam a szeretőid hosszú sorában.

– Ne csináld ezt, cara Ne rontsd el ezt a remek együttlétet!

– Vegyem megtiszteltetésnek, hogy egy egész éjszakát rám szántál? Én bolond, még azt hittem, valami gyönyörű kezdődött el.

Paolo végigsimította az arcát, sajnálkozva elidőzött az ajkánál, majd határozottan hátrébb lépett.

– Ó, caramia. Te még rózsaszín szemüvegen keresztül látod a világot. Én már régen megtanultam, hogy valójában szürke.

Néhány nap múlva aztán Callie-ban kétség sem maradhatott afelől, hogy semmit sem jelent Paolo számára. Az elutazásuk előtt egy éjszakát Raineróéknál töltöttek Rómában. Másnap reggel, amikor a taxihoz léptek, egy tűzpiros Ferrari hajtott el mellettük.

Paolo mellett egy nő ült. Közönséges, kihívó szépség csöppnyi ruhában, és gyakorlatilag az ölébe mászott. Kacagva kitért a férfi csókja elől, majd kihívóan végigsimította a nyelvével telt, kirúzsozott ajkát.

Callie hirtelen a fiú szemével látta önmagát: szánalmas, naiv kislány, aki gyerekszerelemmel rajongta körül. Nem csoda, ha nem akart viszonyt kezdeni vele. Jobban kedveli a tapasztalt nőket. Minél nehezebb a hódítás, annál nagyobb az öröm.

Vele csak játszadozott. Utólag jót mulathatott rajta a haverokkal. Egy készséges, odaadó fruska, akivel el lehet szórakozni, amíg jobb nem akad.

Megalázták, összetörték a szívét, de a szíve mélyén hitte, hogy mesés karrier vár rá. Ám egy hónap múlva kiderült, hogy várandós. A pompás lehetőségek egy csapásra szertefoszlottak. Nincs Smith College, sem summa cum laude diploma. Mindenkinek csalódást okozott: az anyjának, aki olyan büszke volt a tanulmányi előmenetelére a magániskola intézőtestületének, akik a legmagasabb ösztöndíjat ítélték oda neki az igazgatónőjének, aki olyan kiváló ajánlólevelet írt neki…

És Vanessának.

– Hogy mi vagy? – kiáltott fel, amikor Callie megosztotta vele a titkát.

Az anyjuk nem volt otthon, egy unokatestvérét látogatta meg Floridában. Az ifjú pár New Yorkban kezdte meg egyéves nász- és üzleti útját. Látogatóba jöttek a hétvégére.

– Jó ég, nem is tudtam, hogy van valakid! Anyának elmondtad?

– Nem. A floridai út előtt derült ki.

– Nem hiszem el. Mindig csak azt hajtogattad, hogy nincs idődd a randizásra. Mikor… és ki?

– A sógorod. A lakodalomban.

– Paolo? – Vanessa a szája elé kapta a kezét. – Istenem, Ermanno meg fogja ölni.

– Ő nem tudhatja meg. Kérlek, ne mondd el neki!

Nem fogok ilyesmit eltitkolni a férjem elől. Joga van tudni. Ermanno mélységesen felháborodott. Első mérgében kijelentette, majd ő tesz róla, hogy Paolo elvegye Callie-t, ahogyan kell. A lány határozottan tiltakozott.

Nem tetézem az egyik végzetes hibát egy másikkal. Az esküvő kizárt, hiába sikerülne az oltár elé rángatnod az öcsédet.

Sajnos igazad van. A legkevésbé egy hűtlen férjre van szükséged. Más megoldást kell találnunk. Apámnak nem szabad megtudnia. Belebetegedne, hogy a kedvenc fiacskája beszennyezte a család jó hírét.

Vanessa szelíd mosollyal nyugtázta, hogy párja már rég belenyugodott ebbe a megkülönböztetésbe. Aztán Callie-hoz fordult.

– Kitaláljuk, hogyan segítsünk, drágám. Orvos látott már?

– Igen. Elmondta, milyen lehetőségeim vannak: abortusz, örökbefogadás vagy megtartom a gyereket. Én… képtelen vagyok megszakítani a terhességet. Nem tudnék ezzel a tudattal élni.

Vanessa láthatóan megkönnyebbült.

– És az örökbeadás?

– Ó, Vanessa! Nem tudnám idegeneknek adni a kisbabámat… – Callie letörölte a könnyeit. – Úgy szégyellem magam. Hogy állok majd anya elé?

– Ezzel most ne törődj! A terhességet viszont nem sokáig lehet eltitkolni. Nemsokára mindenki látja majd. Anya is.

– El is költözhetek. Munkát vállalnék, spórolhatnék.

– A pénz miatt nem kell aggódnod – szólt közbe Ermanno halkan. – Ebben az egyben mindenképpen tudok segíteni.

– És el kell mondanod anyának. Először biztosan megdöbben, de aztán melléd fog állni. Talán a segítségével megtarthatod a babát.

– Nem hinném, hogy el tudom viselni a csalódott pillantásokat.

Végül nem is kellett. Floridából hazafelé tragikus körülmények között meghalt az anyjuk. Az autójával frontálisan ütközött. Soha nem tudta meg, hogy nagymama lett.

Az arcát áztató, forró könnyek visszatérítették Callie-t a jelenbe. Paolo mély, aggodalmas hangja kijózanítóan csengett: – Mivel ríkattalak meg, Caroline?

– A kérdéseddel. Hogy miért nem mentem a Smith-re. Ha tudni akarod, anyám halála miatt.

Milyen könnyedén hazudik.

– Emlékszem, nem sokkal az esküvő után meghalt.

– Még azon a nyáron. Apám hatéves koromban elhagyott minket, utána hármasban maradtunk. Aztán két hónap alatt úgy álltam ott, mint az ujjam.

Persze ott voltak a gyerekek.

Ekkor érte a következő sokk.

– Egyértelműen ikrek – közölte a nőgyógyásza. – Egyet fizet, kettőt kap, kisasszony. A következő öt hónapban nagyon vigyáznia kell magára. Szeretném megelőzni a koraszülést.

Ó, az a szörnyű szégyen! A néhai, mélyen tisztelt Audrey Leightonnak, a gyermekliga elnökének a lánya várandós, és rögtön két gyerekkel. Istenem!

– Nem voltál egyedül. Ott voltak a nővéredék. Persze ők utazgattak a világban, amíg Vanessa ágynak nem esett a terhesség miatt éppen Kaliforniában. Te pedig ott voltál a szülésnél, ugye?

– Igen.

Callie az eget kémlelte.

– Anyám is ott akart lenni. De a kicsik egy hónappal előbb jöttek a világra. – Aha.

Valójában csupán tíz nappal, hála a kiváló terhesgondozásnak. Vanessáék azonban alaposan kidolgozták a meséjük minden részletét, nehogy lelepleződjenek. Paolo közelebb csúszott, és megsimogatta Callie arcát.

– Jaj, Caroline! Megértem, milyen nehéz lehetett ott lenni a szülésnél, aztán nem láthattad, ahogy felnőnek.

– El sem tudod képzelni.

Megszülni, majd a mellére tenni a kicsiket, érezni az édes babaillatukat – aztán tíz nap múlva elengedni őket. Nincs szó, amely leírhatná azt az ürességet.

Akkor sem szerethetnénk jobban őket, ha a sajátjaink lennének, ugye tudod? Semmiben nem szenvednek majd hiányt. Ezt mondta a nővére. Testvéreket terveztek melléjük. Ám a nagy családból nem lett semmi. Vanessának nem lehetett gyereke. Callie nélkül soha nem tudta volna meg, milyen az anyaság. Kimondhatatlanul hálás volt a páratlan ajándékért.

– Akkor meséld el! Valami nyomja a szívedet. Segíteni szeretnék.

– Te? Hát azt kétlem.

– Tudom, annak idején tuskó voltam, és nem vettem észre, ki vagy. Hidd el, azóta megváltoztam.

– Bízzak meg benned? Könnyű azt mondani.

– Bevallom, amikor eléd mentem Párizsba, veszélyesnek ítéltelek a családomra nézve. De figyeltelek. Vigasztalni próbáltad az anyámat, és a gyerekekkel is végtelen türelmes vagy. Ha tehetnéd, cserélnél Vanessával. De valami miatt emészted magad, és ez aggaszt. Még ha a szívem azt súgja is, nem vagy képes semmilyen aljasságra.

– A szívem mélyén hinni akarok neked. De az eszem azt súgja, csak a tettek számítanak.

– Akkor hát döntsenek a tettek – felelte a férfi.

A szája olyan hévvel tapadt Callie ajkához, hogy azonnal tűzbe hozta.

5. FEJEZET

Callie szívét nem tudták megdobogtatni más férfiak, amióta Paolo bevezette a szerelem művészetébe. Noha kedvesebb, kevésbé veszélyes férfiak voltak. De Callie a döntő pillanatban mindig nemet mondott. Azóta a bizonyos éjszaka óta egyszer sem engedte meg magának, hogy gátlások és fenntartások nélkül átadja magát a szerelemnek.

Paolónak azonban esze ágában sem volt elfojtani a szexuális késztetéseit. Inkább csiszolt a technikáján. A féktelen szoknyavadász virtuóz csábítóvá érett, és sikerült azonnal megtörnie Callie ellenállását. Átlépte a barátság határát, és a szeretők tiltott birodalmába csábította. Callie ajka megadóan szétnyílt, miközben az ujjaival a férfi sűrű hajába túrt.

Mindkettejüket felizgatta, ahogy a mellbimbója Paolo mellkasát súrolta.

A férfi keze a nyakáról a hátára siklott, majd a csípőjén állapodott meg. Callie érezte, hogy testét elönti a forróság. Minden porcikája kielégülés után sóvárgott.

– Bocsáss meg, Caroline! – szólalt meg Paolo rekedten, és eltolta magától. Ezt nem lett volna szabad.

Callie-nak sikerült némi felháborodást színlelnie.

– Akkor miért tetted?

– Túl nagy volt a csábítás.

Paolo már-már bizonytalannak tűnt, folytassa-e.

– Egyszerűen nem tudok ellenállni neked. Akaratom ellenére megérint a tartózkodó szomorúságod. Látom, ahogy igyekszel palástolni a fájdalmat, és szeretnélek megvigasztalni. De régen eljátszottam már ezt a jogot. Annyi bűnömmel együtt azt is megbántam, de nincs okod bízni bennem. Istenem, ha vissza tudnám pörgetni az időt!

– Mindketten fiatalok és bolondok voltunk.

– Nekem súlyosabb a bűnöm, hiszen te szinte még gyerek voltál, Caroline, és nagyon igyekeztél a kedvembe járni. Undorodom magamtól, ha arra gondolok, mennyire kihasználtalak. Ha lenne egy lányom, megölném azt a fickót, aki így bánna vele.

Áruld el neki. Mondd ki a szavakat: van egy lányod, Paolo, sőt egy fiad is! Aztán jöjjön, aminek jönnie kell.

Egy pillanatnyi gyengeség most mindent tönkretehet. A bűnbánat átcsapna felháborodásba, ha Paolo megtudná a réges-régi titkot.

– Nem szólsz. Nem érdemlem meg a bocsánatod.

– De. Mindketten megtanultuk, hogy az élet túlságosan rövid. Kár lenne ellenségeskedésre fecsérelni. Bocsássunk meg egymásnak a hibákért, mindkettőnk hibáiért!

– Te mit vétettél? – Leheletnyi derültség érződött Paolo hangjában. – Hogy túl szép voltál?

– Eltávolodtam a nővérem gyerekeitől.

– Miattuk vagy most itt, cara.

Igen. Ám a szíve mélyén rettegett, hogy túl későn érkezett. A gyerekek nem akarták őt.

Lidiát akarták elalvás előtt, aki felszárította a könnyeiket, és altatódalt énekelt nekik. Paolóhoz futottak, amikor eszükbe jutott az apjuk. Még Salvatore is különleges helyet foglalt el a szívükben, noha Callie véleménye szerint messze állt a melegszívű, olasz nagypapa képétől – Nem jelentek semmit a számukra. Magad mondtad – szipogta, és nehezen tudta visszafogni a könnyeit.

– Félnek szeretni.

– Félnek? De miért?

– Mert korán megtanulták, milyen az, ha kiszalad a lábuk alól a talaj. Az ő szemszögükből a szüleik elhagyták őket. Ez veled ugyanúgy megtörténhet. Hiába vagy kedves és gyengéd, félnek, hogy téged is elveszítenek.

– Akkor mit tehetek?

– Ne forgasd fel az életüket képtelen elvárásokkal! Ne várd, hogy megnyíljanak előtted, csupán, mert az anyjuk testvére vagy. Ne rohanj vissza Amerikába. Maradj itt, és nyerd el a bizalmukat. Így előbb-utóbb kötődni fognak hozzád.

– De az hónapokba is beletelhet.

– És? Amúgy is kész vagy hosszabb szabadságra menni. A gyerekek talán nem érik meg ezt az áldozatot? Talán visszavár a szerelmed? Mi lehet ennyire fontos?

– Nem érted. Csak azt akarom, hogy végre biztonságban érezzék magukat, hogy tudják, feltétel nélkül szeretik őket.

– Én is pontosan ezt akarom. Akkor meg miért harcolunk – Nem tudom! – felelte elfúló hangon Callie, és maga sem tudta, miért dühös. Talán mert a férfi ésszerű javaslatai megingatták eddigi elképzeléseit. Nem tudok világosan gondolkodni, mert idegesítesz.

– Tényleg ezt tenném? Idegesítelek?

Nem. Csak kétségeket ébresztesz bennem, és nem tudok ezzel mit kezdeni. Főleg ha ilyen közel ülsz hozzám.

– Nem. Csak túl sok ez most.

– Érthető. Tekintettel a közös célra nem találhatnánk egy közös utat?

– Pontosan mire célzol, Paolo?

– Adj egy évet az életedből. Függeszd fel addig a karrieredet, és élj itt. Velem.

– Úgy érted, a te házadban?

– Pontosan. Van egy lakásom, de a gyerekek kedvéért veszek egy villát Róma külvárosában nagy kerttel, ahol nyugodtan játszhatnak. Közel a régi házukhoz és, a barátaikhoz. Továbbra is a régi iskolájukba járhatnak. Más szóval otthont teremtenék nekik – és neked.

– Nyilván nem arra gondolsz, hogy négyen egy fedél alatt éljünk.

– Miért ne?

– Először is, mert az apád ebbe nem egyezne bele.

– Nem az apám írja elő, mit tegyek. A magam ura vagyok. Ha a feleségem lennél, kénytelen lenne elfogadni a helyzetet.

– Azt akarod mondani, hogy házasodjunk össze? – kérdezte Callie döbbenten.

– Igen – felelte Paolo a lehető legtermészetesebb hangon.

– Nem szeretsz.

– Te sem engem. De mindketten szeretjük a gyerekeket, igaz?

– Hát… igen.

– Akkor nem érdemes megpróbálni? Hátha visszaadhatunk nekik egy kicsit abból, amit elvesztettek: az otthon melegét és két embert, aki szereti őket? Egy közel normális családi életet?

Feleségül menni Paolóhoz, és közös otthonukban nevelni a gyerekeiket… nem erről álmodott egész életében? Mégis ha most elfogadja az ajánlatot, a férfi biztosan megint összetöri a szívét.

– Kössünk névházasságot? Kizárt dolog.

– Szerintem is. Az ilyen frigyek eleve kudarcra vannak ítélve.

– Úgy… úgy érted, hogy az ágyunkat is osszuk meg egymással?

– Miért ne? Nem tagadom, a legjobb, ha a testi kapcsolat szerelemmel párosul. De ha megvan az a bizonyos szikra, akkor a puszta szexualitás is páratlan meghittséget eredményezhet.

– És ha mégsem?

– Akkor elválunk, mint két jó barát, és mindegyikünk megy tovább a maga útján. Ezért kérek egy évet. Ha a végén úgy látjuk, nem működik a házasságunk, felbontjuk.

– És pontosan miért is jó ez a gyerekeknek?

– Fellélegezhetnek, és megkezdődhet a lelki sebek begyógyulása, méghozzá olyanok között, akik képesek alárendelni a saját céljaikat az ő érdekeiknek.

Közben megismerhetnek téged is, ami azért nem árt. Egy gyereknek mindig jól jön egy újabb, szerető családtag.

– Így van. Csak ez a másik dolog… a közös ágy…

– Tudom, megleptelek vele. Nem is kell rögtön válaszolnod. Csak annyit kérek, fontold meg az ajánlatomat.

Fontoljam meg? Mikor a legszívesebben nyomban igent mondana? Ám ez az üzleti megközelítés lehűtötte Callie lelkesedését. Paolo érdekházasságot javasol, ezt őrültség lenne figyelmen kívül hagyni. Kicsi az esélye, hogy a próbaév lejárta után is együtt maradnak.

– Az nem árthat – felelte tárgyilagosan.

– Apám egy hétig akar maradni. Szerintem legyen kettő. Akkor lesz elég idődd dönteni. Ha pedig igent mondasz, amit nagyon remélek, a gyerekeknek lesz idejük hozzászokni a gondolathoz, hogy egy család leszünk. Akkor visszatérhetünk Rómába, és kiválaszthatjuk az otthonunkat.

– Jól hangzik.

Vajon hogyan sikerült a férfinak egy képtelen, légből kapott ötletet ésszerűként feltüntetnie?

– Sokáig elvoltatok – szólította meg az anyja Paolót, aki a terasz korlátját támasztotta egy pohár konyakkal a kezében. – Az apád már lefeküdt.

– És te miért nem? Kinőttem már abból a korból, amikor ébren kellett hazavárnod.

– Túl zaklatott vagyok, nem tudok aludni. Caroline el akarja vinni a gyerekeket…

– Mindig is tudtuk, hogy számolnunk kell ezzel a lehetőséggel.

– Mégis megrázott, amikor kimondta. Aztán amikor elmentetek, az ikreket a lépcső tetején találtam. Nagyon össze voltak zavarodva. Attól tartok, többet hallottak, mint kellett volna.

– Sikerült megnyugtatnod őket?

– Megpróbáltam, de Caroline szavait is megértették. Túl jól beszélnek angolul. Meg vannak ijedve. Úgy érzik, minden összeomlik körülöttük.

Lidia halkan felsóhajtott. Ermanho halála szörnyen megviselte. Napról napra ezüstösebben csillogott a haja, lépteiből eltűnt a ruganyosság, és sokat fogyott.

– Vérzik a szívem Caroline miatt. Lehetetlen helyzetbe került, még ha egyelőre nem is érzi. Szereti a kicsiket, de mit ér el vele, ha erőszakkal elviszi őket? Végül megutálják.

– Igazad van . A gyerekek csak elméletben félig amerikaiak. Testük-lelkük éppannyira olasz, mint nekem. Itt van az igazi otthonuk, és itt is lesz, bárki nyeri is meg ezt a háborút.

Ráadásul már nem csecsemők. Úgy beszélünk, mintha csak a felnőtteket illetné meg a döntés joga. De nekik is vannak jogaik, és megérdemlik, hogy meghallgassuk, mit szeretnének.

– Jaj, Paolo! Mi itt a megoldás?

– Majd kitaláljuk. Már van is egy ötletem.

Az anyja arca felragyogott.

– Kérlek, mondd el!

– Nem. Légy még egy kis türelemmel. Túl korai.

Túl korai Caroline-nak, és őszintén szólva neki magának is. A házasságkötés csak pillanatnyi ötlet volt. Át sem gondolta, és már túl volt a lánykérésen. Mindez egy csók miatt, mert magával ragadta a szenvedély. Csakúgy, mint azon a régi estén, amikor elvette egy lány szüzességét.

Az érzések elsöprő ereje megrettentette akkor is és most is. A tizennyolc éves Callie jobbat érdemelt volna nála, az élveteg suhancnál. Most felnőtt nőként néhány nap leforgása alatt olyannak láttatta az életét, amilyen valójában volt: üresnek és felületesnek. Persze a szakmai sikereire büszke lehet. Ám hirtelen felfedezte, hogy hiányzik valami az életéből.

Gyerekek, házasság, otthon – új jelentést kaptak ezek a szavak. Egyetlen csók még a gyász szomorú napjaiban is helyénvalónak, sőt kifejezetten kívánatosnak mutatta őket.

Kellő igyekezettel együtt betölthetnék az űrt, amelyet az ikrekben szüleik tragikus halála hagyott. Nagyobb sikerrel, mint bármelyikük külön-külön. Ám még hozzá kellett szoknia a gondolathoz. Nyugalomra és magányra volt szüksége.

– Próbálj meg aludni, Momma – Hogyan tudnék aludni, amikor ennyi szörnyűség történik velünk?

– Engedd, hogy a változatosság kedvéért más vigye a terhet. – Paolo karon fogta az anyját, és a lépcsőhöz vezette. – Feküdj le, és bízz csak mindent rám.

Paolo nézte, ahogyan az anyja lassan, nehézkesen felballag a lépcsőn. A megtört, sovány test látványa csak még jobban megacélozta az elhatározásában.

Visszatért a konyakjához, és folytatta a merengést. Régebben azt gondolta, az ember csak a saját sorsáért felelős. Ám most, hogy megtalálta az ideális megoldást, amellyel mások szenvedéseit orvosolhatja, új távlatok nyíltak meg előtte.

Voltak azonban fenntartásai a házassággal kapcsolatban. Érezte, választottja valami súlyos titkot rejteget, amely egy nap bombaként robbanhat. Ettől azonban csak még sürgetőbb az esküvő. Férjként jobban szemmel tarthatja Callie-t. A házasságnak további előnyei is vannak. Caroline, a hibái ellenére, szemlátomást odavan az ikrekért, és ő is kész vállalni a gyámságukkal járó felelősséget. Mindketten függetlenek. Paolo elég rémtörténetet hallott már.

Még ha lenne is valakije, nehéz szívvel kérné meg rá, hogy legyen a gyerekek mostohaanyja. Caroline azonban a vérrokonuk. Ez mindenképpen segíti a dolgot.

Ha az egy év elteltével maradásra tudja majd bírni, akkor az ikrek is Olaszországban maradnak. Nem ez lenne mindenkinek a legjobb megoldás?

Végül pedig az a csók. Csak most döbbent rá, mit is dobott el kilenc éve. Az ő világában az ártatlanság ritka kincs. Nem kellett megkérdeznie Callie-t, voltak-e mások az életében. Meglepett arcából és a riadt pillantásból ki tudta olvasni. Egy tapasztalt nő nem ilyen idegesen csókol vissza. Milyen édes lehet elveszni meleg ölelésében az éjszaka leple alatt…

Erőtlen nyöszörgés törte meg az éjszaka csendjét. Az egyik hálószoba ablakából jött. Paolo beszaladt a házba. Félúton járt a lépcsőn, amikor ismét meghallotta a hangot. Gina szobájából jött. A szülei ajtaja csukva volt. Caroline-t azonban a kicsi ágya mellett találta. Vigasztalóan átölelte a kislányt.

– Csss, drágám. Csak rosszat álmodtál. Már nem kell félned. Gina azonban vigasztalhatatlan volt.

– Az anyukámat akarom.

– Anyuci elment a mennybe. De itt vagyok neked én. Mindig melletted leszek. Sohasem hagylak el, ígérem.

Egy pillanatig úgy tűnt, Gina megnyugszik. Könnyáztatta arcát a nénikéje nyakába fúrta. Aztán meglátta a férfit az ajtóban, és elhúzódott.

– Menj innen! Nem kellesz. Zio Paolo kell.

Caroline éles fájdalmat érzett. Szó nélkül felállt, és elindult kifelé.

– Ne menj el, Caroline! – kapta el a férfi a karját. – Próbáljuk meg együtt.

– Hallottad, te kellesz neki.

– A szülei kellenek neki, cara mia. Én csak pótlék vagyok.

– Én meg egy senki – motyogta Callie, és kisietett a szobából.

Paolo nem erősködött. Most elsősorban Ginát kellett megvigasztalnia. Ám amint elaltatta, bekopogott Callie ajtaján.

Nem jött válasz, de már késő volt alvást színlelni. Paolo meghallotta az elfojtott zokogást.

– Akár ki is nyithatnád, mert úgyis bejövök. Szipogás volt a válasz.

– Miért? Az orrom alá akarod dörgölni, hogy az unokahúgom ki nem állhat?

– Engedj be! Nem vagyok hajlandó egy csukott ajtón át társalogni.

Callie résnyire nyitotta az ajtót, mire Paolo besurrant, gyorsan behúzta maga mögött.

– Talán félsz, hogy meglátnak, amint az ellenséggel paktálsz?

– Pontosan. Az apám régi vágású úriember. Nem tartja helyénvalónak, ha hajadonok férfiakat fogadnak a szobájukban az ő házában.

– Akkor nem csoda, hogy előnyben részesítetted a tengerparti kunyhót. Ha nem lett volna ilyen kényes a helyzet, Paolo biztosan elneveti magát a durcás kislányon, aki sértegetni próbálja bolyhos, rózsaszín papucsában.

– Caroline – szólalt meg csitítóan –, nem vagyunk ellenségek. Ma este megkértem a kezed. Nem gondoltam meg magam. Sőt remélem, hogy téged is sikerült meggyőznöm.

– Nem igazán. Gina gyűlöl, Clemente sem különben. Téged is megutálnak, ha feleségül veszel.

– De egyedül nem tudok gondoskodni róluk, cara. Szükségem van a segítségedre, és ha hiszed, ha nem, nekik is.

– Az anyukájukra van szükségük – ismételte meg Callie, és potyogni kezdtek a könnyei.

Sarkon fordult, az ágyhoz botorkált, lehuppant rá, és a kezébe temette arcát.

Paolo ekkor végzetes hibát követett el. A szavakat már kevésnek érezte, tehát odalépett Callie-hoz, és átölelte.

Meleg, sós könnyek áztatták a gallérját. Callie hajának illata felébresztette Paolo érzékeit. Hirtelen minden lovagias törekvése, hogy időt és teret hagyjon a házasságról való döntésre, szertefoszlott.

Callie-nak férfira volt szüksége. Paolo pedig nem az a fajta ember, aki magára hagy egy szükséget szenvedő nőt – főleg ha Caroline Leightonnak hívják az illetőt.

6. FEJEZET

Caroline bármi mást eltűrt volna: gúnyt, megvetést vagy undort. Jót tett volna, ha visszavághat. A kedves érintéstől azonban átszakadt a gát. Megállíthatatlanul patakzottak a könnyei, elemi erővel szakadt fel benne a fájdalom. A férfi nem szólt, csak szorosan magához ölelte, és várta, hogy lecsillapodjon. A lehető legbölcsebben tette. Callie egy örökkévalóságnak tűnő ideig zokogott, de végül elapadtak a könnyei.

Paolo inge átázott, de úgy tűnt, nem nagyon érdekli. Most csak az számít, hogy vigaszt nyújtson Callie-nak. A zavaros, tótágast állt világban Paolo jelentette az egyetlen biztos pontot.

– Jobb már? – kérdezte végül a férfi.

– Talán. Borzasztóan fáj, hogy Gina nem nálam keres vigaszt. Az eszemmel persze megértem, hiszen tulajdonképpen idegen vagyok neki. Csak a szívemnek nehéz elfogadnia.

A férfi megsimogatta Callie haját, mint amikor az ember egy ijedős kancát próbál lecsillapítani.

– Túlságosan a szívedre veszed. De nem csoda, hiszen még nem tetted túl magad a nővéred halálán.

– Igen. Amikor már úgy tűnik, sikerül elfogadnom a veszteséget, hirtelen rám tör a fájdalom, és ilyenkor a legkisebb dolog is kiborít. Lelki roncs vagyok.

– Jogod van hozzá. Mindannyian azok vagyunk. Csak mert leróttuk a kegyeletünket, még nem vagyunk túl a gyászon.

– De a gyerekeknek nem jó, ha azt látják, hogy a felnőttek sem tudnak megbirkózni a fájdalommal. Megijeszti őket.

– Pontosan. Stabilitásra van szükségük. A legjobb lenne, ha azt látnák, hogy harmónia van közöttünk.

Paolo rekedt hangjától Callie egyre inkább úgy érezte, neki van szüksége a férfira jobban, mint bármikor. Furcsamód épp az az ember tudná visszaállítani a lelki egyensúlyát, aki egyszer a végsőkig feldúlta.

– Tényleg azt hiszed, hogy működhet ez a házasság'?

– Igen, határozottan.

– De mi közös van bennünk azon kívül, hogy szeretjük a gyerekeket?

– Például hogy meg akarlak védeni minden bajtól, kedvesem. Ha sírsz, meg akarlak nevettetni. És végül mindennek ellenére bízom benned, és szeretném, ha te is megbíznál bennem.

– Ahhoz idő kell, Paolo. És akárcsak a tiszteletet, ki kell érdemelni.

És amíg eltitkolom előled, hogy valójában te vagy az ikrek apja, sajnos egyikre sem tarthatok számot…

– Néha kénytelenek vagyunk vakon megbízni egy másik emberben. Callie-nak megszólalt a lelkiismerete, de igyekezett elhallgattatni. Tudnia kell néhány dolgot, mielőtt megnyílna Paolo előtt.

– És szerinted megéri feladni a függetlenségedet egy gyakorlatilag vadidegen nőért?

Egy év próbaidőről van csak szó. Callie titkon mégis azt remélte, hogy végül boldogan élnek, míg meg nem halnak. Őrültség, de kilenc évvel ezelőtt beleszeretett Paolóba, és még most sincs túl rajta. A felügyeleti joggal való egész hercehurca csak arról szólt, hogy megvédje magát tőle.

– Arra vagy kíváncsi, hűséges leszek-e? Erre a szavamat adom. Eddig csak azért nem nősültem meg, mert nem akartam olyan ígéretet tenni Isten előtt, amelyet nem tudtam volna megtartani.

– De most megtennéd egy olyan nő miatt, akit nem is szeretsz?

– Igen. Sok minden megváltozott mostanában. A tragédia mindannyiunkat megrázott, és nem folytathatjuk úgy az életünket, ahogy eddig. Egyik pillanatról a másikra felelősek lettünk két gyerekért. Most ők az elsők. Ennyivel tartozunk nekik.

– A gyerekek nem képesek összetartani egy házasságot. Az apám is otthagyta az anyámat két gyerekkel. Ha nem akarsz elhagyni, akkor mi szükség az egy éves türelmi időre?

– Mert így kevésbé érezni a kényszert. Annyira nem vakít el a kötelességtudat, hogy elvárjam tőled, egy számodra kibírhatatlan kötelékben éld le az életedet. De tisztázzuk: csak akkor lesz vége, ha te úgy döntesz. Én mindent megteszek, hogy mellettem maradj.

Paolo egyre szorosabban ölelte. Szája végigsimította Callie homlokát és szemét, majd az ajkán állapodott meg. Istenem, bűn, ha valakinek ilyen szája van, gondolta Callie Ha a házasságban Paolo nem tenne többet, csak időnként megcsókolná, már akkor is boldog emberként halhat meg.

Ám ennél többel kívánta megajándékozni. Mély hangon, szerelmes szavakat duruzsolt, és közben lassan lefektette Callie-t az ágyra. Aztán a tapasztalt szerető magabiztosságával kigombolta a köntös apró gombjait, és széthúzta az anyagot a meztelen melle felett. Aztán tovább… A selyem engedelmesen siklott le egészen Callie derekáig. Egy mozdulattal lehúzta

a csípőjén, míg végül a forró test egyetlen porcikája sem rejtőzhetett el többé sóvár tekintete elől.

Mint egy lepke a gyűjtő albumában, Callie tehetetlenül vergődött Paolo karjai között. Aztán feladta a harcot.

– Magnifica… incredibile! La mia bella – hangzott rekedten.

Paolónak tetszett, amit látott, ezt az is megértette volna, aki nem tud olaszul. Callie ellenállását végül is nem a testét elborító csókok törték meg. Sokkal inkább az, hogy Paolo úgy nyúl hozzá, ahogy a műértő egy ritka műalkotáshoz. Ám egykoron kitűnő tanára volt, és tudta, ez csak ízelítő a kéjes örömökből.

– Hadd érintselek meg, Paolo!

– Csak türelem. Miénk az egész éjszaka, hogy kiélvezzük.

– Kivéve, ha apád ránk talál.

Bárcsak ne szólalt volna meg! A férfi habozás nélkül felkelt, és az ajtóhoz sietett.

– Így van. Fellármázná az egész házat.

Callie hiába áltatta volna magát, hogy reggel hálás lesz majd magának a megjegyzésért. Kimondhatatlanul kívánta a férfit. Sóvárgása azonban mélyebben gyökerezett, nem csak a szexre vágyott. Paolóhoz akart tartozni: a testével, a lelkével és minden idegszálával.

A gyermekein kívül nem volt már senkije, és még őket is Paolónak köszönhette. Az egyetlen embernek, aki kitörölhetetlenül nyomot hagyott a lelkében. A felismerés hatására már-már könyörgőre fogta. Ám elkésett vele, az ajtó becsukódott.

Kínzó magányában a lepedőbe markolt. Olyan közel került a mennyországhoz, aztán egy szó miatt minden elveszett. Ez több volt, mint kegyetlenség. A legjobb lett volna belekiáltani az éjszakába, milyen igazságtalan az élet.

Aztán csodával határos módon az ajtó ismét kinyílt, és Paolo előtte állt. Callie kábán szólalt meg: – Azt hittem, nem jössz vissza.

– Hogy én ne jöjjek vissza hozzád? Kizárt dolog.

Bezárta az ajtót, a kulcsot az öltözőasztalra hajította, és vetkőzni kezdett. Mire az ágyhoz ért, ő is anyaszült meztelen volt. Az eltelt évek megváltoztatták. Az egykori fiatal fiú lenyűgöző, keménykötésű emberré érett.

Huszonnégy évesen is magas, napbarnított és jóképű volt, de akkor még egyfajta lágyság jellemezte. A kicsapongó élet és az önfegyelem hiánya. Túl sok ékszert hordott: vastag aranyláncot, gyémánttal kirakott órát és pecsétgyűrűt. Még a szerelmes, elfogult Callie is túl hivalkodónak találta.

Most azonban egyetlen vékony aranyórán kívül csak egy lánc csillogott barna bőrén. A mellkasa megerősödött, a válla kiszélesedett, a végtagjai megizmosodtak. Az ágyéka és a hasa is szálkásabb lett.

– Megfelel? – suttogta érzéki hangon.

– Nagyon is. – Callie feltérdelt előtte, szinte súrolta hívogatóan felajzott férfiasságát. – És nem csak egyetlen éjszakára.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Igen. Hozzád megyek feleségül.

Diadal és megkönnyebbülés villant fel a sötét szempárban.

– Hadd mondjak valamit! Nézz rám korántsem vagyok tökéletes. Követek majd el hibákat, és lesz, amikor olyat mondok vagy teszek, amivel megbántalak.

Paolo leereszkedett az ágyra, és beszédes tekintettel mozdulatlanná dermesztette Callie-t.

– Hazudhatnám, hogy szeretlek. De alig néhány napot töltöttünk együtt. Így inkább kivárom, amíg igaznak érzem a vallomást. Most csak annyit mondok, csodállak és kívánlak. Ígérem, szándékosan sohasem bántalak meg. Sohasem hazudok neked, és nem szegem meg a megállapodásunkat. Az őszinteséged és a szelídséged… megrendít és reményt ad.

Callie lelkiismerete ezúttal zúgolódni kezdett. Ez a csodálatos férfi felajánlkozik neki. Úgy, ahogy van. Nem hazudik, hanem őszintén és egyenesen megmondja, mit adhat. De mit kínálhat ő cserébe? Egy titkot, amely mázsássá dagadt, és mindent tönkretehet. Egymás után hagyta ki a kínálkozó lehetőségeket, amikor elárulhatta volna az igazat. Azt hitte, a féltve őrzött igazság lesz az egyetlen fegyvere ezzel a férfival szemben, akit az ellenségének hitt. Most azonban a hallgatás megfoszthatja a legerősebb szövetségesétől.

Így vagy úgy, de el kell mondania az igazat – méghozzá hamarosan. Ha megvárja, amíg férj és feleség lesznek, a vallomás alapjaiban rázza majd meg a házasságukat.

Tedd meg most! Mondd el, és könyörögj a bocsánatáért! Még nem késő. Paolo már nem ugyanaz az ember, aki volt. Biztosan megérti. Hogy néz rád… Látod, milyen gyengéd.

– Paolo – kezdte remegő hangon. – Én sem vagyok tökéletes. Vannak… dolgok, amiket nem tudsz rólam. Egy titok, amit már…

– Régóta sejtem – csendesítette le a férfi. – De te jó ember vagy, és jó anyja leszel az ikreknek. Ez a házasságunk lényege. Ezen semmi nem változtathat.

– Igen, de…

– Nincs de. – Paolo az ágyékára húzta a nő tenyerét. – Itt ülünk meztelenül, türelmetlen szenvedéllyel, és szavakra pazaroljuk az időnket. La mia bella, a szavak várhatnak.

A gyengéd érintésre ismét fellobbant Paolo vágya. A férfiassága melegen, selymesen lüktetett Callie tenyerében, aki semmilyen bűntudatot nem érzett. Tudta, hogy ennek be kellett következnie.

– Pecsételjük meg a köteléket, amely egyesít majd minket! – mormolta a férfi, tenyerében vette Callie mellét, és becézgetni kezdte.

Az asszony hogyan is ellenkezhetett volna, amikor a szíve egyre jobban zakatolt? Amikor a bársonyos nyelv lejjebb siklott, és a vágytól nedves húsába hatolt? A kielégülés, amelyet annyi ideje megtagadott magától, leírhatatlan kéjjel töltötte el. Kis híján felsikoltott.

Szeretlek! Csak ez visszhangzott a fejében.

– Akarlak! – sóhajtotta. – Paolo, érezni akarlak magamban.

A férfi egy kis tasakért nyúlt, amelyet a kulcs mellé hajított. Hát ezért ment ki az előbb.

– Egy pillanat. Ne tetézzük a gondjainkat még egy terhességgel. Ne kényszerből, hanem szabad akaratból maradjunk együtt.

Túl késő. Az extázis egy pillanat alatt semmivé lett. A férfi felhúzta az óvszert, majd minden átmenet nélkül újra Callie-ra feküdt.

– Levertnek tűnsz. Talán nem értesz egyet? Ne félj, nem rontja el az örömünket az óvszer.

– Semmi baj. Csak szeretkezzünk! Te mondtad, hogy ne fecséreljük szavakra az időt.

– Ne aggódj, ráérünk. És készen állok, hogy kihasználjunk minden egyes percet.

Valóban nem vesztegették tovább az idejüket. Ezúttal nem kapkodtak el semmit. Paolo érzéki kalandozásba kezdett Callie testén. Minden hajlatot és domborulatot felfedezett. Keze egy vak ember érzékenységével simított végig az arányos formákon. Az ajka és a nyelve hosszú, érzéki utat járt be Callie fülcimpájától a lábujjáig.

Ám egyszer sem lépte át a combja közti bűvös vonalat. Jól tudta, hogyan kell szinte az elviselhetetlenségig fokozni szeretője kínjait.

Callie magához húzta, és szájon csókolta. Érezte rajta a saját illatát. A tenyere lesiklott az izmos hasfalon, amíg megtalálta keményen duzzadó férfiasságát. Paolo homlokán izzadság gyöngyözött. Látszott, hogy csak nehezen uralkodik magán. Még küzdött, de mindketten tudták, hogy el fogja veszíteni a csatát.

Felnyögött, majd mélyen behatolt Callie-ba. Mozdulatlanná dermedt, az állkapcsa megfeszült, és a nyakán pattanásig feszültek az erek. Tehetetlen volt, nem nyerhetett. A vágy démonai elsöprő erővel ragadták magukkal mindkettőjüket.

Callie a férfi csípője köré fonta a combját, és gyermekeik fogantatása óta először ismét teljesnek érezte magát. Szabad volt, kész volt adni, kapni, szeretni egész testével és lelkével.

– Lassan, tesorol – suttogta a férfi.

Ám már ő sem tudta tovább fékezni magát. Túl régóta várt erre a percre. Mozgatni kezdte a csípőjét vadul és szilajon. Callie a heves iramtól megrészegült, és felvette a ritmust. A teste görcsösen megremegett. Aztán újra. Utoljára olyan erővel, hogy azt hitte, belehal.

Paolo megdermedt, mint egy végsőkig feszített rugó.

– Ó, Caroline, mio amore! – motyogta eltorzult hangon, majd utoljára ismét mélyen belehatolt, keményen és könyörtelenül.

Túljutottak a rend, a józan ész és az élet eddig ismert határain. Callie feloldódott, szinte megsemmisült. Az érzékek pókhálójában holdsugárrá vált. Valahonnan távolról éles sikolyt hallott. Tudta, ez valaha hozzá tartozott. Felkiáltott, amint a kéj átrezgett rajta, és elvitte oda, ahonnan már nincs visszatérés.

Darabjaira hullott, és a világ legszéléről az örökkévalóságba csúszott volna, ha Paolo remegő karja nem tartja olyan erősen. Csak nagy sokára tért magához. Új ember volt, egy új élet kezdetén. A sápadt holdfény halványkék csíkokkal vonta be a szoba sötétlila árnyait. Imádta, ahogyan Paolo lélegzete a nyakát csiklandozta. Ismét szavak készültek feltörni a torkából. Szeretlek! Mindig is szerettelek!

A férfi megmozdult, mintha indulni készülne.

– Ne menj még! Ne hagyj egyedül, Paolo, soha többé ne hagyj el.

– Reméltem, hogy ezt mondod – hangzott az álmos válasz. Még mindig egymásba fonódva az oldalukra gördültek.

Amikor felébredtek, a hold már magasabbra kapaszkodott az égen, és a szoba teljes sötétségbe burkolózott. Az alvás eltávolította őket egymástól. A férfi combja Callie lábán pihent, a tenyere pedig a mellén.

A második szeretkezésük édes, ráérős tempójától Caroline lélegzete is elállt. Ez már mindig így lesz, gondolta, miközben alsó ajkába harapott, és elmerült a kéjben.

Néha gyorsan és szenvedélyesen, néha meg kimondhatatlanul gyengéden. És semmilyen titok nem választja el őket egymástól. A múlt nem számít többé, csak a jövő.

7. FEJEZET

Az elkövetkező két hét Callie életének egyik legboldogabb időszaka lett volna, ha Vanessa és Ermanno halála nem árnyékolja be a hangulatát. Paolo kívánságára mindenki ott maradt a szigeten. A férfi ragaszkodott a szülei jelenlétéhez is, hogy egyszerre ne változzon túl sok minden a gyerekek körül.

Callie szinte rajongott Paolóért, annyira kedvesen és odaadóan bánt a gyerekekkel, pedig nem is tudta, hogy ő az apjuk. Gyanította, hogy Paolo beszélt Salvatoréval is, mert az öreg – ha nem is ölelte a keblére – legalább nem volt nyíltan ellenséges.

A gyerekek egyre szívesebben voltak a társaságában.

– Velünk jössz, zia Caroline? – tudakolta Clemente, amikor Paolo felvetette, hajózzanak ki naplementét nézni a család vitorlásán.

Callie könnyekkel küszködött, amikor kisfia arca felderült az igenlő válaszra. Az ő pici babája! Erős és jóképű, mint az apja, de a szelídsége a nagymamákra emlékeztette Callie-t. Milyen büszke is lenne rá Audrey Leighton!

Egy másik alkalommal Gina látta elérkezettnek az időt a bújócskázásra.

– Zia Caroline-nal leszünk ellenetek – közölte Paolóval, és mindenkit kiterelt a kert kapujához. – De ne csaljatok!

Gina egyértelműen az apja lánya volt. Akaratos, nyílt és független. Mindenről határozott véleményt alkotott.

– Először nem nagyon bírtalak, pedig Nonna a lelkemre kötötte, hogy legyek kedves hozzád – jelentette be az egyik este, miközben megengedte Callie-nak, hogy befonja a haját. – De most, hogy jobban megismertelek, be kell látnom, hogy egészen rendes vagy. Nem bánnám, ha velünk maradnál. Persze a maminál nincs jobb. Nem árt, ha valaki meg tudja fésülni a hajam. Nonnának nem megy valami jól.

– Mi bújunk el először – közölte Gina a játék elején. – A fiúknak százig kellett számolniuk befogott szemmel.

Megfogta Callie kezét, és elfutottak egy márványszobrokkal szegélyezett, murvás ösvényen.

– Gyere, zia! Ismerem a legjobb búvóhelyet.

Megkerültek egy tavirózsákkal pettyezett tavat, és eltűntek két kőpad között a sövénybe vágott nyíláson. Gina félrevont egy szőlőindát, amely mögött egy páfrányokkal teli, természetes barlang bújt meg.

– Itt sosem találnak ránk. Ez az én titkos helyem. Csak anyu tudott róla. És most már te.

– Megtisztelő, hogy megosztod velem a titkodat.

Callie hallotta a gyerek hangjában a szomorúságot, és szerette volna megvigasztalni. De tudta, Gina nem fogadná szívesen a közeledését. Majd ha ő is akarja.

– Nem mondod el senkinek, ugye?

– Nem. És nem is jövök ide, csak ha te hívsz.

– Mamival mindig gyertyát gyújtottunk itt. Ott fenn, azokban a kis üvegtartókban. Aztán elültünk a párnákra, és olyan női dolgokról beszélgettünk, amiket a fiúk meg az apukák nem értenének. De ma nem lenne jó ötlet gyertyát gyújtani.

– Nem bizony. Ez a ti kis szertartásotok volt az anyukáddal.

Homályos, zöld fényben ültek, a bejárat előtt a szőlővenyigét megzörgette a szellő. Mintha egy víz alatti barlangban lettek volna. Gina hirtelen felkapta a fejét, és feszülten hallgatózni kezdett. Ujjacskáját a szája elé tartotta.

– Hallom őket. Bújjunk ide hátra!

A belső részben hidegebb és sötétebb volt. Elkelt volna egy kardigán. Gina is fázhatott, mert közelebb kucorodott Callie-hoz, aki visszatartotta a lélegzetét, és lazán átkarolta a lánya vállát. Fel volt készülve az elutasításra.

– Jó meleg vagy, zia… mint a mami volt.

Callie ha akart sem tudott volna megszólalni. Ehelyett még közelebb húzta magához a kislányt.

– Ilyen messzire biztosan nem jöttek – szólalt meg váratlanul Paolo alig egy lépéssel a bejárat előtt. – Nincs itt senki. Láttuk volna, ha erre mennek.

– Gina mindig erre mászkál. Láttam. Utána is jöttem egyszer, de szem elől tévesztettem. Néha túljár az eszemen.

Gina önkéntelenül kuncogni kezdett. Paolo szokatlanul hangosan köszörülte meg a torkát.

– Jobb lesz, ha visszamegyünk. Talán a sövény mögé bújtak, és már a kapunál várnak. Vagy még megnézhetjük őket az átriumban.

Egyre messzebbről hallatszott a hangjuk.

– A fiúkat olyan könnyű becsapni. Nem úgy, mint minket, igaz?

– Igaz – felelte Callie. – Itt az ideje, hogy a kapuhoz szaladjunk, nem gondolod? Gina a fejét rázta.

– Nagyon jó itt veled.

Callie szíve nagyot dobbant örömében.

Később a vacsora előtti koccintásnál Paolo a beszélgetés általános zajában félrevonta Callie-t.

– Jó volt a barlangban bujkálni az unokahúgoddal?

– Hát tudtad? – nevetett fel Callie.

– Persze. Egyrészt ismerem a szigetet, mint a tenyeremet. Meg aztán az a kuncogás…

– Akkor miért nem árultál el?

– Úgy tűnt, kezdtek összemelegedni. Gondoltam, jobb, ha nem zavarunk – mondta Paolo, és kedvtelve nézett Callie-ra, aki elpirult, és gyorsan elkapta a tekintetét.

– Mostanában mindig ezt csinálod. A szüleid észre fogják venni. –Mit?

– Ahogy rám mosolyogsz, ahogy rám nézel, mintha készülnénk valamire.

– Készülünk. Titkos jegyesek vagyunk.

– Ha így folytatod, nem sokáig.

Callie egy cseppet sem túlzott. A vacsoraasztalnál, a reggeli kávénál, az esti sakkparti alatt Paolo úgy nézett rá, mint a szerető a kedvesére – mintha alig várná, hogy levetkőztesse.

Mint ahogyan alig várta. Kivétel nélkül minden este meglátogatta Callie-t, aki meztelenül és a vágyakozástól reszketve várta. Kinyílt az ajtó, és a férfi körvonalai feltűntek a beszűrődő fényben. Aztán kattant a zár, és Paolo az ágyhoz sietett.

Callie felült, hogy üdvözölje, aztán elkezdődött az izgatott kezek és ajkak játéka. A férfi mindenütt végigcsókolta. Elvitte a csúcsra a kezével, a nyelvével, aztán amikor Callie még mindig reszketett az elragadtatástól, a férfiassága pedig a vágytól keményen lüktetett, beléhatolt, és olyan vadul szeretkeztek, csoda, hogy az óvszer kibírta. Bármi is történt napközben, az éjszaka mindig csodálatos volt.

– Sétáljunk egyet a parton! – fogta meg Callie kezét Paolo az egyik ebéd után.

– Mi is jöhetünk? – lelkendeztek az ikrek.

– Most nem. Bizalmas dolgokról kell a nénikétekkel beszélnem. Amúgy meg nem árt tanulnotok délután, mert le fogtok maradni a suliban.

Amikor a gyerekek hallótávolságon kívül kerültek, gondterhelten Caroline-hoz fordult.

– Gondolkodtam azon, amit mondtál. Hogy a szüleim gyanút foghatnak. Igazad van. Képtelen vagyok lemondani a közös éjszakákról. Előbb vagy utóbb viszont le fogunk bukni. Egyrészt méltatlan lenne, másrészt nem szeretek bujkálni, mint egy kamasz.

– Szóval mit tegyünk?

Paolo megfogta Callie kezét, és átsegítette a kertet a parttól elválasztó alacsony falon.

– Jelentsük be az eljegyzést.

– Szerinted a gyerekek készen állnak?

– Kiderül.

– És a szüleid mit szólnak majd?

– Nem érdekel, cara. Nem kapkodtuk el a döntést, és nincs szükségünk az áldásukra.

Callie nagyot rúgott a süppedős homokba.

– Mikor?

– Ma este, vacsora előtt. Megkértem Jolandát, hogy valami különlegeset készítsen. Pezsgővel fogunk koccintani.

– És biztos vagy benne, hogy akarod ezt a házasságot?

– Tökéletesen. – Paolót meglepte ez az aggodalom. – Te nem?

– De igen. Ahogyan az utóbbi időben alakultak a dolgok az ikrekkel, szerintem van rá esély, hogy minden rendben lesz velük.

– És velem?

– Boldoggá akarlak tenni.

– Máris boldoggá tettél. Szerinted miért töltök az ágyadban minden éjszakát?

– Mert félsz a sötétben?

Callie szemében pajkos fény gyúlt, és eltáncolt a férfi mellől, aki megpróbálta elkapni. Heves vágy ébredt Paolóban, miközben egy homokkő oszlop mögött elkapta kedvesét, és megérezte testének puha melegét.

Olyan természetesnek tűnt már a gondolat, hogy feleségül veszi. Nem tudta, mikor és hogyan történt, de szép lassan belopta magát a szívébe. Már el sem tudta volna képzelni az életét nélküle.

Vajon létezik, hogy ő, aki korábban csak a családtagjai iránt érzett feltétel nélkül szeretetet, végre megtalálta a párját? Nagyon úgy tűnt. Ha nem szerelem, amit Callie iránt érez, mivel magyarázható, hogy valahányszor meghallja a nevét, vagy belép a szobába, boldogság önti el a lelkét?

– Nem ér elfutni. Most, hogy bejelentjük az eljegyzést, hivatalosan is hozzám tartozol.

– Igen? Akkor bajban vagyok?

– De még mekkora bajban! Ki kell találnom valami büntetést.

– Ez jó lesz engesztelésnek?

Callie minden átmenet nélkül szájon csókolta a férfit, majd megcirógatta a nyelvével a nyakát. Válaszul Paolo ágyékába olyan erővel tolult a vér, hogy kis híján rosszul lett.

Megdöbbentette, milyen hirtelen képes elveszíteni az önuralmát. Végignézett a parton. Jócskán látótávolságon kívülre kerültek már. Visszafordult hát, és az oszlophoz dőlve magához rántotta Callie-t. Csak egy pillanat műve volt felemelni a térdig érő bő szoknyát, majd az ujját a bugyija alá csúsztatni.

Callie forró, duzzadt és nedves volt. Máris nyöszörgött a vágytól, és Paolo nadrágjához nyúlt. A szíve vadul kalapált.

– Útban van a bugyid – nyögte a férfi.

– Tépd le! Csak siess.

Paolo kedvese feszes, formás feneke alá csúsztatta a kezét, és felemelte.

– Ez őrültség, tesoro! Nincs nálam óvszer.

– Nem érdekel – zihálta Callie.

Szabad kezével letépte a bugyiját. Majd boldogan magába fogadta a férfit.

– Ó! – Callie hátravetette a fejét, ahogy a kielégülés első hullámai átjárták a testét. – Gyorsabban! Mélyebben!

Paolo lelkiismerete háborgott. Mi van, ha Callie teherbe esik? Nem tehetett semmit, teste már nem az övé volt. Callie még szorosabban kulcsolta a dereka köré a lábát, a testét hullámokban járta át a kéj. Egymásba gabalyodva, kimerülten rogytak a homokba.

– Ugye tudod, hogy akár teherbe is ejthettelek? Hogy akár a házasságunkat is kockára tehetjük ezzel?

– Hogy tudná egy ártatlan gyerek keresztülhúzni a terveinket?

– Elviselhetetlen feszültséget jelentene. Már így is két, biztonságra vágyó gyerek szülei vagyunk. Nem lenne jó, ha versenyezniük kellene a vér szerinti babánkkal.

– Nem kellene, ha éreznék, hogy ugyanúgy szeretjük őket.

Callie lesütött szemmel igyekezett rendbe szedni a ruháját. A férfi elkapta a csuklóját.

– Nézz rám! Azt mondod, tudnánk ugyanúgy szeretni más gyerekeit. Honnan veszed? Gondolj bele, cara). Egy kisbaba, akit kilenc hónapig a méhedben hordasz. Hogyan tudnál egyformán odaadó lenni mindhármukkal?

– Miért ne? Gina és Clemente a saját… a nővérem gyerekei – suttogta könnyes szemmel.

Paolo legszívesebben megpofozta volna magát. Vanessa halála még mindig ott kísértett.

– Bocsáss meg. Nem akartalak elszomorítani.

– Én tehetek róla. Én ragaszkodtam a szeretkezéshez.

– Ha nem vetted volna észre, egy férfit nem lehet elcsábítani, ha ő nem akarja, cara. Meg akarlak védeni egy nem tervezett terhességtől, de most cserbenhagytalak.

– Feleslegesen aggódsz. Nem mostanában van peteérésem.

– Sosem lehet tudni.

– Mit akarsz? Ha teherbe estem, menjek vissza Rómába, és vetessem el?

– Dio, nem! Nem engedném, hogy elvetesd a gyerekünket. Csak azt mondom, hogy így még sürgősebb az eljegyzés bejelentése. Ha csakugyan teherbe estél, egy gyors esküvő még segíthet eloszlatni a gyanút, hogy csak a baba miatt házasodunk össze. Ez a legkevesebb, amit megtehetünk az ikrekért. Ne érezzék magukat másodhegedűsöknek.

– Ó, értem, mire gondolsz – felelte Callie, és közben szórakozottan pergette a homokot az ujjai között.

– Akkor megegyeztünk. Késlekedés nélkül lépünk. Két hét elég lesz az előkészületekre?

– Bőven. Gyászolunk, nem lenne helyénvaló nagy esküvőt tartani.

– Attól még lehet emlékezetes. Ha rajtam múlik, többet nem leszel menyasszony. De most menjünk vissza, és készüljünk fel az estére. A tervezgetés még várhat.

– Összeházasodtok?

Paolo koktélozás közben tett bejelentésére megfagyott a levegő. Lídiának leesett az álla. A temetés óta most először érte valami kis öröm. A gyerekek csodálkozva néztek rájuk. Megérezték a levegőben a feszültséget, és rögtön abbahagyták a kirakós játék feletti civódást.

Salvatore azonban egy csöppet sem tűnt boldognak.

– Összeházasodtok? Caroline-nal?

– Így van. Néhány napja megkértem a kezét, és igent mondott. Gratulálj nekünk, apa!

Salvatore gyanakvóan végigmérte Callie-t, aki szinte várta, hogy megvádolja: elcsavarta a fia fejét.

– És eddig vártatok a hírrel?

– Caroline-nak kellett egy kis idő a döntéshez. Boldoggá tesz, hogy kellő megfontolás után fogad férjéül.

Clemente felhúzott szemöldökkel közbeszólt: – A nagybácsik nem vehetik el a nagynéniket.

– Főleg nem a jelen helyzetben – morogta az öreg. Paolo egy pillantással elhallgattatta apját.

– De igen, ha nem vérrokonok, Clemente.

– Nem értem.

– Ha Ginával felnőttök, persze egymás gyerekeinek a nagybácsija meg a nagynénije lesztek. Te azért nem veheted feleségül, mert a testvéred.

A kisfiú gyorsan felfogta a lényeget.

– Akkor sem venném el, ha lehetne. Folyton parancsolgat. Gina figyelmen kívül hagyta a megjegyzést.

– És akkor Amerikába költözöl vele, zio?

– Nem. Azt tervezzük, hogy Rómában fogunk lakni, közel a régi házatokhoz.

– Ó, ez csodálatos! – Lídia először Callie-t, majd a fiát ölelte meg. – A legjobb hír, amit az utóbbi időben hallottam. Mikor lesz az esküvő?

– Amilyen gyorsan meg tudjátok szervezni Caroline-nal. Két-három héten belül. Kis, meghitt ünnepségre gondoltunk.

– Minek ez a nagy sietség? Gyászolunk – kérdezte Salvatore még mindig gyanakvóan.

– Éppen ezért akarjuk a lehető legkisebb felhajtást. De van itt még valami. – Paolo az ikrekhez fordult. – Zia Caroline-nal szeretnénk, ha velünk laknátok.

– Tehát erről szól ez az egész – lélegzett fel az apja. – Már azt hittem, elment az eszed.

Paolo komoran végigmérte.

– Ha nem tudsz örülni velünk, akkor legalább tedd meg azt a szívességet, hogy csendben maradsz.

Gina örömében ugrálni kezdett a kanapén.

– Lehetek a koszorúslány? Mint Anita a nagybátyja esküvőjén. Szép ruhája volt, meg virágok a hajában.

Callie ellenkezni akart, hogy ez nem olyan esküvő lesz, de Paolo megelőzte.

– Hát persze. Minden menyasszonynak jár egy koszorúslány. A vőlegénynek meg egy vőfély. Vállalod a feladatot, Clemente?

– Hogyne. Csak hadd kérdezzek még valamit! Nagyon örülünk, zio Paolo. De szabad örülni, amikor nemrég temettük el a szüleinket?

Caroline szíve összeszorult.

– Ó, kicsim! Soha ne hidd, hogy nincs jogod boldognak lenni! A szüleid sem várnák el tőled.

– De nem hiszik majd azt, hogy elfelejtettük őket, ha veletek fogunk lakni?

– Nem, mert tudják, hogy sohasem tudunk a helyükre lépni. Noha nagyon szeretünk benneteket.

– És tudni fogják, hogy hiányoznak nekünk?

– Hát persze. De jobban fogják érezni magukat, ha látják, hogy a nagybátyáddal együtt vigyázunk rátok.

– Vannak nagyszüleik is – emlékeztette keserűen Salvatore.

– Igen. De egy gyereknek az a jó, ha minél több szerető családtag veszi körül. Akár hiszi, akár nem, de nekem az unokái boldogsága a legfontosabb.

Ha az öreget nem is sikerült lenyűgöznie, Clementét igen.

– Kedves vagy, zia Caroline.

– Elég kedves, hogy megölelj?

A kisfiú egy kicsit gondolkodott, aztán úgy döntött, igen. Most történt meg először, hogy önként Callie-hoz bújt. Az asszony érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe. Segélykérően Paolóra nézett.

– Elég lesz már, fiatalúr, összetöröd a menyasszonyomat! De semmi sírás, hölgyeim, ma este ünnepelünk.

Salvatore mosolyt erőltetett az arcára.

– Hát ha már elszántátok magatokat, nincs mit tenni, mondok egy köszöntőt.

8. FEJEZET

Aznap este a vacsora majdnem ünnepi hangulatban telt. De csak majdnem.

– Varratnunk kell neked egy ruhát a nagy napra, Caroline. Szívesen bemutatnálak a kedvenc tervezőmnek – javasolta Lidia.

– Szívesen veszem, ha velem tartasz, de nem szeretnék túl drága holmit. Salvatore lehurrogta: – A pénzre ne legyen gondod! A menyasszonyi ruha a mi ajándékunk. Szándékosan ilyen leereszkedő? Talán attól fél, hogy egy tol lakkal díszített, vörös flitteres ocsmányságban áll majd az oltár elé?

– Roppant nagylelkű, signor Rainero – felelte Callie hűvösen –, de nem a pénz aggaszt. Meg tudom venni a ruhámat, sőt Gináét is. De nem tervezünk fényűző esküvőt. Biztosan találok valami megfelelőt egy római áruházban is.

Salvatore képtelen volt megszabadulni az arisztokratikus gőgtől. Megvetését jóindulatú mosollyal igyekezett palástolni.

– Drága hölgyem! A Rainerók sosem vásárolnak áruházakban. – Nagyot kortyolt a drága pezsgőből. – Egy ruha még nem is lesz elég. A fiam feleségeként számos társasági kötelezettségnek kell majd eleget tennie. A fényképét pedig gyakran viszontlátja majd az olasz újságokban.

Paolo kihúzta magát Callie oldalán.

– Mi ketten döntjük el, hogy a feleségem milyen társadalmi szerepet vállal. Nem szorulunk senki útmutatására, apám.

– Beleártom magam a dolgotokba, igaz? – mosolyodott el az öreg minden megbánás nélkül. – Rendben, megtartom magamnak a véleményemet, csak még valamit hadd kérjek. – Megint túl mézesmázosan mosolygott Callie-ra. – Szeretném, ha ezúttal suocerónak szólítanál. Olaszul azt jelenti…

– Após – fejezte be helyette Callie. – Tudom. Az egyetemen jó néhány olaszkurzust végigjártam. Meglehetősen jól beszélem a nyelvet.

Salvatore diadalittasan mérte végig, mintha hazugságon kapta volna.

– Hát nem építészetet tanultál? Akkor miért érdekelt annyira az olasz nyelv?

Mert azt akartam, hogy tudjak beszélni a gyerekeimmel, ha ők nem tanulnának meg angolul.

– Az olasz reneszánsz és barokk rendkívüli hatással van a modern építészetre. Egy nyári szemesztert Firenzében és Velencében töltöttem.

– Akkor látogattad meg a nővéredéket meg a gyerekeket?

– Igen. Néhány napot Vanessáéknál is voltam Rómában.

– Á, tehát akkor sem hozzájuk jöttél elsősorban.

– Nagyon téved.

– Nem emlékszem, hogy meglátogattál – kottyantotta közbe Gina. Callie hálás volt a kislánynak. Kis híján elvesztette a türelmét.

– Mert még kétéves sem voltál. Viszont arra már biztosan emlékszel, amikor ti jöttetek San Franciscóba.

Clemente lelkesen bólogatott.

– Emlékszem. Egy domb tetején laksz. Van egy kandallód, és az ablakból egy szigetre lehet látni, amin van egy régi börtön.

– Az Alcatraz. Elviszlek majd oda egyszer benneteket.

– De én nem akarok Amerikába költözni. Azt mondtad, itt fogunk lakni.

– Így van. De egyszer-egyszer elmehetünk San Franciscóba nyaralni.

– De csak ha nem kell ott maradnunk. Hiányoznának Nonnáék és a barátnőim.

– Ti is nekünk – bólintott a nagyapja. – Túlságosan is. Nem engednénk, hogy olyan messze lakjatok tőlünk.

Engednénk? Hát Salvatore istennek képzeli magát? Az újdonsült feleségek általában az anyósukkal állnak hadilábon. Callie azonban tudta, hogy inkább az apósával fog meggyűlni a baja. Minden önfegyelmére szüksége volt, hogy ne csattanjon túl élesen a válasza: – Ha elsőre nem lett volna világos, éppen azért igyekszünk Rómában otthont teremteni a gyerekeknek, hogy a lehető legkisebb legyen a törés az életükben.

Az öreg királyi biccentéssel jelezte egyetértését. A vacsora nemsokára véget ért. Callie-nak addigra már elege volt Salvatore basáskodó stílusából, és amikor Lidia megkérte, segítene-e lefektetni a gyerekeket, szíves örömest csatlakozott hozzá. A két kicsi között gubbasztott, és hallgatta, amint Lidia angolul felolvassa a Feleség kerestetik című mese aznapi fejezetét. Hálás volt élete kedvező alakulásáért. Ez hiányzott neki. A kis, mindennapi szertartások.

– Olyan vagy, mint a mesebeli Sarah, zia – közölte Gina, amikor Lidia becsukta a könyvet.

– Szeplős égimeszelő?

– Nem, te szép vagy. Hasonlítasz a mamira. De te is azért jöttél, hogy gondoskodjál rólunk, mert a mami már nem tud. Mint Sarah a mesében.

– Igen. És én sem hagylak el benneteket soha többé.

Salvatore becsukta a könyvtár ajtaját, és egyenesen az antik, faragott bárszekrényhez lépett. Töltött a grappából Paolónak és magának.

– Végre magunk vagyunk. Meséld hát el végre, fiam, mi áll e mögött a képtelen ötlet mögött?

– Már mondtam. Szeretném a legjobb tudásom szerint rendbe hozni az ikrek életét.

Az apja megvetően elmosolyodott.

– De mindketten tudjuk, hogy ahhoz nem kell elvenned azt a nőt. Ha pedig anyát keresel a gyerekeknek, tucatszám lenne alkalmasabb jelentkező.

– Egyiküknek sem olyan fontos az unokáid boldogsága, mint Caroline-nak. Még te sem tagadhatod, hogy szereti őket. Ez elég nyomós indok az áldásodhoz.

Egy hosszú percig néma küzdelem zajlott köztük. Két férfi, aki mindig keresztülviszi az akaratát, gondolta Paolo. Csak az idősebb több diadalt élt már meg. Ezúttal azonban az apja kapta el először a tekintetét.

– Legalább azt nem akarod bemesélni, hogy szereted.

Paolo rakott még a tűzre, hátha enyhítheti az este fagyos hangulatát.

– A Caroline iránti érzéseim nem tartoznak ide.

Okos, diplomatikus válasz. Sikerült megőriznie a nyugalmát, így még az apja sem gyaníthatja a hazugságot. Önmagát azonban nem tudta becsapni. A Caroline iránti érzései rengeteget változtak. Napról napra jobban megszerette.

Az élet néha kiszámíthatatlan. Ki gondolta volna, hogy a temetést esküvő követi? Amikor Paolo találkozott Callie-val Párizsban, szilárdan eltökélte, felveszi vele a harcot. Félrevezette Caroline visszafogottsága és fagyos önuralma. Semmit nem talált benne az egykori édes, ártatlan kislányból, akit valaha elcsábított.

Aztán apránként töredezni kezdett az álarc. Már a megérkezésük délutánján kezdődött. Tullia behozta a gyerekeket a parkból. Caroline, aki az anyjával teázott a szalonban, azonnal felugrott.

– Ó! – suttogta megtörten, a kicsikhez szaladt, és hevesen a karjába zárta őket. Abból az egy hangból Paolo végtelen szeretetet hallott ki. Szinte megsajnálta Callie-a gyerekek fásult közönye miatt. Csak parancsszóra viszonozták a köszönését.

Paolo egyre szerelmesebb lett Callie-ba. Mi másért nem bírja nélküle? Mi másért kérte volna meg a kezét?

Mindenkit becsaphatott a mesével, hogy kizárólag a gyerekek miatt teszi, de magát kár lett volna áltatnia. A házasság mellett szóló gyakorlatias érvek ellenére akarta Caroline-t, nem pedig miattuk. Egyszerűen fülig szerelmes volt – és élvezte az együttlét minden percét.

– Nem tartozik ide, Paolo? Én meg azt mondom, hazudsz nekem, vagy ami még rosszabb, magadnak is.

– Ez is egy vélemény. Jogod van hozzá, apám.

Salvatore gúnyosan felhorkant.

– Vélemény a fenét! Valld be: belebolondultál. Ez a nő megbabonázott a mosolyával, megpuhított a könnyeivel. Épp ezért egy egész csapat ügyvéddel készíttetem el a házassági szerződésedet. Csak mert most még csupa odaadás ez a senkiházi fehérnép, semmi nem garantálja, hogy ilyen is marad.

Paolo ereiben megfagyott a vér, a torkát düh fojtogatta. Időbe telt, amíg meg tudott szólalni.

– Ide hallgass, apám, és ne feledd, amit mondok! Először is nem teszel ilyet. Másodszor pedig most beszéltél utoljára ilyen megvetéssel a jövendőbeli feleségemről.

– Jól megmondtad – bólintott az apja. – De attól tartok, nem parancsolsz nekem. Úgy tűnik, a saját érzéseidnek sem.

– De te parancsolhatsz a nyelvednek. Elvárom, hogy tisztelettel beszélj Caroline-nal. Ha nem, meg kell hogy fosszalak a családom társaságától.

Az apja hátradőlt a székében, hangosan zihált, és a feje elvörösödött.

– Nem tilthatod el tőlem az unokáimat.

– Biztos vagy benne?

Paolo igyekezett eltitkolni, mennyire megriadt apja tünetei láttán.

– Ennek a családnak én vagyok a feje! – tajtékzott Salvatore, és a szmokingja hajtókája alatt matatott.

– Csakúgy, mint én az enyémnek. Jobb lesz, ha ezt az eszedbe vésed. Az apja arcából kiszökött minden vér, és a bőre elszürkült.

– Azzal vádolsz, hogy nem tisztelem eléggé a menyasszonyodat, akkor te hogy merészelsz ilyen tiszteletlenül beszélni velem?

– Tisztellek, mert az apám vagy, de nem tűröm, hogy megalázd a feleségemet. Egyébként mit ártott neked Caroline? Félted tőle a gyerekeket? Rangon alulinak tartod? Vagy bánt, hogy saját erejéből küzdötte fel magát, és most nem hajlandó meghunyászkodni előtted?

– Nem érdeklik a családunk ősi hagyományai. Kívül-belül túl amerikai. Lerágott csont volt már ez a téma.

– Annak idején ugyanezt mondtad Vanessáról. Aztán beismerted, hogy tévedtél.

– Ő más volt. Tisztelte az értékeinket és a szokásainkat.

– Caroline is tiszteli. Különben nem költözne Olaszországba. Kérlek, apám, tedd félre az előítéleteidet. Megfogyatkoztunk, alig maradt valaki, aki továbbviheti a nevünket. Össze kell tartanunk. Az értelmetlen viták csak megosztanak.

Egy pillanatig úgy tűnt, az apja vitába száll vele. Aztán egyszer csak hátrahajtotta a fejét, és lehunyta a szemét.

– Talán igazad van. A gyerekek érdekében megpróbálok úrrá lenni a kétségeimen, és befogadni Caroline-t, mint annak idején a nővérét.

– Nagyon jól bánsz a gyerekekkel. Kitűnő pótmama leszel – jegyezte meg Lidia, amikor már lefelé tartottak a lépcsőn. – Tudom, hogy sok mindent fel kell adnod – az otthonodat, a barátaidat, a karrieredet.

Callie elmosolyodott. Az építészet mindig is csak pótcselekvés volt az életében. Gondolkodás nélkül lemondott volna róla, ha megtarthatja a kisbabáit.

– Az elkövetkezendő néhány évben anya és feleség leszek. Egyáltalán nem bánom. Aztán még mindig ott lesz az építészet, ha otthon már nem lesz rám akkora szükség.

– Ó, mindig szükség lesz rád, kedvesem. Csak mert felnőnek a gyerekek, az nem jelenti, hogy nincs szükségük az anyjukra. Bocsáss meg, ha tapintatlan vagyok, de beszéltetek már Paolóval közös gyerekről?

– Nem nagyon. Miért?

– Egy baba segíthetne begyógyítani a régi sebeket.

Furcsa ötlet, gondolta Callie. Lidia azonban olyan együtt érzően nézett rá, hogy nem tudott megsértődni. Ám a megjegyzés ismét eszébe juttatta a lelke mélyén szunnyadó bűntudatot.

Úgy érezte, hogy el kellene mondania ennek a kedves, szelíd asszonynak az igazat. A tanácsát akarta kérni, hogyan vallja be a dolgot Paolónak. Egyáltalán, szerette volna tudni, hogy bármi is legyen, valakire legalább számíthat.

Az első perctől kezdve valami megmagyarázhatatlan rokonszenvet érzett Lidia iránt, amilyen csak nők között létezik. Az asszony sosem ítélt meg másokat elhamarkodottan. Ráadásul ő maga is anya megérti majd, hogy egyszerűen nem tehetett mást, meg kellett védeni a gyerekeit.

– Tudunk valahol zavartalanul beszélni?

– A kis szalonban. A férfiak úgyis a könyvtárban iszogatnak. A ház egyik kis kellemes, hátsó szobájában ültek le.

– Foglalj helyet, kedvesem! – Egy párnázott székre mutatott. – Mondd el, mi nyomja a szíved. Az esküvőről van szó?

Callie sokat gondolkodott már rajta, hogy hozza szóba a témát. Végül nem is maradt sok választása.

– Nem, az ikrekről… a születésükről, és hogy miért kerültem őket éveken át. Az a helyzet, hogy Vanessáék esküvőjén…

Callie legnagyobb meglepetésére Lidia odahajolt hozzá, és egy mozdulattal elhallgattatta.

– Csitt! Nem kell magyarázkodnod egy ilyen régi történet miatt. Fiatal voltál, és tapasztalatlan.

– Te tudtad?

– Igen, kedvesem. Láttalak visszabotorkálni hajnalban abban a szakadt ruhában. Kitaláltam, hogy Paolo miatt maradtál ki. Nagyot csalódtam benne. Mérges voltam rá. De ez már a múlté – egy rég elfelejtett botlás nem számít, csak az, hogy megint egymásra találtatok.

– Nem teljesen érted, amit mondani szeretnék. Az a helyzet…

Éppen összeszedte a bátorságát, hogy befejezze a mondatot, amikor kopogtak. Paolo dugta be a fejét az ajtón.

– Hát itt bujkáltok! Megzavartam valami bizalmas beszélgetést?

– Dehogy – felelte az anyja. – Csak amolyan női témákról csevegtünk.

– Jó, mert a könyvtárban lobog a tűz, és vár a kávé. Viszont apa nem érzi túl jól magát.

Lidia felpattant.

– Akkor azonnal megyek.

Callie-nak nem maradt más választása, követte. Amikor az ajtóhoz ért, Paolo szorosan átölelte, és meghitten rámosolygott. Lidia megtorpant, és alaposan szemügyre vette őket.

– Mondtam már, mennyire örülök nektek? Közös jövőt terveztek, és az unokáimnak megpróbáljátok pótolni a szüleiket. Ez a tudat erőt ad majd, hogy könnyebben feldolgozzam a tragédiát.

– Meglátod, mostantól jóra fordulnak majd a dolgok – mondta Paolo, és benyitott a könyvtárba.

– De csak ha nem kell tovább várnom a kávémra – dörmögte Salvatore. –Lidia, mia bella! Valamivel elronthattam a gyomromat, de a mosolyod máris meggyógyított.

Talán nehéz kijönni vele, de a felesége iránti sziklaszilárd szerelme megrendítő. Salvatore ezzel kivívta Callie nagyrabecsülését. Csak remélhette, hogy Paolóból is ilyen férj válik.

A könyvtárban barátságosan pattogott a tűz. Az öreg Rainero váltig állította, hogy már jól van. Kért egy csésze kávét, és beszélgetni kezdett a fiával az üzletről. Lidia megnyugodott, és ismét az esküvőről kérdezgette Callie-t.

Hol szeretnének egybekelni? Egy római templomban, vagy a sziget kápolnájában, a család papja előtt? Szeretné meghívni az amerikai barátait? Ebédre vagy esti fogadásra gondoltak? És a nászút?

– Azt hiszem, meg kell állapodnunk néhány részletet illetően – mondta Callie, miután Lidiáék nyugovóra tértek.

– Kezdjük rögtön a dátummal. – Paolo kimerülten lehuppant mellé a bársony kanapéra. – Biztosan feltűnt, hogy apám nehezen viseli, ha másképp történnek a dolgok, mint ahogy ő képzeli. Minél hamarabb megesküszünk, annál jobb.

– Igen, nagyon… nagyon konok ember.

– Milyen tapintatos megfogalmazás! Mit szólsz a szombathoz két hét múlva? így lesz időnk elintézni a formaságokat.

– Erre még nem is gondoltam. Nagyon bonyolult?

– Csak mert amerikai állampolgár vagy. Az útleveleden kívül a születési anyakönyvi kivonatod is kell.

– Nálam van. Mindig magammal hordom az irataimat.

– Akkor már csak az amerikai követségen kell nyilatkoznod, hogy nincs jogi akadálya a házasságnak. Aztán egy olasz hivatalnok előtt is meg kell tenned ugyanezt, méghozzá négy tanú jelenlétében. A szüleimen kívül még két barátodra is szükség lenne.

– Az egyik barátnőm a férjével egy bérelt villában Amalfiban tölti a telet. A férfi a következő könyvéhez gyűjt anyagot. Megkérdezhetem a szüleitől az itteni címüket.

– Remek. Ha vállalják, rögtön Rómába vitetem őket. Amint megvannak a közjegyzői iratok, négy nap alatt gyorsított eljárással megszerezhetjük az engedélyt.

– Nem hagytunk magunknak túl sok időt. Callie elfészkelte magát a férfi karjába.

– Hát nem. Most, hogy már mindenki tud mindent, holnap mehetünk is vissza Rómába. Elkezdünk lakást keresni, és beszerzünk mindent, ami kell az esküvőhöz. A gyerekeknek sem árt visszatérni az iskolába. Apámnak is jobb, ha egy kicsit elfoglalja magát. Anyám pedig… boldoggá tennéd, ha elfogadnád a segítségét.

– Már mondtam neki, hogy mindenben számítok rá. Csodálatos asszony. Sohasem bántanám meg.

– Nem esik majd nehezedre suocerának hívni?

– Inkább anyának, ha megengedi.

– Örülni fog. Hiányzik neki Vanessa. Nagyon közel álltak egymáshoz. – Paolo még szorosabbra fonta a karját a kedvese körül. Az ajkuk szinte egymáshoz ért.

– A legjobbat fogjuk kihozni ebből a tragédiából.

Amikor Paolo így nézett rá, Callie bármit elhitt volna neki. Ismét rácsodálkozott, hogy ami tini kalandnak indult, igazi kapcsolattá mélyült. Néhány hét alatt Paolo az élete szerelme, mindennek az alfája és ómegája lett. Úgy érezte, semmi sem lehetetlen, amíg mellette áll. Végigsimította a drága arcot, szerette volna, ha ujjai minden egyes vonását megjegyzik.

– Holnap korán kelünk, és nagyon fáradtnak tűnik, signorina Leighton. Nem engedhetem, hogy holnap szégyenszemre karikás szemmel jelenjen meg az emberek előtt. Kötelességem tehát ágyba dugni.

Másnap reggel elindultak Rómába. A szárazföldig motorcsónakkal, a többi utat meg magánrepülőn tették meg.

– Nálunk fogsz lakni? – kérdezte Lidia leszállás közben Callie-t.

– Köszönöm, de szerintem mindenkinek kényelmesebb, ha hotelba megyek.

Paolo először azt javasolta, az ő lakásában szálljon meg de Callie meggyőzte, hogy felesleges Salvatorét tovább bőszíteni. Nem nézné jó szemmel, ha a szertartás előtt együtt laknának. A szállodában viszont zavartalanul találkozhatnak.

– Caroline-nak igaza van, Momma. Rengeteget kell majd szaladgálnia. Csak zavarna benneteket.

– De sokat leszünk majd együtt, Lidia. Nélküled egy lépést sem tudok tenni, tehát számítok a segítségedre.

– Eldöntöttétek már, hol legyen a szertartás? Paolo megvonta a vállát.

– Mondjuk egy szállodában.

Callie azonban észrevette Lidia szemében a csalódottságot.

– Ha neked mindegy, Paolo, én a szüleid otthonában szeretném. Szerintem nagyon szép lenne. Persze csak ha nem okoz gondot.

– A családunkat mindig szívesen látjuk – közölte nagyvonalúan Salvatore. Lidia felkiáltott örömében.

– Ó, Caroline, mekkora boldogság! Gyere át mihamarabb. Tudnom kell, mit hogyan szeretnél. A szalonban negyven ember kényelmesen elfér. Ha pedig jó lesz az idő, megnyithatjuk a tetőkertet. Akár a szertartás is lehetne odakint. Tudasd velem a szállodád nevét, és felhívlak.

– A Hasslerben foglaltam Callie-nek szobát – vetette közbe Paolo.

– Nagyszerű – bólogatott Lidia. – Meglátod, Caroline, tetszeni fog. A város szívében van, a Spanyol lépcső tetején.

Közben földet ért a gép, és megkezdődött a versenyfutás az idővel.

9. FEJEZET

– Mi a véleményed? – Callie megpördült Lidia előtt a butik szőnyeggel borított kis emelvényén.

Már csak három ruha maradt versenyben. Az egyik ez a krémszínű muszlinköltemény volt, a szoknyáját dús fodrok díszítették.

– Mindegyik nagyon édes. Lehetetlen választani. A helyedben én mindhármat elvinném.

– így nem segítesz – nevetett Callie.

– Nekem a kék a kedvencem – jelentette ki Gina álmodozón. – Gyönyörű vagy benne, zia. Mint egy hercegnő.

A tervező, Serena szigorú szemmel vizsgálgatta.

– Az esküvőjére készül, signorina. Ha ebből a háromból nem tud választani, azt a fehéret vigye el. Klasszikus vonalú, elegáns, és egy kalappal vagy fátyollal…

– Isten őrizz! Nagyon kicsi, egyszerű esküvő lesz. Serena és Lidia cinkosan összenézett.

– Olyan nincs. Talán kicsi, de egyszerű? Kizárt! Egyébként nem a vendégeknek kell tetszened, hanem a vőlegénynek. Szenzációsnak kell lenned, ahogyan ti, amerikaiak mondjátok. Hogy amikor Paolo nagypapakorában rád néz, ne egy hatvanas nőt lásson, hanem a gyönyörű menyasszonyát.

Vajon tényleg így lesz? Vagy csak a gyerekek kedvéért marad vele, és sohasem mondja ki, hogy „szeretlek”?

Persze még ő sem vallotta meg. Igazság szerint még nem volt képes rá. Attól tartott, úgy tűnne, hogy csak meg akarja puhítani a férfit, mielőtt elmondaná neki a titkot.

Remélte, mostanra már túl lesz rajta, de valahogyan sohasem kínálkozott alkalom a vallomásra. Túl sok minden töltötte meg a napokat. Az éjszakákat pedig… Ó, hogyan is lett volna képes elrontani a meghitt pillanatokat, amikor Paolo karjában feküdt?

Kétségtelenül a fodros szoknyás ruha volt a legfigyelemreméltóbb a három közül. Már Vanessa esküvőjén is muszlint viselt. Paolo akkor nagyon hamar ráunt. A tervező is megszólalt: – Signora Rainerónak igaza van. Mindhárom ruha szinte könyörög, hogy a maga karcsú alakjára simulhasson. De a kék szemével a bordó bársony a leghatásosabb.

Callie rámosolygott a kislányára, aki egy aranyozott szélű székecskén gubbasztott.

– Talán az operában igen, de most inkább Gina véleményét osztom. A kéket próbálom fel újra.

A csillogó selyem balzsamként simult a bőrére. Magasított dereka volt, onnan hullott alá a rengeteg, finom anyag a bokájára. A levendulakék hol halvány lilába, hol ezüstbe játszott, ahogy mozdult benne, és apró kristálygyöngyök díszítették.

– Ez az! – döntötte el a kérdést Callie.

Soha nem viselt még elegánsabb és szebb ruhát. Serena azonnal átvette a szót.

– Kiváló döntés! Ha választ hozzá egy szaténcipőt, az asszisztensem még ma hozzáigazítaná a szoknyát. Aztán átküldőm a cipőt festetni, és holnap délután a hotelszobájában lesz minden.

– Tudom, még sok a dolgod – szólalt meg Lidia, miközben az elegáns Via Condottin sétáltak –, de úgy látom, rád férne egy kávé. Tudok egy helyet öt percre innen. Aztán a sofőröm elvisz majd a Bonpointra. Csodálatos gyerekruhaüzletek vannak arrafelé.

Valóban, a sziget nyugalma után kissé sok volt a nagyváros nyüzsgő forgataga. Öt perc múlva egy cappuccino és mandulás sütemény mellett Callie csendesen meg is jegyezte: – Köszönöm a segítséget, Lidia. Nélküled nem boldogulnék. Azt se tudnám, hová menjek.

– De itt vagyok, és nem csak az esküvő megszervezésben tudok segíteni. Ne feledd, csak egy telefon, és jövök, ha szükség van rám.

– Akkor most hadd kérdezzek valamit. Az esküvő előtt vagy után jobb egy nőnek feltárnia a múltja minden részletét a kedvese előtt?

– Az a titok jellegétől is függ. Hadd tegyek fel én egy kérdést. Szereted a fiamat, Caroline?

– Igen. – Jólesett végre kimondani. – Teljes szívemből.

– Akkor figyelj! Mindannyiunknak vannak titkai. Némelyiket a legjobb magunkban tartani. Főleg, ha csak fájdalmat okoznánk velük.

De vajon fájdalmat okozna Paolónak, ha megtudná, hogy a gyermekek az övéi? Lesújtaná a hír? Lidia megérezte a bizonytalanságát.

– Ami elmúlt, elmúlt, már semmi sem változtat rajta. Én azt mondom, a mával és a holnappal törődj. A nyugodt, közös életetekkel. Gyorsan döntöttetek erről a házasságról Paolóval. Talán ha minden elcsitul, akkor jön el a féltve őrzött titkok ideje.

– Miről beszélsz, Nonna? – szólalt meg Gina. Lidia letörölgette az unokája szájáról a tejbajuszt.

– Hogy légy jó kislány, idd meg az italodat, és induljunk. Veszünk neked egy csinos ruhát. Siess!

A Buonpointon, ahol Róma legelegánsabb gyerekruha szalonjai találhatók, aztán megtalálták, amit kerestek: egy földig érő, halványrózsaszín és – lila taft-ruhát, amelynek derekát apró szaténrózsák díszítették.

Mikor behajtogatták egy dobozba a selyempapírok közé, Callie ijedten vette észre, hogy máris késésben van. Aznap ugyanis Paolóval készült ebédelni.

– Majd a sofőröm elvisz – nyugtatta meg Lidia, és betuszkolta a limuzinba. –Csak öt percet késel – épp, amennyi elegáns.

Paolo azonnal meglátta Callie-t, amint sietősen és gyönyörűen kiszállt az autóból.

– Nem csak te vásároltál, cara mia – jelentette ki, miután leültek a kedvenc asztalához, és belekortyoltak a pezsgőbe.

Callie-nak leesett az álla, amint a férfi felpattintotta az ezüst ékszerdobozt, és megmutatta a platinagyűrűt.

– Paolo! Ez… – A szava is elállt, és pír futotta el az arcát.

– Eljegyzési gyűrű. Már épp ideje volt. Megfelel?

Callie szóhoz sem jutott, így Paolo szándékos hanyagsággal folytatta: – Nagyon jó minőségű gyémánt. VS1-es tisztaságú.

– Ez nem gyémánt, hanem galambtojás.

– Csak három karátos. Nem nagy ügy.

– Igen, az angol koronaékszerekhez képest tényleg nem.

– Megnézzük, jó-e az ujjadra?

Úgy illett rá, mintha ráöntötték volna. Paolót nem lepte meg, hiszen az ékszerészhez kedvese egyik gyűrűjével a zsebében érkezett.

– Milyen érzés?

– Tökéletes. Mintha csak nekem készült volna. De nem túlzás ez, Paolo?

– Miért lenne?

– Hát, nem vagyunk éppen… éppen olyanok, mint egy szokványos jegyespár.

Mármint úgy érted, hogy nem vagyunk szerelmesek? Csak a magad nevében beszélj! Ha eljön az ideje, kikiabálnám a nagyvilágba, mennyire szeretlek.

Paolót magát is megdöbbentette az érzései mélysége. Nyersebben szólalt meg, mint ahogy szeretett volna: – Ne csinálj ügyet ilyen semmiségből. Ez csak csecsebecse. Megengedhetem magamnak.

– De nem kellett volna megvenned engem. Nincsenek illúzióim. Jól tudom, nem a szokásos okokból veszel el.

Paolo bűnbánóan az ajkához emelte a kezét.

– Úgy értem, megengedhetem magamnak, te pedig megérdemled. A házasságunk nem éppen hagyományos, de hol van az megírva, hogy csak a szokványos érdemel elismerést?

– Nem tudom.

Callie könnyes szemmel mosolyogni próbált.

– Na látod. Majd menet közben megalkotjuk a saját szabályainkat. Az első, hogy kötelező viselned a gyűrűmet. – Paolo közelebb hajolt. – Tudod, gyönyörű vagy, és az olasz férfiak képtelenek ellenállni a szép nőknek. Meggyürüzlek, mielőtt más lecsapna rád.

– Viszont a világ tele van nőkkel is, akik a fél karjukat odaadnák egy ilyen jóképű férfiért, mint te. Szóval a második szabály: ha én gyűrűt hordok, neked is kell.

– Hogyne. Vannak hagyományok, amelyeket érdemes megőrizni. Elkészíttetjük a gyűrűd párját.

– Rendben, de azt én fogom fizetni. Hármas számú szabály. Megérkezett az ebédjük, és másról kezdtek beszélni.

– Találtál ruhát? – kérdezte Paolo a szarvasgombás tortellini mellől.

– Igen, és Ginának is. Anyád meg éppen most veszi meg az övét.

– Akkor minden a terv szerint halad. A barátaid holnap repülnek ide Amalfi-ból.

– Van valami dolgunk ma délután?

– De még mennyire! Kinéztem néhány ígéretesnek tűnő villát. Még egy kávé, aztán indulunk az első címre. Talán fél órára van a város északi peremétől, Manzianában. Közel Ermannóék régi házához.

Callie gondterhelten a tenyerébe támasztotta az állát.

– Már gondolkodtam ezen. Nem az lenne a legjobb, ha az ő régi házukba költöznénk?

– Mintha a bátyám egyszer említette volna, hogy a végrendeletük értelmében a ház árát le kell kötni a gyerekek számláján.

– Mikor szeretnéd felolvastatni a végrendeletet?

– Bármikor. Az ügyvédeink már kerestek az időpont miatt. De mivel annyi más dolgunk van, az esküvő utánra halasztottam.

– Talán jobb lett volna mostanra túlesni rajta. Zárd le az életed előző fejezetét, mielőtt újat nyitsz, vagy hogy mondják.

– A gyerekek az egyedüli kedvezményezettek, és így jelen kell lenniük a felolvasásnál. Egy pillanatra sem feledkeznek meg a szüleik haláláról. Most viszont nagyon lelkesek az esküvő miatt. Miért rontsuk el az örömüket? Talán hibáztam, amikor ezt nem beszéltem meg veled?

– Jaj, nem erről van szó, de nem vehetnénk meg mi a házat? Biztosan könynyebb lenne az ikreknek a régi otthonukba visszatérni.

– A szüleik nélkül? Gondolj csak bele, Caroline! A saját szokásainkat és szabályainkat vezetnénk be. Hogyan tehetnénk ilyet a gyerekekkel?

– Úgy beszélsz, mintha idegenként kezelnénk majd őket.

– Inkább mi lennénk az idegenek, akik betolakodunk a régi otthonukba. Már hallom is a hangjukat: A mama nem ide szokta tenni a fehérneműmet, zia. Elraktad a papa kedvenc képét az asztaláról, zio!

– Értem az aggodalmadat. Talán tényleg jobb olyan helyen újra kezdeni, amelyhez nem fűződnek emlékeik.

– Néhány emlék természetesen velük marad, de ez a mi otthonunk lesz. A saját kedvünk szerint alakíthatjuk ki a szokásokat. A házasságunk nemcsak a gyerekekről szól, hanem rólunk is. Hogy férj és feleségként új életet kezdünk. Ez a másik, amit szeretnék megbeszélni veled. Nem biztos, hogy csak négy főre kellene terveznünk. Remélem, ha az ikrek megszokják az új helyzetet, bővül majd a családunk.

Callie ismét elpirult. Elbűvölő így. Gyakran kell majd zavarba hoznom, jegyezte meg magában a férfi.

– Azt hittem, nem szeretnéd egy újabb gyerekkel bonyolítani a helyzetet.

– Most rögtön nem is… Csak nem azt akarod mondani, hogy máris teherbe estél?

– Nem. Biztos, hogy nem.

– Akkor semmi gond. Kivárjuk a megfelelő időpontot.

– Ha maga mondja, signore.

– Én azt mondom, tűnjünk el innen, mielőtt megfeledkezem magamról, és leteperlek az asztal alá! Az most nem férne bele az időnkbe. Még nappal látnod kell a villákat.

Manziana a Bracciano-tó közelében feküdt lankás, zöld dombok között. A Paolo által kiválasztott házak pedig inkább vidéki kastélyok voltak. Callie korábban még csak álmodni sem mert volna ilyen otthonról.

Az első, a Villa Santa Francesca, egy szögletes, stukkóval díszített épület, amelyhez jókora birtok és egy angolkert is tartozott, kétszintes volt. A központi lakosztály a medencés teraszra nyílt. Még saját kápolnája és temetője is volt. Ezért döntött Caroline a másik mellett. A gyerekeknek szükségtelen idegenek sírhelyét látni, amely állandóan emlékeztetne saját veszteségükre.

A Villa Paradiso közvetlenül a tó partján feküdt. A távolban látszottak a dombok, sőt a Szent Péter Bazilika is. A teraszt mutatós kőkorlát szegélyezte, és széles lépcsőfokok vezettek le a partra. Eldugott zugokban szökőkutak bújtak meg a falon ősrégi vízköpőkből, a kertben a virágágyások között lévő, háromlábú kőedényekből bugyogott elő a víz.

A birtokon istállók sorakoztak, mellettük a lovászoknak kialakított szállások, úszómedence, tenisz- és minigolfpálya. A felújított kocsiszínben öt autó fért el, a felső szintet a személyzet lakásai foglalták el.

A házban a keményfa padlót fényesre csiszolta a sokévi használat. Hatalmas pince húzódott a modern felszereléssel és kandallóval ellátott konyha alatt. A játékszobában az előző tulajdonosok által hátrahagyott biliárdasztal állt. Az előtér mennyezetét tizenhetedik századi freskók díszítették. A hat hálószobás és fürdőszobás emeletre faragott csigalépcső vezetett fel. A harmadik szinten padlás várta az esős napokon benn rekedt gyerekeket.

– Mit gondolsz? – csatlakozott hozzá a nappaliban Paolo, aki eddig hagyta, Callie hadd fedezze fel egyedül a villát.

– Hihetetlen. Sok-sok szeretettel és szépérzékkel építették.

– Ráadásul teljesen felújították. A vízvezetéket és az elektromos hálózatot is modernizálták.

– Mégsem veszített semmit az eredeti hangulatából. Ez egy valóságos drágakő. Az ember első pillanattól otthon érzi magát benne.

– Vagyis el tudod képzelni otthonodnak?

– De még mennyire!

– Reméltem, hogy így lesz – ölelte át a derekát hátulról a férfi. – Én is erre szavazok. Az ügynök odalent várakozik. Milyen ajánlatot tegyünk?

– Amelyet nem utasíthat vissza.

– Létezik másmilyen is? – mormolta Paolo rekedten, és annyi szenvedéllyel csókolta meg Callie-t, hogy annak elállt a lélegzete.

Egy órával később zsebükben az aláírt szerződéssel ismét a város felé tartottak.

Az elkövetkező héten minden kezdett kialakulni. Kora esti, gyertyafényes szertartást, majd koktélpartit terveztek a Rainero-lakosztály tetőteraszán felállított sátor alatt. A hárfamüvésszel megbeszélték, hogy Purcellt, Vivaldit és Pachelbelt játsszon. Aztán négynapos velencei nászút következik.

Találkoztak a rendezvényszervezővel és a virágossal. Kiválasztották a menüt és a színeket. Bútorokat vásároltak az új házba. Megírták a köszönőleveleket a nászajándékokért, amelyek sorra érkeztek már pár órával a meghívók elküldése után. A vendégek eredetileg szerény, harmincas listája ijesztő hatvanötre duzzadt, amelyből hatvanan Callie számára idegenek voltak.

Fotózás egy társasági magazinnak. Egy tévéinterjú. Callie lassan kezdte látni, milyen népszerű is a Rainero család. Még szerencse, hogy Lidia tanácsára további méregdrága ruhákra is áldozott.

Egyébként meg vásárlás és még több vásárlás! Az utolsó papírok beszerzése. Vacsora Paolo szüleivel, amelynek során Salvatore hol visszafogottnak és közvetlennek mutatkozott, hol meg látszott rajta, hogy már Callie puszta jelenlététől is megfájdul a gyomra.

A nappalok őrült hajszában teltek: eszeveszett vágtában egy elszabadult körhintán. Callie ritkán látta Paolót, túlságosan elfoglalt volt. Ám a lopott éjjelek mindenért kárpótolták. Elsuttogott ígéretek, becéző szavak, meghitt közelségben töltött édes órák.

Aztán ott voltak a gyerekek. Szép lassan eltűnt a szemükből a fátyolos szomorúság. Az új élet feletti izgatott várakozás feledtette velük a szörnyű veszteséget.

– Szeretlek, zia Caroline – közölte bizalmasan Gina. – A mamira emlékeztetsz.

– Örülök, hogy veletek fogunk lakni – jegyezte meg komolyan Clemente is. –Nem ugyanaz, mint régen, de olyanok leszünk, mint egy család.

Túl szép, hogy igaz legyen, gondolta Callie két nappal azelőtt, hogy signora Rainero lett volna belőle. Igaza lett.

10. FEJEZET

Az esküvő előestéjén minden darabokra hullott.

Callie-t rábeszélték, hogy hajadonként az utolsó éjszakáját a Rainero-házban töltse. Egy menyasszonynak nem illő egyedül ébrednie egy hotelszobában –jelentette ki leendő anyósa.

Lidia tehát délután megjelent a szállodában, és segített Callie-nak megrakni a vadonatúj bőröndöket. Az esküvői ruháját külön, selyempapír közé hajtogatva egy műanyag védőzsákban szállították. Egy kifutófiúval a családi limuzinba hordatták a csomagokat, és néhány perc múlva már a Rainero-ház felé tartottak.

Paolo egész nap nem tudott elszabadulni az irodából, hiszen minden teendőjét rá kellett bíznia valakire a nászút idejére. Vacsorára viszont már menyasszonya mellett akart lenni. Azonban öt órára, amikor a két nő megérkezett, még nem bukkant fel. Ezalatt Callie elrendezte a másnapi ruháit, lezuhanyozott, csillogó, fekete kisestélyibe bújt, majd elindult a hosszú előszobán át a könyvtárba, ahol a koktélokat szolgálták fel.

Az ajtó résnyire nyitva állt. A kandallóban barátságosan pattogott a tűz. Paolo csendesen beszélgetett az apjával. Callie már éppen köszönni akart nekik, amikor valami megütötte a fülét.

– Szerinted tényleg ez az egyetlen út? – hallotta Salvatorét.

– Kétségtelenül. Mindig is az volt az elvem, hogy ismerd meg az ellenséged, és ne téveszd szem elől. Ha le akarunk győzni valakit, apám, szembe kell néznünk vele.

– Szerinted mit tesz majd, ha rájön?

– Elfogadja a helyzetet, nem lesz más választása.

– És ha nem?

– Ettől ne félj. – Paolo egy pohár jeges, száraz vermutot nyújtott át az apjának. – Neked kellene a legjobban tudnod, hogy a látszat csal. A törékeny külső egy nőstény oroszlán szívét takarja.

– Honnan is tudná egy férfi, mi zajlik egy nő fejében? – Salvatore helyet foglalt kedvenc foteljében, és merengve bámulta a tüzet. – Az ördögbe is, időnként még azt sem tudom, hogy a te fejedben mi zajlik, pedig a saját húsom és vérem vagy.

Paolo elmosolyodott, és a kandalló faragott párkányának dőlt.

– Csak azt ne mondd, hogy még mindig elhibázottnak tartod az esküvőt.

– Nem. Az egyetlen hibád a túlzott kapkodás. Ha megkérdeztél volna a lánykérés előtt, azt tanácsolom, hogy alaposabban gondold végig.

– A mama szerint életem legokosabb lépése volt. Salvatore megrántotta a vállát.

– Ahogy már mondtam, nem teszek úgy, mintha érteném, mi zajlik egy nő lelkében. De minek is töröm magam? Döntöttél, és már nem változtathatok rajta. Térjünk vissza az iménti témánkhoz. Még mindig úgy látom, a kezembe kell vennem a dolgokat, és ide kell hívatnom az ügyvédeimet. Perceken belül itt lehetnek, még vacsora előtt lezárhatjuk az ügyet, és felolvastathatjuk a végrendeletet is, ha már itt vannak.

– Nem. A végrendelettel várunk a nászút végéig. Persze nem tartogat semmi meglepetést. Mindketten tudjuk, mire számítsunk. De ilyen közel vagyok ahhoz, amit reméltem – mutatta Paolo két ujjal –, és nem vagyok hajlandó néhány órával az esküvőm előtt kockára tenni mindazt, amit elértem.

Callie remegő térdekkel hátralépett az ajtótól, és leroskadt egy közelben álló székbe.

Miféle ügyről beszél Salvatore?

Mit kockáztatnának a végrendelet felolvasásával?

Miért hazudta Paolo, hogy a felolvasást a gyerekek érdekében szeretné elhalasztani, amikor csak róla, Callie-ról szólt az egész?

A legnyugtalanítóbb kérdés: mi az ördögöt értett az alatt Paolo, hogy ismerd meg az ellenséged, és ne téveszd szem elől?

Könyörtelenül záporoztak a kérdések. Aztán rögtön készen álltak a kegyetlen válaszok is, amelyek egy csapásra összezúzták törékeny boldogságát. Kezdettől ott kísértettek, és meg is hallotta volna őket, ha nem hagyja, hogy a szex elvegye az eszét.

Paolo nyilvánvalóan az első perctől kezdve tudta, hogy Vanessáék őt jelölték meg kizárólagos gyámnak. Nem is olyan meglepő: valószínűleg Ermanno megemlíthette valamikor az évek során, bár kétségtelenül nem számított rá, hogy van valami jelentősége. Az élet azonban másként alakult, és mivel elhalasztották a végrendelet hivatalos felolvasását, Paolo úgy tehetett, mintha nem tudna semmiről. Mit gondolt? Ha feleségül veszi, beköltöznek új otthonukba, és az ikreket is alaposan belekeveri az egészbe, azzal védtelenné és kiszolgáltatottá teszi?

Ó, Paolo! Hát nem tudod, hogy szükségtelen volt ilyen messzire menned? Túlságosan szeretem a gyerekeket, nem forgattam volna fel az életüket, csak hogy én kerekedjek felül. Megnyerhettél volna az elképzeléseidnek akkor is, ha nem csábítasz el; ha nem bolondítasz magadba már megint. Mindent elérhettél volna trükkök és csalás nélkül is.

Callie megtörten a tenyerébe temette arcát. Ez történik, ha megfeledkezünk róla, hogy a történelem megismétli önmagát. Hogy is van az a mondás? „Ha egyszer belém rúgsz, az a te szégyened. Ha még egyszer belém rúgsz, az az én szégyenem.” – Caroline! – Paolo aggódó hangja riasztotta fel tépelődéséből. – Miért üldögélsz itt, tesoro? Nem érzed jól magad?

– Nem – motyogta Callie. Igyekezett visszafojtani a könnyeit. – Borzasztóan érzem magam. Felfordult a gyomrom, hála neked meg az apádnak.

– Mi az ördögről beszélsz?

Paolo jól játssza a szerepét. Ártatlan zavart színlel, még a legmegrögzöttebb cinikust is becsapná.

– Mintha nem tudnád! Ha máskor titokban akartok szervezkedni, csukjátok be az ajtót, nehogy az áldozat kihallgassa.

– Miféle áldozat? És mit hallgat ki? Nem értem.

– Nyilván hallgatózott. Nem éppen kívánatos szokás egy feleségnél, ha engem kérdezel.

– Nem kérdezlek – csattant fel Paolo, és elutasító pillantást vetett az apjára. Nem tudom, mit véltél hallani, cara…

– Eleget, hogy tudjam, utoljára csaptál be. – Callie az asztalra dobta a jegygyűrűt. – Nem lesz esküvő. Erre nincs többé szükségem.

– Ne légy nevetséges. Természetesen lesz esküvő.

– Ne próbáld tartóztatni. Nincs rá szükséged, Paolo. Nem is volt soha.

– Tulajdonképpen volt és van is – fakadt ki Callie. – Úgy tűnik, azt senki sem veszi észre, hogy nekem nincs rá szükségem.

– Nekem pedig nagyon is úgy tűnt, szükségünk van egymásra. Mikor változott ez meg?

– Öt perce, amikor megtudtam, csak eszköz vagyok a számodra. Neked csak az számít, hogy te irányíthasd a gyerekek jövőjét. Ehhez át kell gázolnod rajtam. Csak egy a bökkenő: nem hagyom magam.

A férfi fáradtan lehunyta a szemét.

– Nem tudnál világosan beszélni a rejtvények helyett, kisasszony? Semmi értelme annak, amit mondasz.

Kisasszony?

– Istenem, Paolo, hová lett a tesoro?

– És a Caroline, akit én ismertem? – váltott érezhetően fagyosra a férfi hangja.

– Összeállt a kép. Valahogy rájöttél, hogy Vanessáék egyedül engem neveztek ki a gyerekek gyámjának. Vagyis én döntöm el, hol és kivel éljenek. Ha úgy tetszik, akár magammal is vihetem őket, senki nem tudja megakadályozni. És hogyan próbálod ennek

elejét venni? Egy házassággal, amely eszedbe sem jutott volna, ha nem ezt tartanád az egyedüli esélyednek.

Callie gombócot érzett a torkában, nyelt egy nagyot, aztán rögtön folytatta: – Felfordul a gyomrom. Nem kellett volna ilyen messzire menned, hogy megkapd, amit akarsz. Bevallom, amikor ideértem, érvényesíteni szándékoztam a jogaimat. De hamar rájöttem, hogy csak a gyerekek számítanak. Kész lettem volna itt hagyni őket azokkal, akiket a legjobban szeretnek. Én meg lettem volna a szerető nénikéjük, aki a saját érzései helyett az övéket helyezi előtérbe.

– Paolo… Caroline, mi folyik itt?

Mindhárman megfordultak, és meglátták az ajtóban álló Lidiát.

– Felhallatszik a hangotok. Féltem, hogy meghallják a gyerekek. Azt mondjátok, nem lesz esküvő?

– Nem bizony – felelte Callie. – Csak áltattam magam. Kezdettől tudtam, hogy csak érdekházasság lesz a miénk. De arról eddig fogalmam sem volt, hogy a leendő férjem az ellenségének tart.

Jóllehet Paolo arca rezzenéstelen maradt, a kezdeti zavar átadta a helyét a hűvös visszatetszésnek.

– Mi az ördögről beszélsz?

– Csak téged idéztelek.

– Akkor elment az eszed. Sohasem mondtalak az ellenségemnek.

– Jaj, kérlek! Talán nem tökéletes az olasztudásom, de azért minden szavatokat értettem. Azt mondtad, ismerd meg az ellenséged. Tudnia kell az embernek, kivel áll szemben.

– Miből gondolod, hogy rád céloztam?

– A többiből. Például hogy nem akarsz elveszíteni mindent, amiért olyan keményen megdolgoztál. Hogy is fejezted ki magad? „A végrendelet felolvasása várhat. Nem vagyok hajlandó néhány órával az esküvőm előtt kockára tenni mindazt, amit elértem.”

Lidia fátyolos szemmel nézett a fiára: – Ezt mondtad, Paolo?

– Ezt, és még sok egyebet – Callie úgy érezte, hogy mindjárt megszakad a szíve. – Például hogy szerinted Paolo legokosabb lépése ez a házasság. Én buta liba meg azt hittem, az én oldalamon állsz.

– Caroline, drágám!

Lidia kitárt karral felé indult. Callie azonban elhúzódott.

– Kérlek, ne! Vége.

– Nincs vége! – csattant fel Paolo keményen. – De kettesben folytatjuk ezt a beszélgetést. Ez csak ránk tartozik, Caroline.

– Nincs mit megbeszélnünk. Már döntöttem.

– Én is. Megegyeztünk, hogy a gyerekek érdekében összeházasodunk. Lényegtelen, mi az, amit tudni vélsz. Nem fogom hagyni, hogy az utolsó pillanatban megszegd a szavad.

Nem fogom hagyni! Már megint ez a felsőbbrendű Rainero-stílus! Callie-ban feltámadt a dac. Csak azért sem hagyja magát.

– Nincs más választásod. Nem a középkorban élünk. Nem kényszeríthetsz rá a házasságra.

– Ez igaz. És ha tényleg borzaszt még a gondolata is, készséggel kivonulok az életedből. Tudnod kell azonban, hogy a „jogaid” korántsem olyan egyértelműek, mint gondolod.

– Késő, hiába próbálsz megfélemlíteni. Állom a szavam, nem viszem magammal a gyerekeket. De attól még ragaszkodom hozzá, hogy minden, jövőjüket érintő kérdésben nekem is legyen szavam. A végrendelet az végrendelet, még Olaszországban is.

A férfi vészjósló mosolyától és az indulatos olasz szótól Callie ereiben megfagyott a vér.

– Precisamente, Caroline. Az egy éve megújított végrendelet egyenlően osztja meg a gyámságot kettőnk között. Apám és én vagyunk a kijelölt végrehajtók, így tenni fogok róla, hogy így is legyen. És mivel te is úgy látod, hogy a gyerekeknek itt a helye… – fejezte be Paolo, és széttárta a karját.

Callie hátratántorodott, mintha a férfi pofon vágta volna.

– Nem hiszek neked.

– Igazat mond, Caroline – szól közbe Lidia.

– Most, hogy képben vagy, talán át kívánod értékelni a helyzetedet. Nyilván rájöttél, egyáltalán nem kell elvennem téged. Azért kértelek feleségül, mert úgy láttam, ez lenne a legjobb a gyerekeknek. És igen, nekünk is. Még mindig így látom. De figyelmeztetlek, ha most elmégy innen, nincs az a bíró Olaszországban, az Államokban vagy Külső-Mongóliában, aki helyt adna a gyerekekkel kapcsolatos bármilyen követelésednek. A saját csapdádba estél, kedvesem. Vagy végigcsinálod az esküvőt, vagy tudomásul veszed, hogy csak statiszta lehetsz az unokahúgod és unokaöcséd életében.

Paolo mondatai szinte a földbe döngölték, ám Salvatore pöffeszkedő önelégültségétől betelt Callie-nál a pohár. Szörnyű vakmerőségre ragadtatta magát.

– Szerintem nincs az a bíró, aki ne nekem ítélné a gyerekeket, ha megtudná, hogy én vagyok a szülőanyjuk.

Körülbelül tíz másodpercig Callie-nak meglehetett az az elégtétele, hogy mindenkinek elállt a szava. Aztán elszabadult a pokol.

– Te jó ég! – tört ki Salvatoréból. – Hát bármire képes vagy, hogy tönkre tedd a családomat?

– Igazat mondok. Én vagyok az anyjuk.

– Hazugság! Csak a végső elkeseredésedben találtad ki. Hogy mersz idejönni a házamba, és ekkora arcátlanságot állítani? Paolo, hát nem mondasz semmit? Csak rá kell nézni azokra a gyerekekre! Le se lehetne tagadni, ízig-vérig Rainerók!

– Hát persze – zokogta Callie. – Az apjukra hasonlítanak.

Salvatore a kandallópárkányba kapaszkodott.

– Azt akarod mondani, hogy lefeküdtél a nővéred férjével?

– Nem. De eltöltöttem egy éjszakát az öccsével, akinek akkoriban nem okozott lelkiismeretfurdalást elcsábítani és teherbe ejteni egy tapasztalatlan kislányt.

Lidia annyira elsápadt, hogy Callie már attól félt, hogy összeesik. Salvatorét is letaglózta a bejelentés, de hamar magához tért.

– Ez nevetséges. Hallod? Nevetséges!

Paolo azonban üres tekintettel, jéggé dermedten állt. Végül színtelen hangon megszólalt: – Tehát ez volt a titkod. Tudtam, hogy van valami. Csak a rend kedvéért, cara mia, miért állt érdekedben ilyen sokáig halogatni ezt a drámai bejelentést?

Callie hiába próbálta meg visszatartani a könnyeit.

– Próbáltam már korábban is elmondani. Az első éjjel, amikor átjöttél hozzám, el is kezdtem. De nem hallgattál meg.

– Emlékszem valamire. De ha igaz, amit mondasz…

– Nem az – vágott közbe Salvatore. – Sántít ez a történet. Gondolj csak bele, Paolo! Miért nem fordult hozzád, ha a te gyerekeiddel volt terhes? Miért nem adott esélyt, hogy azt tedd, amit tenned kell. És vajon mivel tartotta sakkban Ermannót, hogy a saját öccse előtt titkolózzon?

– Semmivel – Callie-t felháborították a vádak. – Nem volt rá szükség. Ermanno dühös volt Paolóra. Épp annyira undorodott tőle, mint most te tőlem.

– Akkor miért nem olvasta a fejemre, amit tettem? – kiáltott fel Paolo.

– Akarta. Kényszeríteni akart, hogy elvegyél.

– Most mindjárt azt mondod, te beszélted le róla.

– Tulajdonképpen pontosan ez történt. Nem kívántam olyan férjet, akinek pisztolyt kell a fejéhez szegezni az oltár előtt.

– Nemes jellemre vall, kedvesem, de aligha hihető – vágta rá megvetően Salvatore.

– Ó, nagyon is hihető – szólalt meg Paolo. – Főleg, ha számításba vesszük, hogy az ikrek mennyire korlátozták volna Callie karrierjét. A könnyebb utat választotta, és megszabadult tőlük. Talán még meg is kellene köszönnünk neki, hogy nem idegenekre bízta őket.

– Könyörögtek a nővéremék, hadd fogadják örökbe őket. Először nem akartam belemenni. Ha lett volna más lehetőségem, megtartottam volna a kicsiket. Életem legnehezebb lépése volt megválni tőlük.

– De azért rá tudtak beszélni – fröcsögte lilára vált arccal Salvatore. – Mondd csak, mennyit kértél értük?

– Elég, apám. Hadd fejezze be! Alig várom, hogy halljam. Folytasd csak, Callie! Azért mentél bele, mert…?

– Mert tizenkilenc évesen egyedül voltam. Még egy gyereket sem tudtam volna egyedül felnevelni, nemhogy kettőt. Mert Ermanno tudta, apádat megölné a szégyen, amiért a kedvenc fiacskája szégyent hozott a család nevére, anyádat pedig porig sújtotta volna a bánat.

Callie nagy levegőt vett.

– De leginkább, mert teljesen alkalmatlan lettél volna férjnek és apának. Még a bátyád is, aki nagyon szeretett, felszínes aranyifjúnak tartott. A legkevésbé egy hűtlenkedő férjre volt szükségem. Azt tettük hát, ami a gyerekeknek a legjobb volt.

– És ami véletlenül neked is a legjobb volt. Gondolom, nem voltak álmatlan éjszakáid.

– Ó, jutott nekem épp elég lelkiismeretfurdalás. Meg elmondhatatlanul sok bánat. Egyetlen ballépés miatt az egész életem megváltozott. Nem mehettem a Smith-re a hatalmas pocakommal, ahol a barátnőimmel megvolt már a közös albérletünk. Elmentem egy kaliforniai egyetemre, ahol senki nem ismert, és pincérnőként dolgoztam. Egy alagsori szobát béreltem a szülésig.

A férfi arcán mérhetetlen kétségbeesés tükröződött. Callie-nak majd megszakadt a szíve. Most döbbent rá, mekkora fájdalmat okozott. Legszívesebben odarohant volna hozzá, hogy megvigasztalja.

– Nem kellett volna nélkülöznöd. Bármilyen érdemtelen és léha is voltam, nem tagadtam volna meg tőled egy rendes lakást.

– Már anélkül is épp elég csorba esett a büszkeségemen. Nem kellett az alamizsna. Sem tőled, sem mástól. – Dühödt pillantást vetett Salvatoréra. – Még Vanessáéktól sem, pedig minden erejükkel igyekeztek segíteni. A pénzt befizettem az ikrek számlájára. Szép kis összeget kapnak majd, ha nagykorúvá válnak.

– Megható történet – biggyesztette az ajkát az öreg.

– És minden szava igaz.

– Szerinted.

– Akarja látni a kötvényt?

– Nem. Én valami sokkal meggyőzőbbet láttam. A gyerekek születési anyakönyvi kivonatát. Egyértelműen Ermanno és Vanessa a szülők.

– Azt az örökbefogadás után állították ki, ahogy a törvény megköveteli. De van egy példányom az örökbefogadást szentesítő iratokból. Ha azonban ez nem minden, nevezzen meg egy laboratóriumot, ahol elvégezhetik a DNS vizsgálatot.

– Örömmel. Holnap reggel első dolgom lesz.

Paulo azonban, aki eddig némán állt a kandalló előtt, most megszólalt: – Nem szükséges. Elhiszem, amit mond. Majd én mindent elrendezek. Callie-t is.

Épp befejezte a mondatot, amikor Gina és Clemente izgatottan leviharzott a lépcsőn.

– Nem kell, hogy a gyerekeim végignézzék mindezt – húzta ki magát Paolo, és a szüleihez fordult. – Kérlek, foglaljátok le őket, amíg végzünk.

– Hogyne. Gyere, Salvatore. Neked sincs itt keresnivalód.

A családfő ezúttal nem ellenkezett. Előreengedte a feleségét, és kiment a szobából.

A hirtelen beállt csendben Callie hallani vélte a saját szívverését. Most aztán nincs mese, ezzel a feldúlt Paolóval kell szembenéznie. De csak saját magát okolhatta.

– Hogy értetted, hogy elrendezel engem?

11. FEJEZET

Paolo tudta, ha nyertesként akart volna kikerülni a játszmából, az most sikerült. Callie ott állt előtte elkenődött sminkben. Kék szemében döbbenet ült, szép szája megállíthatatlanul remegett.

Ám ő csak Callie bizalmát szerette volna megnyerni, aztán majd, idővel a szerelmét is. Ám egyértelmű, hogy kudarcot vallott, ha Caroline képes volt ilyen égbekiáltó csalásra vetemedni. A sebezhetősége mégis megindította. Legszívesebben átölelte volna. A helyzetet azonban nem lehetett egy csókkal megoldani. Igyekezett megacélozni magát.

– Miért nem ülsz le? El fog tartani egy ideig.

– Nem tudom, mi tarthatna olyan sokáig. Mit akarsz még mondani? Hogy undorító, amit tettem, és dühös vagy? Ne törd magad. Az arcod mindent elárul.

– Talán meglep, de jelenleg egyáltalán nem te jársz a fejemben. Inkább a gyerekeink miatt aggódom. Például mikor mondjuk el nekik, és hogyan fogadják majd a hírt.

– Talán nem kellene elmondanunk nekik. Talán a legjobb, ha titokban tartjuk, és továbbra is Vanessáékat hiszik a szüleiknek.

– Még a legféltettebb titkok is kitudódnak egyszer, főleg ha többen tudnak róluk. De egyébként sem vagyok hajlandó tovább is hazugsággal áltatni őket. Egy ilyen alapvető kérdésben joguk van tudni az igazat.

– Amikor elmondom nekik, azt is bevallom, hogy én vagyok a hibás, én akartam eltitkolni előlük.

– Amikor elmondod nekik? Nem, Caroline. Együtt mondjuk el nekik – az egészet. Azt is, miért alakult úgy, hogy a nővéredre bíztad őket.

– Akkor mindkettőnket meggyűlölhetnek.

– Vállalom a kockázatot.

– Nem. Túl sokat veszíthetsz. Imádnak téged. Kezdettől az életük része vagy. Én meg… Még nincs biztos helyem a szívükben. Az én árulásomnak nem lesz maradandó hatása.

Mint mindig, Callie bánata mélyen megrendítette a férfit. Olyan törékenynek tűnt, ahogy összekucorodva ült a székében. Olyan ártatlannak. Paolo torka összeszorult. Félrekapta a tekintetét. Eszébe jutott a rettenetes árulás. Semmi ártatlanság nem volt benne.

– Még nem jött el az a nap, hogy egy nő szoknyája mögé bújjak. Nem vagyok büszke arra, ahogy a gyerekeimet nemzettem. De arra igen, hogy az apjuk lehetek, és ezt a tudtukra akarom hozni.

– Akkor essünk túl rajta! Úgyis megsejtik, hogy valami nincs rendben. Még azt hiszik, ők csináltak valami rosszat.

– Én is így látom. Nem fekhetnek le azzal a tudattal, hogy holnap esküvő lesz.

Hacsak valami csoda nem történik.

– Erre nincs esély, mindketten tudjuk. Túl sok hibát követtem el.

– A legnagyobbat azzal, hogy nem bíztál bennem. Még ma este sem. Meghallasz valamit, amit nem értesz, és ahelyett, hogy bizalommal a leendő férjedhez fordulnál magyarázatért, rögtön a legrosszabbat feltételezed.

– Amit mondtál, olyan… egyértelműnek hangzott.

– Apám egészségéről beszélgettünk. Ma a kardiológusa megmondta, nincs sok ideje hátra, és sürgősen nyitott szívműtétre van szüksége. Fél nem is annyira a műtéttől, mint hogy lebénul, és csak terhére lesz anyámnak. Erről beszéltünk, Caroline, amikor kihallgattál… Az „ellenség” a betegsége, amelyről szeretne tudomást sem venni, de amellyel szembe kell néznie, és le kell győznie.

Döbbenet, szégyen és zavar – ezek az érzések suhantak át Callie arcán.

– Igazán sajnálom. Ha tudtam volna, kedvesebb vagyok vele.

– Nem köszönte volna meg. Ahhoz képest, milyen okos, hihetetlenül korlátolt tud lenni. Mintha azt hinné, a problémák megoldódnak, ha nem beszél nyíltan róluk. Ezért nem mondta még el az anyámnak se, milyen beteg.

– De hogy jönnek a képbe az ügyvédei? Haladéktalanul beszélni akart velük.

– Retteg, hogy még a műtét előtt rosszul lesz, és csak gépekkel tudják életben tartani. Ezt szeretné megakadályozni egy ilyen esetben életbe lépő okirattal. A bátyámék végrendeletéről meg azért beszéltünk, mert kezdettől félt, hogy el akarod vinni tőlünk a gyerekeket. Úgy vélte, minél előbb tudomást szerzel a közös gyámságról, annál hamarabb lemondasz a tervedről.

– Te nem osztottad a véleményét?

– Először talán. Nem hagytál kétséget a szándékaid felől, és bevallom, nem tetszett, amit hallottam.

– Mégsem tettél semmit. Miért?

– Mindenkit lesújtott a fájdalom. Össze kellett szednünk magunkat a gyerekek miatt, nem háborút kezdeni a fejük felett. Már épp eleget szenvedtek. Aztán megváltoztak a dolgok. Már

nem mint betolakodóra tekintettem rád, aki kész tönkretenni egy családot, hanem mint egy lágyszívű, kedves nőre, aki képtelen lenne bántani a szeretteit. Hirtelen briliáns ötletnek tűnt a házasság.

– Ez még mindig nem magyarázza, miért halogattad a végrendelet felolvasását.

– Igaz. Ott voltunk a szigeten, az ügyvédek meg itt, háromszáz kilométerre… Egyszerre nem is számított a gyámság kérdése. Sokkal fontosabb dolgok kerültek előtérbe. Az esküvő, a jövő, amelyet együtt kell felépítenünk. A gyerekek ismét mosolyogtak, előre néztek és nem visszafelé. A végrendelet várhatott.

Paolo arca eltorzult a fájdalomtól, amikor rádöbbent, mennyit veszítettek. Csak mert a nagy sietségben nem volt elég idejük megteremteni a bizalmat. Ilyen, amikor a jó szándék rosszra fordul, és négy életet tesz tönkre.

– Akárhogy is, ha szóltál volna a közös gyámságról, talán mindez nem történik meg.

– Azt akarod mondani, akkor elmondtad volna az igazat a gyerekek születésével kapcsolatban? Ezt nem hiszem el. Számtalan alkalmad lett volna rá. – Paolo belefáradt az értelmetlen huzavonába. – Porca miseria, mit számít már? Nem old meg semmit, ha azon rágódunk, ki a hibás. Idehozom inkább a gyerekeket. Készülj fel rá, hogyan akarod elmondani nekik az igazat. Nem lesz könnyű.

Az ikrek kínai sakkot játszottak a nagyszüleikkel, amikor Paolo rájuk talált. Észrevétlenül megállt a szalonba vezető boltív árnyékában, és úgy nézett rájuk, mintha először látná őket.

A gyerekei… a fia és a lánya! Csodálat és döbbenet lett úrrá rajta. De hisz a karjában tartotta őket csecsemőkorukban. Hogyhogy nem ismert rájuk? Gina hirtelen észrevette.

– Zio Paolo! Mit csináltatok ilyen…

Túl beszédes lehetett az arckifejezése. A kislány elhallgatott. A tragédia finomra hangolta érzékeit. Összerezzent, mintha ki akarná védeni a sors újabb csapását, és közelebb húzódott a bátyjához.

– Szeretném, ha mindketten velem jönnétek. El kell mondanunk nektek valamit.

Szó nélkül otthagyták a játékot, és követték a nagybátyjukat a könyvtárba. Caroline a kandalló mellet állt, és egy zsebkendőt gyűrögetett a kezében. Az arca árnyékban volt, de a gyerekek azonnal észrevették, hogy sírt.

– Megint meghalt valaki? – suttogta Clemente.

– Nem – sietett megnyugtatni Paolo. – Megrázó híreink vannak a számotokra, de ennyire nem rosszak.

– Veszekedtetek?

Paolo Caroline-ra pillantott. Egy könnycsepp gördült le az arcán, képtelen volt megszólalni. A férfi is nehezen találta a szavakat.

– Úgy… úgy döntöttünk, hogy elhalasztjuk az esküvőt. Mégsem házasodunk össze holnap.

– De muszáj! Megígérted. Azt mondtad, hogy mindnyájan együtt fogunk lakni, és te mindig megtartod a szavad – nyöszörgött Gina.

Caroline-nak közbe kellett avatkoznia.

– Ne okoljátok zio Paolót. Az én hibámból változott meg minden.

– Miért, mit tettél, zia Caroline? – kérdezte a kisfiú.

– Eltitkoltam valamit. Amit már régen el kellett volna már mondanom. Nem sokkal ezelőtt osztottam meg a bácsikátokkal a titkomat, és most szeretném veletek is. Az a helyzet…

Lehunyta a szemét, és nagy levegőt vett, mintha halálugrásra készülne egy szikla széléről.

– Ó, kedveseim, bárcsak kíméletesebb lehetnék, hogy ne fájjon annyira!

– Egyszerűen csak mondd el – javasolta rezzenéstelen arccal Clemente. –Mondd el az igazat. Ezt kell tenni, ha valaki bajba kerül.

– Mégsem szeretsz annyira minket, hogy velünk élj?

– Ó, dehogynem! Akkor sem szerethetnélek jobban, ha a saját gyerekeim lennétek, mert tudjátok… tényleg a saját gyerekeim vagytok. Én vagyok… az anyukátok.

Clemente megrökönyödött.

– Hogyan lehetnél az anyukánk? A nénikénk vagy.

Caroline a szája elé kapta a kezét, és segélykérően Paolóra nézett. A férfi zavartan lehajtotta a fejét. Ha valaha elő akar állni az igazsággal, akkor most van itt az ideje. Ám egyszerűen nem tudott megszólalni.

– Butaságot beszélsz – közölte Callie-val a kislány. – Nem vagy az anyukánk. Az anyukánk meghalt.

– Igazad van. Ő volt az anyukátok minden lényeges szempontból. De tudnotok kell még valamit…

Gina befogta a fülét.

– Nem akarom hallani.

– Gina, szívem! Tudom, nehéz megérteni, de…

– Nem hallok semmit! Lalalala. – Clemente oldalba bökte.

– Csend legyen! Meg kell hallgatnunk.

– Így van. Megengeditek, hogy elmagyarázzam?

A gyerekek Paolóra néztek, aki bátorítóan bólintott, de a háttérben maradt. Így Caroline szabad kezet kapott. Helyet foglalt a kanapén, és egy mozdulattal jelezte, üljenek mellé

kétoldalt. A kicsik bizalmatlanul közeledtek, és a karfákra telepedtek, mint két ijedt kismadár, hogy az első vészjelzésre szétrebbenhessenek.

– Biztosan nagyon össze vagytok zavarodva, és rengeteg kérdésetek lesz, ha végighallgattatok. Nincs olyan, amit ne kérdezhetnétek meg. Ígérem, olyan őszintén válaszolok, ahogy csak tőlem telik.

Elhallgatott, mintha nem tudná, hogyan folytassa. Clemente, akit nem volt könnyű eltántorítani, kisegítette: – Tudni akarom, miért mondtad, hogy az anyukánk vagy, amikor ez nem igaz.

– De igaz. Tudom, nem voltam mellettetek, ahogyan az anyák szoktak, de én szültelek meg benneteket. Tudjátok, mit jelent?

– Igen – mérte végig Gina. – Egyszer, amikor a nagypapa elvitt minket egy vidéki farmra, egy disznó megfialt. A fenekéből nyomta ki a kölykeit.

Paolo a pillanat komolysága ellenére kénytelen volt elfojtani egy mosolyt. Hát, te kérdezted, most már nincs visszaút.

– Igen, nos… Nem volt mellettem apuka, aki segítsen, én pedig nagyon fiatal voltam, csak tizenkilenc éves.

– Az öreg – jelentette ki Gina.

– Amikor az ember még csak nyolcéves, talán, de egyedül nem tudtam volna gondoskodni két gyerekről.

– És mit csináltál? Eladtál minket? – kérdezte gyanakvóan Clemente.

– Nem, kicsim. A világ minden kincséért sem adtalak volna el. A nővéremnek adtalak, mert neki volt férje, aki az apukátok lehetett, és egy háza, és mert annyira szeretett engem, tudtam, a gyerekeimet is szeretni fogja. De nagyon elkeseredtem, amikor meg kellett válnom tőletek. Minden vágyam az volt, bárcsak megtarthatnálak benneteket. Minden nap hiányoztatok, minden éjjel sírtam utánatok.

– Miért nem volt apukánk? Ő is meghalt? – Callie Paolóra nézett, majd elkapta a tekintetét.

– Nem. Csak nem mondtam el neki, hogy ti léteztek.

– De miért?

Mint a reflektoroktól elvakított őz, Callie ismét Paolóra pillantott.

– Azt hittem, nem szeretné tudni.

– És már tudja?

– Igen. És nagyon mérges rám, amiért ennyi bajt okoztam.

– Én is mérges vagyok – ugrott fel a mindig harciasabb Gina. – Nem érdekel, hogy megszültél. Akkor sem vagy az igazi anyukám. És az sem érdekel, ha hozzámész zio

Paolóhoz, mert utállak! És ha magaddal akarsz vinni Amerikába, meg fogok szökni – Paolo karjába vetette magát. – Itt maradok a zióval és a Nonnával. ők az igazi családom, nem te!

– Gina – fejtette le a lábáról a férfi a kislányt. – Nem szeretnéd tudni, ki az apukád?

– Azt már tudom. Meghalt.

– A másik apukád – guggolt le hozzá Paolo. – Aki nagyon szeretne bemutatkozni nektek.

– Tudod, hol van, zio? – lépet közelebb Clemente is. Paolo nagyot nyelt.

– Igen. Itt van a szobában, és nagyon szeret benneteket.

Egy pillanatig a gyerekek mereven bámultak rá. Aztán amint megértették, mit mondott, eddig értetlen arcukra meglepetés ült ki, és a félelmet megkönnyebbülés váltotta fel.

– Te? – kiáltott fel Clemente.

– Igen, attól tartok.

Gina szúrós tekintetet vetett rá.

– Te csináltál bennünket vele?

– Hé! – simogatta meg Paolo a finom arcocskát. – Ha tetszik, ha nem, Caroline a vér szerinti anyátok. És mint vér szerinti apátok, nem hagyom, hogy tiszteletlenek legyetek vele. Ha most még nem is tudjátok elfogadni, tény, hogy a lehető legjobb szülőkkel ajándékozott meg benneteket.

– Igazad lehet – Gina lopva Caroline-ra nézett. – Ha nem házasodtok össze, visszamégy Amerikába? –Talán. Hacsak… Gina még erősebben ölelte Paolo combját.

– Ígérd meg, hogy nem küldesz el vele. Ígérd meg!

– Soha, hacsak ti nem akarjátok. Valami mást kell kitalálnunk.

– Valami mást?

Caroline egyedül maradt a könyvtárban, mivel képtelen lett volna együtt vacsorázni a többiekkel. A gyerekei egyetlen pillantásra sem méltatták, mielőtt kimentek. Halk hangjukat egy darabig még hallotta, miközben az ebédlő felé tartottak. Bár semmi oka nem volt rá, türelmetlenül várt, hátha visszajönnek jó éjszakát kívánni. Lassan azonban tízre járt, és minden remény szertefoszlott. Rá kellett döbbennie, hogy mindent elveszített, ami számított valamit: a vőlegényét, a gyerekeit, a jövőjét. Még csak elbújni sem tudott sehová. Egyszerűen képtelenség, hogy visszamenjen a nászútra bepakolt bőröndökkel a szállodai szobájába.

Soha.

Egy hasáb elmozdult a kályhában és magasra felcsapott a láng. Az asztalon megcsillant valaminek a fénye. Az eljegyzési gyűrű. „Fölöslegessé vált, mint én” – nyöszörögte. Romokban az élete, és ezért csak magát hibáztathatta. Kezdettől tudta, miért akarja Paolo

elvenni. Az ajánlata nem szerelemből, csak puszta érdekből fakadt. Ha ezt észben tartotta volna az értelmetlen álmodozás helyett, a kihallgatott beszélgetés sem kavarta volna ennyire fel.

A tenyerébe vette az ékszert. Tökéletes volt – az egyetlen tökéletes dolog a Paolóval való kapcsolatában.

Hirtelen nyílt az ajtó, és Paolo jelent meg egy tálcával.

– Hoztam egy kis harapnivalót – mondta szenvtelen hangon.

– Köszönöm, de nem vagyok éhes.

– A koplalással nem oldasz meg semmit. Egy sajtos zsemlével el tudsz bánni. Vagy legalább igyál egy kicsit! Szerintem mindkettőnkre ráférne valami erős.

A nehéz kristály grappásüveg megcsörrent, amikor levette a tetejét.

– Töltsek neked is?

– Miért ne?

Callie-t nem hozta lázba az ital, de most bármit megivott volna, ha enyhíti a fájdalmát.

A férfi odalépett hozzá a kandalló mellé.

– Beszélhetünk?

– Mi megbeszélnivalónk van még?

– Akárhogyan érzünk is most egymás iránt, van két gyerekünk. Eltartott egy ideig, amíg elaludtak.

Callie elfintorodott, amint leért a torkán a grappa.

– Nem lep meg. El vannak keseredve.

– Nem tudják, mit érezzenek, hogyan viselkedjenek. Amikor már azt hitték, újra teljes a világuk, minden a darabjaira hullott.

– És mindez miattam.

– Inkább azt mondanám, mindkettőnknek sikerült alaposan összekuszálni a dolgokat.

– Talán mert elsősorban nem rólunk szólt az egész.

– Ó, dehogynem! Tagadhatatlanul minden várakozásunkat felülmúlta, ahogy napról napra közelebb kerültünk egymáshoz. De közben valahol elfelejtettük, hogy elsősorban a gyerekek miatt akartunk összeházasodni. Így épp azokat bántottuk meg, akiket meg akartunk védeni. Sok idő és türelem árán szerezhetjük csak vissza a bizalmukat.

– Egyáltalán visszaszerezhetjük?

– Hogy őszinte legyek, már nem vagyok benne biztos. Csak egyvalamit tudok: nem teszem ki a gyerekeimet újabb megrázkódtatásnak. Már épp eleget szenvedtek. Ez az este mindent megváltoztatott.

Callie szórakozottan simogatta a gyémántot, aztán felnézett a férfira, akinek a szemében a saját gyötrelmeit látta tükröződni.

– Akármi is volt köztünk, már vége… igaz?

– Te mondd meg, Caroline. Látsz még esélyt rá, hogy megpróbáljuk összerakni, ami eltörött?

12. FEJEZET

– Hogyan is szokták mondani? A törött tányért meg lehet ragasztani, de a repedések megmaradnak, és a tányér nem lesz többé ugyanaz.

– Az kívánom… sok mindent kívánok, de leginkább azt, bárcsak vissza tudnám forgatni az idő kerekét. Mindent másképp tennék.

– Én is ezt szeretném, de már késő. Újra megkérdezem: látsz rá esélyt, hogy ott folytassuk, ahol abbahagytuk?

Vajon képes lenne elviselni nap mint nap, hogy a gyerekei nem az anyjukat látják benne, csak valakit, aki ebben a szerepben tetszeleg? Istenem, képes lenne még egyszer hallani a lánya szájából, mennyire gyűlöli?

– Beszéltél erről a gyerekekkel?

– Nem. Nem bírják a bizonytalanságot. Ha sikerül kibékülnünk, egyelőre annak sem fognak örülni. Bizalmatlanok és neheztelnek rád. Megsebezte őket, amikor elmondtad Vanessáékról az igazat. Nem lesz egyszerű ismét felengedniük, de egyszer már megtörtént.

Emberfeletti munka lenne visszaszerezni a gyerekek bizalmát, gondolta Callie. Hát még a férfiét. Amióta megismerte, szerelmes belé. Ha most bevallaná, Paolo nem hinne neki.

Nyomorultul érezte magát. A lobogó tűz ellenére csontjaiba didergett, ráadásul halálosan kimerült volt.

– Félek, nincs jogom megkísérelni. Őszintén szólva, annyi minden történt ma éjjel, hogy már semmiben sem vagyok biztos.

A hosszú csendben a férfi pillantása a szívéig hatolt.

– Látom, és ma éjjel már nem is győzködlek tovább. Az igazat megvallva nekem sincsenek válaszaim. Egy ideális világban félresöpörnénk a sérelmeinket, és megvalósítanánk a terveinket. De túl sok minden dőlt romba. Mindketten kaptunk sebeket, amelyek nem egykönnyen gyógyulnak be.

– Akkor mi lesz?

Szerintem lépjünk egyet visszafelé, és hagyjunk időt magunknak. Csak mert semmi sem olyan már, mint azelőtt, még tanulhatunk a hibáinkból, és felépíthetünk valami még jobbat. De csak az idő döntheti el, sikerül-e.

Vagyis semmi ígéret, csak egy csipetnyi remény. De legalább olyan tapintatosan fogalmazott, hogy Callie megőrizhette méltóságát. Nem kellett könyörögnie.

– Kimerült vagy, Caroline – lépett oda hozzá Paolo. – Aludj egy kicsit. Holnap mindent más szemmel látunk.

– Úgysem bírnék aludni. Inkább megpróbálom rendezni a gondolataimat a tűz mellett.

– Akkor elbúcsúzom. – Paolo megcsókolta az arcát. – Reggel majd beszélünk.

Callie visszasüppedt a székbe. Úgy érezte, a könyvtár falai megfojtják. Ki kell jutnia a házból. A gyerekek aludtak, Paolo és a szülei pedig halkan beszélgettek. A férfiak éppen Lidiát nyugtatgatták, amikor Callie ellopakodott a szalon ajtaja előtt.

Nem vették észre, túlságosan elmerültek a gondjaikban. Így be tudott surranni a szobájába a táskájáért. Becsukta maga mögött a bejárati ajtót, és a ház előtti téren leintett egy taxit.

Negyven perccel később belépett a tóparti villába, amelyet néhány nappal azelőtt vettek, amikor még gondtalannak tűnt a jövő. Az új függönyök, amelyeket rendelt, még nem kerültek fel, így a hold besütött az ablakon. Nem is kellett villanyt kapcsolnia. Callie sétált szobáról szobára.

A konyhában a fehér kőből épített tűzhely mellett halkan zümmögött a két hűtő. Az étkezőben tizenkét damaszttal bevont szék sorakozott egy hatalmas, rózsafa asztal körül.

Csak akkor használjuk, ha vendégek jönnek – mondta Paolo, amikor Callie elképedt a méretein. – Hétköznap a reggelizőszobában terítünk majd.

Mindenütt elegáns bútorok, fényes padló, csillogó szaniterek és ízléses kiegészítők. Kívülről tökéletes, gondolta boldogtalanul. Csak belül kong az ürességtől, mert hiányzik a biztonság, amitől egy ház otthonná válik.

Ha csak róla meg Paolóról lenne szó, megpróbálhatnák újra. Megkockáztathatnák a kudarcot. Felvállalhatnák a hibákat, a veszekedéseket, a kibéküléseket, abban a reményben, hogy a végén sikerül a házasságuk.

Ám itt nem csupán egy férfiról és egy nőről van szó, hanem egy egész családról. Nincs joguk felelőtlen módon kockára tenni a gyerekeik boldogságát.

Csak akkor állhatnak Isten és az állam színe elé, hogy megesküdjenek rá, tisztelni és szeretni fogják egymást a sírig, amikor minden kétséget kizáróan érzik, hogy be is tudják tartani. Ez pedig nem most lesz. Valójában talán sosem érkezik el ez a pillanat. Callie szomorúan döbbent rá az igazságra: szeretnie kell a családját annyira, hogy el tudja engedni őket.

Amint meghozta a döntést, kimerülten összekucorodott a selyemmel bevont kanapén. Pirkadatig meg sem mozdult.

Paolo meghallotta a kulcs zörrenését a zárban, és az ajtónál fogadta Callie-t, amikor másnap reggel hétkor belépett a lakásba.

– Hol a pokolban voltál? – dörrent rá haragosan. – El tudod képzelni, mit éltem át, amikor felfedeztem, hogy szó nélkül elmentél?

– Azt hittem, észre sem veszed majd. Sajnálom.

Paolo ekkor vette csak észre, milyen gyűrött Callie ruhája. Az arca beesett, üres tekintettel bámul rá, a bőre sápadt és áttetsző.

– Dio! Hol töltötted az éjszakát?

– Manzianában, a villában.

– A mi villánkban?

– A tiédben és a gyerekeidében.

– A te gyerekeid is, az isten szerelmére! Te vagy az anyjuk.

– Nem. Én adtam életet nekik, de több kell az anyasághoz.

A férfi idegesen a hajába túrt.

– Miről beszélsz? Megint el akarod hagyni őket, csak mert nem éred be a nővéred után a második hellyel?

– Elmegyek, de nem hagyom el őket.

– Mi a különbség?

– Megszakad a szívem, de jelenleg mégis az a legjobb a gyerekeimnek, ha visszamegyek az Államokba.

– Caroline!

– Hallgass végig. Pillanatnyilag rád és a szüleidre nagyobb szükségük van, mint rám. Mindig is ti jelentettétek számukra a biztonságot. Tudniuk kell, hogy történjék bármi kettőnk között, az ő életük visszatért a régi medrébe. A dolgok jelenlegi állása szerint én ezt nem tudom megadni nekik, bármennyire is szeretném.

Paolo a szíve mélyén igazat adott Callie-nak.

– Korábban miért nem voltunk képesek ilyen józanul ítélni? – mormolta.

– Jobb későn, mint soha. Tehát szerinted is mennem kell?

– Mit számítana, ha tiltakoznék?

Callie bágyadtan elmosolyodott.

– Semmit.

– Akkor nem is teszem. Mikor akarsz indulni?

– Amilyen hamar csak lehet. Ma, ha megoldható.

– Menj, ha menned kell. De tudnod kell, hogy még nincs vége.

– Remélem.

– Majd jelentkezem.

– Megkérlek rá. Tudni akarom, hogy vannak a gyerekek és… és te is. Paolo végigsimította az arcát.

– Én is szeretnék hallani rólad.

Caroline még aznap délután elutazott. A Róma és San Francisco közötti hosszú úton újra meg újra átélte a búcsú fájdalmát. Maga előtt látta Lidia könnyeit, Salvatore szürke, elgyötört arcát, és szégyellte, hogy már korábban nem vette észre, hogy milyen rosszul van. A gyerekek pillantása közte és Paolo között cikázott, mintha attól féltek volna, hogy ők a hibásak.

– Tényleg visszamégy Amerikába? – kérdezte Gina, de nem örült annyira, amennyire Callie várta.

– Már itt az ideje.

Callie beérte egy rövid öleléssel.

– Akkor nem látunk többé? – furakodott oda Clemente is.

– Dehogynem. Gyakran eljövök majd látogatóba, és ha úgy döntötök, ti is bármikor jöhettek, csak szóljatok előtte.

– Néha igazán sírnom kell miattad – mondta panaszos hangon a kislány.

– Épp ezért megyek el. Hogy senkit se ríkassak meg többé.

– Indulnunk kell, ha el akarod érni a repülőgépet – sietett a segítségére Paolo.

– Viszlát, signor Rainero! Tiszta szívemből sok szerencsét kívánok a műtéthez.

– Miattam nem kell elmenned.

– Nem maga miatt megyek el. Magam miatt.

De még korántsem volt vége. A reptéren még el kellett búcsúznia Paolótól is.

– Ne gyere be velem! – mondta, amikor megálltak az indulási oldal épülete előtt. Valósággal kiugrott az autóból, nehogy zokogva a férfi nyakába vesse magát.

– Ne légy nevetséges. Egészen a beszálló kapuig veled megyek – mondta Paolo, és a kulcsokat egy parkolóőr kezébe nyomta.

Az első osztályú jeggyel könnyű dolguk volt a bejelentkezésnél. A búcsú már jobban megviselte Callie-t. Csak álltak ott, és hosszasan fürkészték egymás arcát. Aztán Paolo szája már-már mosolyra húzódott, és egy hajtincset Callie füle mögé simított. Végül a keze a tarkójára siklott, és előrehajolt, hogy egy puszit nyomjon az arcára, de helyette az ajkát érte el.

– Ne feledd, mit mondtam, tesoro! Nem ez a vége, csak szünetet tartunk.

– Remélem, igazad lesz – felelte Callie, miközben megállíthatatlanul folytak a könnyei. – Csonka családban nőttem fel. Tudom, milyen, ha a szülők csak a gyerekek kedvéért vannak együtt. Egy rossz házasság nem jobb a különélésnél. Mindent megmérgez, főleg a gyerekeket. Tehát ha nem tudjuk szeretni egymást…

– De tudjuk. Csak időbe telik.

– Be kell szállnia, ha fel akar jutni a gépre, signorina – szólt közbe a légikísérő.

Callie bólintott, és még utoljára Paolóhoz fordult. – Akkor viszlát! – nyögte ki nagy nehezen.

– Igen. A viszontlátásra, Caroline.

13. FEJEZET

Paolo azt ígérte Callie-nak, hogy kapcsolatban maradnak. Ám egy válasz e-mailen kívül nem hallatott magáról. Végül Callie lemondott róla, hogy megcsörrenjen a telefon. Jobbnak látta a munkába temetkezni, és folytatni az életét, mint egy új után epedezni, amely csak az álmaiban létezik.

Belevetette hát magát a feladatokba. Rendszeresen késő estig bent maradt az irodában, és időnként haza is vitte a munkáját. Aztán egy hónappal a hazaérkezése után Minneapolisba hívták. Egy szálloda restaurálására kérték fel.

Egy hetet töltött el a városban. Pénteken késő este érkezett ismét haza. Már csak az ágyig tudott elvánszorogni. Másnap nyolckor napfényes, kora decemberi reggelre ébredt. Ám az ő számára már sohasem süt ki a nap.

Ma egy kicsit pihenni fog, döntötte el rosszkedvűen. Törölközőbe burkolta nedves haját, aztán iszappakolást tett az arcára, és kibotorkált a konyhába. Nem mintha éhes lett volna. Még jó, ugyanis nem várta semmi finomság az üres hűtőben, csak egy darab gyanúsan zöld szélű sajt.

Az első teendő tehát a bevásárlás. Aztán lesétál majd a kikötőbe. Talán az egyik étteremben ebédel. A Union Square-en megveheti a kollégája esküvőjére a nászajándékot. Estére pedig beszerez majd egy filmet, összegömbölyödik a díványon, és megnézi.

Meg persze átfutja a postáját, hátha mégis érkezett valami. Bármilyen jelentéktelen feladat jól jön, amely eltereli a figyelmét a szívében tátongó ürességről.

Bekapcsolta a kávéfőzőt és a kenyérpirítót. Csöngettek. Kilesett a nappali ablakán, de senkit nem látott az utcán. Csak egy fekete Lincoln parkolt néhány házzal odébb az útpadkán. Biztosan az újságos, gondolta. Szüneteltette a kihordást, amíg nem volt itthon, de mától ismét kérte. Szorosabbra húzta az övet a bolyhos köntösön.

Csak résnyire nyitotta ki az ajtót, hogy kinyúljon a napilapért. Aztán kis híján elájult. Két arcocska nézett rá kintről. Félénken mosolygó arcocskák, amelyeket hosszú ideje nem látott.

– Gina… Clemente? – hebegte rekedten.

Félt, hogy csak egy kegyetlen álom az egész.

– Szia, zia Momma! – felelték kórusban.

Szemlátomást nagyon büszkék voltak magukra. Nyilván többször elpróbálhatták az üdvözlést. Bökdösni kezdték egymás oldalát, és kuncogtak. Callie a szívére szorította a kezét.

– Hát ti meg hogy kerültök ide?

– Azt mondtad, bármikor meglátogathatunk – közölte Gina, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. – Nem hívsz be?

– Dehogynem. Ki… ki hozott el benneteket?

– Én – hangzott fel egy mély, mediterrán hang, amely az elmúlt hónap minden napján és éjjelén kísértette.

– Paolo?

– Vörös szőnyegre nem számítottam ugyan, de azt hittem, egy kicsit örülsz majd nekem.

– Turbán van a fejemen és pakolás az arcomon. Nem szívesen mutatkozom így – főleg nem előtted.

– Az én szememben mindig gyönyörű vagy, kedvesem – lépett be Paolo a gyerekek után.

– Nem számítottam vendégekre.

– Vagyis nem kaptad meg az üzenetem, hogy beugrunk? Hát, most már mindegy. Adnék puszit is, de talán ez nem a megfelelő pillanat. De ne locsogjunk tovább.

Ismét kibújt belőle a főnök, és feltessékelte Callie-t a lépcsőn, aki csodával határos módon nem bukott el a saját lábában.

– Érezzétek otthon magatokat! Egy perc, és itt vagyok.

Nagy nehezen sikerült betessékelnie a vendégeit a nappaliba, és bemenekülni a fürdőbe.

Itt vannak a gyerekei. Mosolyognak! Paolo kedvesemnek szólította.

Ő pedig mintha egy halloween-partyról esett volna be. Elsírta magát. Aztán gyorsan lemosta a maszkot, és lekapta a törölközőt a fejéről. Nem volt idő hajszárításra, sem sminkre. Paolo a végén még elunja a várakozást. Egy kis parfüm megteszi. Ó, és ruha, persze. A krémszínű pulóverét vette fel, amelyet még egyszer sem hordott. Nem volt kinek öltözködnie.

– Töltöttem neked is kávét – nyújtott át Paolo a konyhába belépő Callie-nak egy gőzölgő bögrét.

– Köszönöm. Még csak süteménnyel sem tudlak megkínálni. Ha szóltatok volna…

– Később elviszlek benneteket reggelizni. De először térjünk a lényegre! Van egy ajánlatunk a számodra. Ki kezdi? – nézett a férfi az ikrekre.

– Majd én – köszörülte meg Clemente a torkát.

– Akkor rajta – kotyogott közbe Gina, amikor a bátyja mégsem folytatta. –Nagyon egyszerű. Kérd meg, hogy jöjjön haza velünk!

Callie szíve nagyot dobbant örömében. Egy hosszú percig nem tudta, a földön vagy a mennyben van-e.

– Hazajössz? – kérdezte végül a fia félénken. – Sokat beszéltünk róla, és nagyon szeretnénk, ha igent mondanál. Minket is meglepett, de hiányzol. És ha jobban meggondoljuk, nem is bánjuk, hogy te vagy az anyukánk.

– Persze csak a másik anyukánk vagy. Az igazinak sosem veheted át a helyét.

– Nem is akarom – suttogta Callie a könnyeivel küszködve. – Őt senki sem pótolhatja. Különleges volt. – lopva Paolóra nézett, aki a konyhai pultnak támaszkodott. – De ami a költözést illeti…

– Nyugi – szakította félbe gyakorlatias kislánya. – Zio Poppa szerint túl nagy az a ház hármunknak.

– Poppa? – nézett meglepetten Callie ismét a férfira, aki megrántotta a vállát.

– Kezdik beadni a derekukat. Készek elfogadni az igazságot.

– Ezért hoztad őket ide?

– Nem egészen. Nekem is van mondanivalóm, de négyszemközt. Tudnak itt valahol tévézni a gyerekek egy kicsit?

– A nappaliban. Persze nem vagyok járatos a témában, de a családos kollégáim gyerekei imádják a szombat délelőtti rajzfilmeket.

– Megteszi.

Paolo a másik szobába terelte a gyerekeket, és egyedül tért vissza.

– Még kávét? – kérdezte Callie félszegen.

– Nem kérek több kávét, csak ezt.

Közelebb lépett, és megcsókolta Callie-t. Hosszan. Teljes szívéből. Gyengéden, szenvedéllyel, és sokat sejtetően.

– Ó, Caroline! – mormolta. – Olyan régen vártam ezt a csókot. Meg hogy bocsánatot kérjek. Nem tudok nélküled élni.

– Nem bírsz a gyerekekkel?

– Nem, tesoro. A gyerekek épp olyanok, amilyennek lenniük kell. Kiszámíthatatlanok, gyakran nehéz a kedvükben járni, és imádni valóak. De én csak az egyenlet egyik fele vagyok, vagyis gyakran kevés.

A csalódottság, hidegen, mint a San Franciscó-i köd, rátelepedett Callie lelkére.

– Ha azért vagy itt, mert egyedül nem boldogulsz velük, nagyon egyszerű a megoldás. Vegyél fel egy dadát.

– Ha csak ennyi kellene ahhoz, hogy enyhüljön a szívemben a fájdalom, megtenném. De ennél nagyobb a baj. Nappal lekötnek az apai teendők. De az éjszakák hosszú órái…

– Nőre van szükséged.

– Rád van szükségem.

– Mert a gyerekek anyjaként én vagyok a legalkalmasabb jelölt a posztra? Ezen már túl vagyunk, és nézd, mi lett a vége!

– Caroline, mio amore, éppen bocsánatot kérni jöttem. – Paolo szeme megtelt könnyel, és úgy csillogott, mint a gyémánt. Callie a szíve mélyéig megrendült.

– Elcsábítottalak és elhajítottalak, pedig már akkor is tudtam, hogy éppoly ártatlan vagy, mint a babák, akiket később szültél nekem.

– De ez sem mentség, miért titkoltam el a terhességet.

– Melyik épelméjű nő tette volna kockára a gyermekei jövőjét egy olyan ember miatt, amilyen akkoriban én voltam? Amikor újra találkoztunk, mégis olyan odaadással lettél az enyém, amilyennel annak idején, először.

Felindultan, a könnyeivel küzdve közelebb lépett Callie-hoz.

– Bolondot csinálok magamból, és zavarba hozom mindkettőnket.

Callie végre vette a bátorságot, és a vállára tette a kezét.

– Nem, ha a szívedből szólsz, nincs mit szégyellnünk.

– Nem a gyerekek miatt kellesz, vagy mert magányos vagyok éjszakánként. Azért kellesz, mert szeretlek.

Callie hirtelen megérezte a nap aranyló melegét.

– Szeretsz?

– Szeretlek. Jobban, mint gondolnád. Te vagy a szívem, az életem. Már hetek óta tudom, csak túl büszke voltam bevallani. De amikor elbúcsúztunk, és néztem, ahogy eltűnsz a szemem… Majdnem belepusztultam.

– Akkor eddig miért nem jelentkeztél? Már feladtam a reményt, hogy újra hallok felőled.

– Nem ment minden simán a gyerekekkel. Szerettem volna, ha megbékélnek, mielőtt eljövünk. Együtt kellett megoldanunk a dolgokat, tesoro. Nem tudtalak volna több szenvedésnek kitenni. Most viszont itt vagyok, azt teszem, amit tennem kell. Könyörgök, próbáljuk meg még egyszer.

Callie a szíve mélyén hinni akart neki, szerette volna megragadni a lehetőséget, de megszólalt benne a kisördög.

– Tudja az apád, hogy itt vagy?

– Most lábadozik a hármas bypass-műtét után, de tudja. Egyébként most, hogy javul az állapota, kevésbé mogorva. Az anyám pedig türelmetlenül vár. De mindenekelőtt, mio amore, a te véleményed számít. Tudod, korántsem vagyok tökéletes. Sohasem leszek. De ünnepélyesen megfogadom, ha adsz nekem még egy esélyt, az életem hátralévő részében azon

leszek, hogy a házasságunk szép és boldog legyen. Soha ne bánd meg, hogy hozzám jöttél. Vagy így, vagy úgy, de elnyerem a szerelmed.

Úgy tűnt, a játszadozás ideje lejárt. Mi értelme is lett volna Callie-nak tovább tettetni magát?

– Ó, Paolo, hát nem érzed, hogy a tiéd vagyok, amíg csak élek? Kilenc éve szeretlek, hiába próbáltam, nem tehettem ellene semmit.

– Honnan tudhattam volna, ha sohasem mondtad?

– Először féltem bevallani, nehogy elijesszelek. Amikor pedig feleségül kértél, kétséget sem hagytál felőle, hogy ez csak érdekházasság lesz.

– Caroline, az együtt töltött éjszakáink után tudnod kellett, hogy minden megváltozott.

– Csak reméltem. Úgy tűnt, minden megváltozott, de sohasem mondtad ki. Nem mertem belelovalni magam, mert nem akartam újabb csalódást. Meg furdalt a lelkiismeret a titok miatt. Persze úgyis kiderült, és teljesen összezavarta a gyerekeket. Ezek után már tényleg nem mertem volna szerelmet vallani neked. Úgy éreztem, túl sokáig halogattam, és most már késő.

Paolo egyetlen mozdulattal talpra ugrott, és magához ölelte Callie-t.

– Sosem késő. Örökre itt a helyed a karomban. Légy a feleségem, és soha többé nem engedlek el. Gyere haza. A gyerekeidnek mindennél nagyobb szükségük van rád, és nekem is.

– Igazat mond – mondta Clemente.

A szombati rajzfilmek nyilván nem voltak olyan érdekesek, mint a konyhában zajló romantikus dráma.

– Igen – kotyogott közbe Gina. – Jobb, ha minél előbb igent mondasz, mert otthon vár egy kiskutya, és hiányzunk neki. Haza kell érnünk, mielőtt újabb lyukat rág a szőnyegbe.

Callie az egyik szeretett arcról a másikra hordozta a tekintetét. A gyönyörű gyerekei, akik megbocsátottak neki. Legszívesebben térden állva adott volna hálát Istennek ezért az ajándékért.

Paolo pedig erős és magabiztos, aki megtanította hinni a csodákban… Hogyan is mondhatna nemet nekik? Kitárta a karját, és a szíve elszorult, amikor a gyerekei odarohantak hozzá.

– Szeretlek titeket – suttogta Callie. – Mindig is szerettelek, és szeretni foglak.

– De akkor ne sírj! – szipogta Gina. – Úgy döntöttünk, hogy mi is szeretünk. Menjünk mielőbb haza. Tudod, jön a karácsony, és csak rád vártunk, mielőtt felállítanánk a fát.

Paolo átkarolta Callie derekát. A szemében szerelem és remény csillogott.

– Hát akkor mire várunk? – kérdezte az asszony. – Sokáig tart ám feldíszíteni a tökéletes karácsonyfát. Ne állj ott, Paolo! Éhen halunk. Vigyél el reggelizni, aztán utazunk haza!

– Reméltem, hogy így döntesz, tesoro. Ezért is vár indulásra készen a gép, fedélzetén egy kiadós reggelivel. Csak egy szavamba kerül, és már fel is szállunk. Mennyi ideig tart összepakolnod?

– Semennyibe – felelte Callie. Szerelmesen Paolóhoz bújt, és érezte erős, ütemes szívverését. – Minden, amire szükségem lehet, itt van ebben a szobában.